

Önümüzde şanlı ama çetin mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım!

NATO ZİRVESİ'NE KARŞI, İSTANBUL DİRENİŞİNE!

✓ Yaklaşan NATO toplantısı öncesi devlet saldırılarını iyice artırdı. 1 Nisan günü aralarında Ekmek ve Adalet dergisi, TA-YAD ve Halkın Hukuk Bürosu'nun da bulunduğu birçok kurum basılarak bilgisayarları da dahil birçok eşyaya el konuldu ve kurum çalışanları ile beraber misafirler de gözaltına alındı. Yaklaşan 1 Mayıs ve NATO toplantısı öncesi efendilerine olan sadakatini gösterme telaşında olan AKP hükümeti, bu saldırılar ile tüm halka gözdağı vermeye çalışıyor.

28 Mart Yerel Seçimlerinin ardından tüm egemenler seçimi kendilerinin kazandığını ilan etse de seçimlerin asıl galibi egemenlerin tüm vaatlerine, göz boyama çalışmalarına rağmen sandık başına gitmeyen kitlelerdir. Oy kullanmayan yaklaşık 13 milyon kişi kötünün içinden iyiyi seçmeyi reddeden, seçim oyununa gelmeyenlerdir.

Bu saldırıları püskürtmenin tek yolu ise direnmekten geçiyor. Devletin verdiği tüm gözdağına karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak, NATO toplantısında İstanbul'u emperyalistlere dar etmek için cesaretimizi kuşanarak sınıf mücadelesinin engin denizine atılalım.

Karadeniz'de neler yaşanıyor?

Düşmanın uyguladığı baskılar zamanla içten içe bir tepkiyi beraberinde getirdi. Köylüler tepkilerini açıkça dile getirmekten korksalar da bu politikardan hoşnut değillerdi. Devlet, köylülerin bu durumunu ayrıntılı tahlil ederek hiçbir zaman tepkilerinin boyutlanmasına izin vermedi. Tam tersi böyle bir dönemin sonunda, bu dönem içerisinde direkt köylülerle karşı karşıya gelen, kitleler tarafından baskıcı olarak teşhir olmuş valilerini, albaylarını, karakol komutanlarını değiştirerek, bunların yerine sözde daha "babacan" daha "ılımlı", köylülerin sorunlarına sözde yardımcı

olan kişileri getirdi. Bu politikayla köylüler öfkelerini, kinlerini, sisteme değil, kendilerine direkt baskı yapan karakol komutanlarına, albaylarına yönelttiler. TC'nin amaçladığı nokta da burasıydı. Bir taraftan köylüler üzerinde sürekli bir baskı, sindirme ve bu bas-

kıların köylülere kanıksatılması, diğer taraftan yaşadıkları sorunların, kişilerle sınırlı kalması... Böylece devlet kitleleri ehlileştirip, kendi siyaseti etrafında şekillendirip gerçekleri istediği gibi kapatarak halkın gerçekleri görmesine engel olmaktadır. Sayfa 16-17

SÖYLEŞİ

"Lastik-İş grevimiz mili güvenliği tehdit ediyor gerekçesiyle ertelendi. Bize ilginç gelen tarafı sanki lastik işçileri "teröristmiş" gibi halka yansıtılmaya çalışılıyor. En son grev kararımız ertelendiği için basın açıklaması yapma kararı aldık. İzmit'te yapmak istediğimiz basın açıklaması mitinge dönüştü ve 10 bin civarında insan bu eyleme destek verdi. Bu lastik işçisinin mücadelesinin meşruluğunun bir belirtisidir."

Sayfa 14-15

Selahattin Yılmaz

İşçi-köylü'den

Son 20 yılın en düşük katılımlı seçimi olan 28 Mart'ın ardından; SEÇİMİ SANDIK BAŞINA GİTMİYENLER KAZANDI

Sayfa 30

**KATLEDİLİŞİNİN 31. YILINDA
KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI
ANMA GECESİNDE BULUŞALIM!**

**PROGRAM
AGİRÊ JÎYAN
ARZU
KAZIM KOYUNCU
METİN-KEMAL
KAHRAMAN
PARTİZAN MÜZİK
TOPLULUĞU
GRUP HAYKIRIŞ
HALK OYUNLARI
SİNEVİZYON
DELEGASYONLAR
KONUŞMACILAR**

22 MAYIS 2004 • saat 15.00

**UNI-Halle Wuppertal
Albert-Einstein-Str. 20 • Wuppertal**

GECE TERTİP KOMİTESİ

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

*NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.*

**Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı**

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

NATO Dünya halklarına karşı genişliyor

ABD bu genişlemeyle bir süredir planladığı başta Bulgaristan olmak üzere çeşitli ülkelere askeri üsler kurma girişimlerini bundan sonra daha da arttıracaktır. Bu ülkelerde kurulacak askeri üslerle birlikte yapılacak askeri yığınakla önemli stratejik bölgelere müdahale şansı daha da artacaktır.

“Terörle mücadelede NATO Orta-doğu’ya doğru uzanacak. NATO, özgürlük ve barış davasını ileriye götürecektir.”

Bush NATO’ya üye ülkelerin sayısının 19’dan 26’ya yükseldiğini ilan ettiği törende yeni durumu bu konuşmasıyla açıkladı. **Estonya, Letonya, Bulgaristan, Romanya, Slovakya ve Slovenya**’nın üye olduğu 7 Doğu Avrupa ülkesi ile birlikte NATO’nun askeri gücü 200 bin kadar artacak. 200 bin askerin dörtte üçünü **Rumen ve Bulgarlar** sağlayacak. Bu duruma ilişkin NATO’daki ABD büyükelçisi **Nicholas Burns**, yeni üyeler için “bizi askeri açıdan güçlendirecek” diyerek, “**bunlar büyük ülkeler değil, ama askeri kapasiteleri önemli. Kosova, Bosna, Afganistan ve Irak’taki çokuluslu operasyonlarımıza katılabilirler.**”

Yapılan bu açıklamalar genişlemenin ABD tarafından nasıl değerlendirildiği ve bu ülkelerin NATO içerisinde nasıl değerlendirileceğinin de önemli ipuçlarını veriyor. Daha önce de vurguladığımız gibi ABD’nin önümüzdeki dönem için belirlediği politikaların içinde misyonu artacak olan **NATO’nun bu genişleme adımları süregelen politikaların dışında özel bir anlam ve önem taşıyor.** Yıllar önce komünizm tehdidine karşı kurulan NATO’nun bugünkü yeni misyonu “**teröre karşı birliği sağlamak**” olarak gösterilse de bunun takılan bir maskeden ibaret olduğunu vurgulamak gerekir.

NATO’da atılan bu son genişleme adımı ABD açısından önemli. Çünkü bu yeni üyeler uygulamak için beklettiği belli politikalarını hayata geçirmenin ilk adımı. Yeni üye ülkelerin dünya coğrafyasındaki yerlerini Rusya’ya yakın oluşu basit, tesadüfi bir seçim olmasa gerek. Haydut ABD yeni üyeler vasıtasıyla “es-

ki Avrupa” olarak nitelendirdiği **Almanya, Fransa ve Belçika**’ya karşı alternatif bir güç oluşturmayı hedeflerken diğer taraftan da Rusya’yı tehdit etmektedir. **Rusya-ABD** kavgasının ve çatlağının bu son gelişme ile birlikte artacağı belli. Dünya pazarlarına hakim olma savaşında Rusya’nın ABD’ye yönelik tehditkar açıklamaları ve alternatif bir kamplaşma yaratma girişimleri ABD açısından bir tehdit. Bu tehdit unsurunun gücünü kırmak ve hakimiyetini zedelemek için yeni piyonlarını sınırsız kullanacaktır.

NATO’ya alınan bu 7 ülke askeri harcamalarını arttırarak ihalelerini ABD ve İngiltere gibi ülkelere yönlendirecekler. Atılacak bu adımla iki ülke emperyalistlerinin kasalarına milyarlarca dolar girecek. Bu girişim aynı zamanda özellikle ABD açısından bu ülkeleri kendi denetimi altına alma anlamında da önemli bir hamle. Bu gelişmeye paralel olarak yaşanan diğer bir önemli gelişme de yeni üyelerin kabulünden kısa bir süre sonra NATO savaş uçaklarının **Baltık ülkelerinde** devriye uçuşu yapmak için hemen göreve başlamaları.

Bu gelişmelere karşı sessiz kalmayan Rusya yaptığı açıklamalarla ABD’yi bir nevi tehdit etti. Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Aleksandr Yakovenko, yaptığı açıklamada “**bütün bunlar, Rusya ile NATO arasındaki ortaklık zihniyetine pek az uymaktadır**” diyerek genişleyecek çatlağın haberini verirken elindeki önemli kozu da kullanarak NATO’nun genişlemesi halinde “**nükleer savunmayı yeniden inşa edebileceklerini**” açıklamasıyla ilan etti.

NATO tarihinin bu en büyük genişlemesi ABD açısından özel önem taşımasının diğer bir nedeni ise önümüzdeki dönem için hedef tahtasına koyduğu bölgelere müdahalede daha rahat adım atabilecek olmasıdır. Estonya ve Letonya Rusya’nın sınır komşusu. Litvanya ise kritik bölgeler arasında adı geçen Kaliningrad bölgesine sınır. **Böylelikle ABD Balkanlar’a, Kafkasya, Ortadoğu ve Orta Asya’ya askeri gücünü daha da yakınlaştırmış oldu.** Bu bölgelerde petrol ve enerji kaynaklarını ele geçirme anlamında bu adımlar önemlidir.

NATO’nun kuruluş yıldönümünü geride bırakacağımız bugünlerde bu tarihi genişleme ile birlikte buna paralel de bir dizi gelişme yaşanıyor. R. Tayyip Erdoğan yerel seçimlerden aldığı sonuçla birlikte uşaklık için adımlarını hızlandırırken ayrıca ABD’nin baş figüranı olarak görevlerini yerine getirebilmenin telaşında. 28 Mart yerel seçimlerinin hemenertesinde **İsviçre**’ye giden Erdoğan ABD politikalarının hayat bulabilmesi için oldukça enerji sarf ediyor. Erdoğan’ın İsviçre gezisinin ardından **Ukrayna**’yı ziyaret etmesi tarihi genişleme ile birlikte düşünüldüğünde önemli. Çünkü ABD açısından önemli bölgeler arasında bir köprü durumundaki Ukrayna bu stratejik konumuyla ABD açısından hayli önem

taşıyor. Bilindiği gibi Ukrayna eski Sovyet Cumhuriyetleri’nin içerisinde yer alan bir ülke. Ve bu durumdan kaynaklı Rusya Federasyonu ile de zorunlu bir ilişki içerisinde. Rusya-ABD çatlağı açısından bu ilişki özel bir önem arz ediyor. **Ukrayna Avrupa’dan İç Asya’ya uzanan kilit bir köprü olarak Kuzey’deki en stratejik ülke konumunda. Bu konumu itibarıyla da NATO’nun kesintisiz bir şekilde Kafkaslar ve İç Asya’ya uzanmasında en kritik coğrafi ve siyasi konuma sahip bir ülke.** Bu anlamıyla da Erdoğan’ın ziyareti klasik anlamda bir ülke ziyaretinin ötesinde özel bir anlam taşıyor. Önümüzdeki dönem için çizilecek geniş hareket planlarının içinde üzerinde durulan bu ülkelerle olan ilişkilerin biçimi önümüzdeki dönem daha fazla belirgin bir hal alacaktır.

Bu gelişmenin yanısıra ABD’nin Türkiye’ye ilişkin açıklamaları hayli sıklaştı. Ortadoğu halklarına giydirilmeye çalışılan “demokrasi” elbisesinin rengi Irak’tan belli oldu. Ve yine ABD açısından Türkiye’nin nasıl bir model ülke olduğu Erdoğan’ın Ocak ayı ABD ziyaretinde vurgulandı. Ortadoğu ülkelerinin önüne altın tepside sunulmaya çalışılan model ülke “**Türkiye İslam Cumhuriyeti**” modeliyle bu görevini oynamaya çalışacak Powell’in yaptığı açıklama bir süredir devam eden model ülke tartışmalarını yeniden gündeme getirdi. Powell yaptığı açıklama da “**Irak’ta bir İslam cumhuriyeti olacak. Türkiye ve Pakistan’daki diğer İslam cumhuriyetleri gibi. Ancak bu, anayasal çerçeve, şeriat hukuku, Kuran hukuku çerçevesinde olacak...**” dedi. Bu açıklama aslında ABD yönetiminin önümüzdeki dönem açısından Türkiye’yi nasıl değerlendirdiğinin de önemli verilerini ortaya koyuyor. Aslında söylenen şu; ABD Ortadoğu’da TC devletinden daha ideal bir uşak bulamayacağı. Bu uşaklığını çeşitli kereleler açıklayan efendisine inat AKP hükümeti, figüran değil aktör olacaklarını vurguladı. Ancak işin gerçeği Türkiye’nin hiçbir zaman aktör olamayacağı. Ocak ayı ziyaretinden bugüne yaşanan ve bundan sonra rengi biraz daha belli olacak Ortadoğu’ya model ülke olma misyonu haziran ayında İstanbul’daki

zirvede netleşecek.

ABD emperyalizminin **Büyük Ortadoğu Projesi** kapsamında misyonunu arttırdığı NATO’nun genişleme girişimleri önümüzdeki dönem farklı biçimlerle de olsa devam edecektir. ABD’nin bu kanlı projesinin askeri ayağını oluşturan NATO’nun hareket kabiliyetini arttırıcı girişim ve adımlar atılacaktır. ABD bu genişlemeyle bir süredir planladığı başta Bulgaristan olmak üzere çeşitli ülkelere askeri üsler kurma girişimlerini bundan sonra daha da arttıracaktır. Bu ülkelerde kurulacak askeri üslerle birlikte yapılacak askeri yığınakla önemli stratejik bölgelere müdahale şansı daha da artacaktır. Bu durumu yine ABD Büyükelçisi Burns şu açıklamasıyla ifade ediyor; “**NATO’nun donanımı yeterlidir ve yeni üyelerden gelecek tek bir tanka bile ihtiyacımız yok. Bu ülkeler stratejik konumları nedenleriyle önem taşıyorlar**” diyor.

Tüm bu gelişmelerle birlikte Haziran ayında ülkemizde yapılacak olan NATO Zirvesinin de önemi ve rengi belirginleşiyor. Devletin aylar öncesinden estirdiği terörle hazırlıklarına başladığı NATO Zirvesi dünya halklarına karşı tehdit olma misyonu ve özünü daha da belirginleştirecektir. **İddia edildiği gibi NATO “barış” ve “özgürlük” götürmeyeceği gibi emperyalizmin militarist bu gücü dünya halklarına karşı işleyeceği suç listesini daha da kabartacak.**

Bu girişimler emperyalistlerce adı her ne olarak konulursa konulsun halkların nefretini ve öfkesini almaktan öteye gitmeyecektir. ABD emperyalizmi başta olmak üzere dünya halkları emperyalizmden nefret ediyor. Çünkü emperyalizmi direkt ve bizzat yaşayarak görüyor ve öğreniyor. Geçtiğimiz günlerde öldürülen ABD askerlerinin cesetlerinin Irak halkı tarafından linç edilerek köprülere asılmasını başka nasıl açıklayabiliriz ki? Irak’taki halklara yapılan zulme “vahşet” demeye dili varmayan birileri bunun adını vahşet olarak tanımlıyor. Onlar adını vahşet olarak koysun. Halkların biriken bu öfkesini dindiremeyecekleri gibi gelecek kuşakları da bu senaryolara inandırmayacaklar, tarihin tozlu sayfalarında lanetlenerek yerlerini alacaklardır.

Sınıfsal Bakış

**10 MİLYON 400 BİN KİŞİ
OY DEĞİL MESAJ VERDİ!**

Yerel yönetim seçimlerini takiben istisnasız bütün çevreler tarafından sözlü ve yazılı olarak yapılan değerlendirmelerde **ortaklaşan** bir takım hususlar olmakla beraber, dikkati fazlasıyla çeken en önemli nokta ise herkesin kendi tavrını ve elde ettiği sonucu **“doğru”**, **“başarılı”**, **“kazançlı”** vb. nitelendirmesiydi. Bu duruma aslında önceki seçimlerde rastlanıyordusa da bu sefer işin dozu fena halde kaçtı.

Ortaklaşan tepitlere geçmeden önce, **“herkesin kendisini başarılı sayması”** konusunu yorumlayacak olursak, burada kendi **“kast”**ını koruma çabası kadar, seçimlerin tam bir tezgah, oyun ve aldatma aracı olduğunu bilme, kendi akıbetini önceden görme, dönemin mizansenine ortak olma iradesi söz konusudur. Reformistler (örneğin DGB) ve kimi ilerici devrimci çevrelerin benzer tutumları açısından konuyu yorumladığımızda ise **aynı oranda** samimiyetsizlik rahatlıkla okunabilmektedir.

Ortaklaşma, seçim sonuçlarının sayısal verilerinin kaba okunuşu üzerinden yapılmaktadır. **“Sandıktan AKP/ABD çıktı”**, vb. manşet veya makale başlıklarının **“Devrimci Demokrasi”**den **“Atılım”**a oradan burjuva basınına kadar uzanan en geniş matbu yelpazede okunması buna örnek teşkil etmektedir. Yine, CHP'nin kan kaybı, DGB'nin beklediği çıkışı yakalayamayı, GP'nin çözülüşü ile MHP'nin bir ölçüde toparlanışı ve yerini koruyan DYP ile barajı aşabilecek görüntü vermesi gibi hususlar, **sıradan tablo okumaları** olarak herkesçe yapılabilecek **“yorumlar”** şeklinde yazıldı, çizildi.

Bütün bunlar, **“biz demiştik”** ukalalığına düşme pahasına söyleyelim ki, ko-

nuyla ilgili son iki ayda yayınladığımız makalelerde açık bir biçimde öngörülmüştü. AKP'nin 3 Kasım'ın havasını esasen kaybetmediği, CHP'de gerileme olduğu, DGB'nin iddia edilen rüzgarı estiremeyeceği, kitlelerin seçimlere karşı 3 Kasım'daki tavrının devam ettiği vd. tespitlerde bulunmuş, bunların nedenlerini sıralamıştık. 28 Mart'ın bilançosunun büyük ölçüde netleştiği bugün, tam da ileri sürdüğümüz gerekçelerden kaynaklı tablonun böyle şekillendiğini görüyoruz.

Şekillenen seçim tablosunun, bu kez gözden kaçırılmayacak denli dikkat çekici yanı **seçime katılma oranının** düşüklüğü oldu. İşin ilginç yanı, bu konuyu en az işleyenler ya da hiç işlemeyenler, ilerici, devrimci, yurtsever kesimler olarak **dikkat** çekti. Bunun anlaşılacak bir tarafı yok ama, yazımızın başında değindiğimiz noktaya atıfta bulunacak olursak, bazı şeyleri kendimize yontarken bir takım olguları bu kadar **yok sayarak** hareket edersek, hem komik duruma düşeriz hem de daha önemlisi ciddiyetimiz kalmaz.

Seçim sonuçları denildiğinde akla **ilk gelen**, değerlendirmeye **ilk tabi tutulan** verilerden birisi hiç şüphesiz katılım oranıdır. Bu verilerin ortalama değerini üzerinde veya altında olması, istikrarlı olup olmaması, sürekli düşen ya da yükselen bir grafiğe sahip olması vb. sonuçlar, nedenlerini sorgulatarak **önemli** siyasi değerlendirmeler üretir. 3 Kasım'da kısmen, 28 Mart sonrasında daha fazla burjuva yazar ve akademisyen tarafından yapılmaya çalışılan, esasen özellikle devrimci, ilerici, yurtsever çevrelerin daha ilgili olması gereken bu çalışma, **özünde** tam da sistemin sorgulanmasını içermektedir.

3 Kasım 2002'den 28 Mart 2004'e seçmen sayısında yaklaşık **2 milyon 250 bin** kişilik bir büyüme olmasına karşın, en fazla sayısal gelişme 2.5 milyon oyla AKP ve **1 milyon 800 bin** artışla (8.6'dan 10.4'e) sandık başına gitmeyenlerde görülmüştür. Diğerleri, örneğin MHP'nin 700 binlik oy artışının büyük ölçüde GP'nin çözülüşü ile bağlantısı vardır. Burada bizim değinmek istediğimiz nokta, sandık başına gitmeyenlerdeki **yükseliş** trendinin sürmesidir.

Son iki seçim kıyaslamasıyla baktığımızda; **katılım oranı**, beşte dörtten dörtte üçe doğru (79.1den 76.1'e) kayan; belediye başkanlığı açısından yüzde 70'lere kadar düşen (bazı illerde-Malatya, Adıyaman- yüzde 50'nin altında); salt yerel seçimler düzeyinde son yirmi yılı hesaba kattığımızda **“rekor”** bir düşüşe tanık olunan **28 Mart seçimleri**; kitlelerin sistemden kopuş sürecinin, yaratılmaya çalışılan alternatiflerle de buluşturulamadığından sürdürdüğünü göstermektedir. Bu potansiyelin, bir takım çevrelerin söylediğinin aksine, hiç de apolitik bir nedenle değil, kendiliğinden de olsa **düzene tepki** nedeniyle oluştuğu anlaşılır bir biçimde kendini göstermektedir. Nitekim, açık bir biçimde yapılan bütün alan çalışmaları, hatta burjuva medya organlarındaki röportajlara da yansayan biçimiyle, halktan kişiler neden sandık başına gitmeyeceklerini/gitmediklerini belli bir mantık çerçevesinde ve politik gerekçelerle açıklamaktadırlar.

Bu potansiyelin bir bölümünün apolitik olduğu, ya da farklı nedenlerle sandık başına gitmemiş olduğu, hatta seçmen listelerinde azımsanmayacak denli yazım hataları bulunduğu vb. doğrudur. Ancak bütün bunlar, ana gövdenin, yani sandık başına gitmeyen kitlenin büyük oranda **“teпки”** adına bu tavrı gösterdiği gerçeğini değiştirmez. Bunun böyle olduğunu anlamak için **sadece** bu halkın içinde yaşıyor olmak yeterlidir. Başka hiçbir kanıt da veriye de ihtiyaç yoktur.

20 Ekim 1991 seçimlerinde sandık başına gitmeyen 5 milyona yakın seçmen (4.7 milyon) yok sayılarak değerlendirme-

ler yapıldığı için, o tarihteki dergimizin kapığında **“Faşizm Cephesinde Bunalım: Beş Milyon Seçmen Öldürüldü”** başlığını kullanmıştık” (Yeni Demokrasi, Kasım 1991, Sayı: 38, Yıl: 5). Aynı tablo aradan geçen yıllar boyunca biraz evrim geçirerek devam ediyor. Artık, burjuva sosyologları, bunu hesaba katmayı öğrenmeye başladılar ve bu doğrultuda makaleler de yazıyorlar. (CHP İkinci Parti Olamadı, Dr. Ali Eşref Turan, Radikal, 02.04.04) Ancak **“sosyalistler”** hala işi öğrenemediler. Dostlarımız ise bu gibi analizlerden hiç nasibini alamadılar.

28 Mart seçimleri en çok AKP'nin önümüzdeki süreçte oynayacağı rol için **taze kan** sağlama bakımından önem taşıyordu. Bunu beklediği oranda elde edemediğini söylemek mümkünse de karşısında **ciddi** bir engelin oluşturulabildiğinden de söz edilemez. Bu konuda atacağı adımların önünün kesilmesi bu seçimler vesilesiyle mümkün olamamıştır. Ancak yakın süreçte girişeceği hamlelere karşı geliştirilecek kampanya ve eylemliliklerin başarısı **taayin edici** olabilecektir. Bu konudaki potansiyelin varlığı seçimlerde pek rahatlıkla görülmüştür. Bu, seçim sonuç tahlili ayrı bir yazı konusu olan DGB (tutması mümkün olmayan aşı) içindeki reformist güçler açısından bile böyledir.

Yapılacak değerlendirmeler, hesaplamalardan öte anın ve yarının görevlerine hizmet edici olmadıkça **hiçbir** değer taşımayacaktır. Nitekim Faşist diktatörlüğün temsilcileri soluğu Kıbrıs mesaisi için İsviçre'de ardından Ukrayna'da almış, bir yandan **“eşzamanlı uluslararası anti-terör operasyonu”** adı altında yeni bir saldırı dalgasına girişmişlerdir. Düşman, so-luksuz ve kesintisiz bir şekilde üstümüze geliyor. Hep savunmada kalarak, hep hamle üstünlüğünü vererek ilerleme kaydedemeyeceğimizi bilmemiz gerekiyor. Ama her şeyden önce, içinde bulunduğumuz şartları ve yaşadığımız olguları doğru tahlil etmeyi becermeliyiz. **Bu yüzden 28 Mart'ın sonuçları, basit birer istatistik tablosu olarak geçitirilmemelidir.**

Lastik işçileri mücadeledede kararlı

Lastik-İş grevinin ertelenmesine ilişkin burjuva basında çıkan haberler üzerine, Lastik-İş Sendikasına üye işçiler tepkilerini dile getirmek amacıyla 22 Mart 2004 tarihinde biraraya geldi. Brissa, Goodyear işçileri Kocaeli, Köseköy'deki Pirelli fabrikası önünde toplandı. D-100 karayolu üzerinde yer alan fabrikalardaki işçilerin gelişi gidişleri nedeniyle karayolu uzun bir süre trafiğe kapandı. DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** ve Lastik-İş Genel Başkanı **Abdullah Karacan** burada son gelişmeler konusunda işçilere bilgi verdi. Karacan buradaki konuşmasında alınan bu son kararın Bakanlar Kurulu'nun taraf olduğunu kanıtladığını söyledi. İktidarın yetkilerini kötüye kullandığını belirten Karacan, Anayasa suçu işlendiğini vurguladı. DİSK Genel Başkanı Çelebi ise **“iktidarın hak, hukuk tanımadığı-**

nı belirterek, haklarımıza sahip çıkacağız” dedi. Çelebi, DİSK Başkanlar Kurulu'nun kararına vurgu yaparak mücadelenin ortaklaştırılması için çalışmalarını başlattıklarını ve her zeminde mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerini söyledi.

İktidarın hukuksuzluğuna karşı tepkilerine dile getirmek isteyen lastik fabrikaları işçileri, 24 Mart 2004 Çarşamba günü Kocaeli'de yeni bir uyarı eylemi yaptı. Eşleri ve çocuklarıyla **Kocaeli Merkez Bankası** binası önünde saat 16.30'da toplanan lastik işçileri burada bir basın açıklaması yaptı. DİSK üyesi sendikaların da bölgesel düzeyde destek verdiği basın açıklamasına DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan başta olmak üzere DİSK üyesi sendikaların başkanı ve yöneticileri de katıldı.

Grammer işçisinin direnişi sürüyor

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan GRAMMER A.Ş.'ye bağlı Oto koltuk üretimi yapan Grammer fabrikasında çalışan işçiler, haklarını almak için DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Sendikal örgütlülüğe tahammül edemeyen patron işçiler üzerinde baskı, tehdit, iş koşullarını zora sokma gibi uygulamalara hız verirken, bunların yanı sıra sendikal mücadeleye öncülük eden 60 kişinin de işine son verdi. İşlerine son verilen işçiler, fabrika önünü terk etmeyerek kararlılıklarını sergilediler.

Biz İşçi köylü gazetesi olarak fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçilerden, bu haklı mücadelelerini dinledik.

İşçiler, günlerdir devam eden direnişlerinde manevi olarak yalnız kaldıklarını dile getirdiler. Siyasi partilerin seçim dalaşından, kurumların, kitle örgütlerinin duyarsızlığından yakınan işçiler "tek başımıza da kalsak haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz" dediler.

4 Sizi tanıyabilir miyiz? Bize Grammer'de yaşananları anlatır mısınız?

- Ben Fuat Kumaş, sendika şube sekreteriyim. Arkadaşlarımız uzun yıllardır bu işyerinde çalışıyorlar. Mesailerini ve haklarını alamıyorlar. Zor

şartlarda çalışıyorlar. Yemek molası bile 20 dakika. Son verilen zam %7. Bugünün şartlarında 303 milyon maaş alan bir insanın %7'ye "evet" demesi mümkün değildir. Arkadaşlarımız burada uygulanan baskı ve çok çalışıp, çok az kazanmanın sonucunda sendikalı oldu. Anayasaya göre işçi sendikalı olur, sendikalı olmak onun hakkıdır. Bu hakkın verilmesi lazım. Arkadaşlarımız sendikalı olmak istemişlerdir. Ancak sırf sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Biz işten atılan işçilerle birlikte mücadelemizi sonuna dek sürdüreceğiz.

4 Fabrikada kaç kişi çalışıyor? Kaç sendikaya üye oldu?

- Yaklaşık 700-800 kişi çalışmaktadır. 500 kişi sendikaya üye oldu. Çoğunluk sağlanmış durumda.

4 Grammer'de yaşanan koşulları, işten neden atıldığınızı bize anlatır mısınız? Bu mücadele ruhunu sonuna kadar sürdüreceksiniz mi?

- İçerde yaşanan koşullar çok ağır. 3 kişinin yapabileceği işi tek kişiye yaptırıyorlar. Baskı yapıyorlar. Ağır kelimeler kullanıyorlar. Kimse kimse'nin aldığı maaşı bilmiyor. Ödenmiyor zaten. Mesailer verilmiyor. Bu direnişimiz hakkımızı almaya kadar sürecek. Gerekirse ailemizi, çocuklarımızı buraya yığacağız. Ağır sanayide böyle bir ücretle çalıştırılan ilk yer burası.

4 İçerde çalışan arkadaşlarımızla bir birliktelik sağladınız mı? İşe yeni alınan işçilerle diyalog kurduunuz mu?

- Birliktelik eskiden olduğundan daha fazla. Yeni girenlerle de diyalog kurmaya çalışıyoruz. Sendika olacak, sendikalı olacağız, içerde çalışan arkadaşlarımız da bizi destekliyor. Hep birlikte daha güçlüyüz.

4 Anayasal bir hak olan sendikalı olma hakkınızı kullandınız. Bu anayasal bir haksa patronun tepkisi neden bu kadar sert oldu?

- Korkusundandır herhalde. Daha önce burada sendika vardı. Onlar sendikayı kendi saflarına çektiler. 2001'den önce Türk-Metal Sendikası'na üyeydik. Bütün haklarımızı elimizden aldılar. Bunları tekrar kazanmak için DİSK'e üye olduk. Madem ki Türk-Metal bizi sattı; gidelim bizimle olan sendikaya, yumruğumuzu vuralım masaya. Ne istiyorsak alalım.

Fabrikanın her tarafını bezle kapatıp, kapılara köpük koyulduğunu, arkadaşlarımızın zorla ikna edilme-ye çalışıldığını, kapı önünde duran arkadaşlarımızın hortumla su sıkılıp ıslatıldığını, içerde çalışan arkadaşlarına 1 milyar para teklif ederek istifa ettirmeye çalışıldığını belirten işçiler, direnişlerini sürdüreceklerine de eklediler. (Bursa)

Emekçinin Gündemi

SALDIRILARA KARŞI EMEKÇİ DUVARINI BÜYÜTELİM

AKP hükümeti yerel seçimlerden aldığı sonuçla işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını arttırarak sürdürüyor. Özelleştirme listesinde olan TÜPRAŞ üzerindeki pazarlıklar devam ediyor. Ülke kaynaklarını emperyalist tekellere peş keş çekme hızını daha da ivmelendirecek olan AKP hükümeti daha bir dizi saldırı ile emek düşmanlığını daha belirgin bir şekilde sokmakta. Yerel seçimler öncesi yapılan her miting emekçilerin protesto gösterilerine sahne oldu. **Hemen hemen her il ve bölgede özellikle de işsizlik saldırısıyla yüz yüze olan işçilerin eylemleri ve sandık sonuçları önemli veriler sundu.** Halkın sandığa artan ilgisizliği ve vurgulanan "gizli boykot" ve o dönem hatırlanacağı gibi işçilerin dilinden eksik olmayan "sandıkta görüşürüz" sözü anlamlı bir biçimde hükümete iletili. Seçimlere katılımın her dönem biraz daha azaldığı bu dönemde, katılımın azlığı bakımından oranın en düşük olduğu bu seçimlerde açığa çıkan potansiyeli işlemek ve üzerinde düşünmek gerekir.

AKP hükümetinin emperyalist efendileriyle aldığı grev erteleme kararlarını bu

dönem böylesine yaygın bir şekilde uygulamasının basit bir tesadüfler zinciri olmadığını iyi biliyoruz. Uzun bir süredir başlatılan ve tırmanarak devam eden saldırıların bir parçası. Lastik işçilerinin grev kararı "milli güvenlik" gerekçesiyle ertelendi. İşçilerin bin kişilik bir katılımıyla yaptıkları eylem dönem açısından önemli. Bu saldırıların bir parçası olarak, fabrikalarda bildiri dağıtan işçilere saldırılması, fabrika önlerinde kurulan polis-jandarma barikatı bu saldırılara paralel olarak gelişiyor.

Gelişen bu saldırılara karşı ortaya konulan tepkiler saldırının merkezi ile sınırlı kalırken kitlesel militan bir karşı duruştan söz etmek henüz mümkün değil. Saldırıları bir çok aracımı devreye soksa da sistem tek merkezden yürütüyor. **Bu anlamıyla da emekçilerin seslerinin ortak çıktığı bir merkezle bu saldırılara dur demesi ve karşı koyması önemli.** Grev kararlarının ertelenmesi, özelleştirme gibi saldırıların geri püskürtülmesi yalnızca yerelerde yapılacak eylemlerle olamayacağı bir gerçek. Bu anlamda eylemlerin merkezileştirilmesi ve destek eylemlerin

birçok yerde örgütlenmesi önemli. Saldırı dalgasının kırılmasında, işçi ve emekçilerin bu mücadele pratiğinde örgütlenmesi önemli. Çünkü yaşanan gelişmelerle tepkiler gittikçe artıyor. Açlık bugün birçok işçinin gündeminde, çünkü ekmek kapıları birer birer özelleştiriliyor. Bu saldırı pratiğinde devleti tanıyan ve bu dönemde politikleşen kesimleri örgütlemek durumundayız.

Sınıf sendikacılığı anlayışının gereklerini yerine getirmek ancak bu sürecin dayattığı acil görevleri yerine getirmekle mümkün olacaktır. **Acil görevlerimiz arasında yer alan örgütlenme, örgütlenme ve harekete geçirme pratiğini hayata geçirmek durumundayız.**

Önümüzde zorlu mücadele günleri bizi bekliyor. Bu zorlu süreci başarılı bir biçimde karşılamak ise ancak işçi ve emekçileri harekete geçirmekle olacaktır. Devlet yaklaşan NATO toplantısı ile birlikte terör ve saldırılarını tırmandırıyor. Artacak devlet terörüne karşı emekçilerin kendi talepleri ile birlikte emperyalist saldırganlık ve onun militarist gücü NATO'ya karşı duruş ve tepkileri örgütlemeliyiz. Bizim dışımızda yapılacak eylemlere katılımın dışında kendi gücümüzle ve daha ilerisini hedefleyerek sürece müdahalemizi gerçekleştirmeliyiz.

1 Mayıs çalışmalarını bu ana eksende örmeli ve büyütmeliyiz. Hazırlık çalışmalarını emekçilere ulaşmanın ve örgütlenme-

nin bir aracı olarak kullanma anlayışının yanısıra, önümüzdeki sürece bir hazırlık olarak da algılanmalı ve işlenmelidir. Çalışmalarımızı sürdürürken emekçilere yönelik gerçekleşen somut saldırılarla birlikte emperyalist saldırganlık ve haziran sürecini birleştirmeliyiz. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın hedefe ulaşması ancak böyle olacaktır. Somut siyasal propaganda anlayışımızın hayata geçmesi ancak böyle olacaktır. **Yoğunlaşacağımız tek gündem, ya da kısırlaşan sorunlara yoğunlaşmak bu süreci göğüslememizin önünde engel oluşturan yaklaşımlardır.** Sınıf sendikal anlayışımızın emekçiler içinde nüfuz bulması ancak bizim güncele bu tarz müdahalelerimizle gerçekleşecektir.

Bu süreçte atılacak adımları ve çalışmalarını ileriye yönelik atılacak adımlarla birlikte düşünerek çalışma tempomuzu ve yöntemimizi ona göre belirlemeliyiz. Kazanıcı ve uzun vadede kalıcı ilişkilerin kurulması ve buna uygun bir pratiğin örülmesi önemli. Sendikal gücümüzü genişletmek de ancak bu sağlıklı müdahalelerle olacaktır. Önümüzdeki dönem ve bugün için talep ve hedefleri belirlenmiş bir çalışmayla kitleleri öz örgütlülükleri içinde örgütlemek örgütlü güç haline getirmek önemli. Bunun için omuzlarımızdaki görevlerin sorumluluğuyla hareket edelim. Anlayış ve düşüncelerimizi pratiğimizle bütünleştirerek somutlayalım.

Tarımda yıkım politikaları köylüyü yıktı

TARIM GÖZDEN ÇIKARILYOR

Türkiye'de IMF'nin dayatmalarıyla çıkarılan tarımda yıkım politikaları köylüyü yıktı. Üreticiye verilen değer kesilmesi zeytin, şeftali, patates, elma, ayva ve daha pek çok üründe kalitenin gerilemesine ve üretimin yüzde elli düşmesine yol açtı.

Özellikle Marmara'da başta zeytin olmak üzere birçok üründe yarı yarıya düşüş yaşandı. Köylüler desteklenmediklerini, verilen desteğin de sus payı, yani sadaka niyetine verildiğini söylüyor. Konuyla ilgili Bursa Ziraat Odası Başkanı Fuat Sarı'yla yaptığımız röportajı yayımlıyoruz:

-F. Sarı: Geçtiğimiz günlerde Anadolu Ajansı'nın haberinde zeytin ve şeftali ile ilgili bir haberde yanlış anlaşılma olmuştur. Şeftalide değil, zeytin üretiminde yüzde elli civarında zarar olmuştur. Ağaçların bir kısmı kökten dondu, bir kısmı da göz yanığı oldu. Yani önümüzdeki sene zeytin bir defa çok eksik. Onun dışında da kökten yanan ağaçların en az 3-4 yıl ürün vermeme söz konusudur. **Zeytin üreticisi zaten geçtiğimiz yıldan çok büyük zarar gördü.** Hem kuraklıktan hem de mahsulün aşı-

rı yüklü olmasından kaynaklı zeytin kalite yapmadı. Tane ufak kaldı, yüzde elliden fazlası yağlı gitti. **Zeytin üreticisi maalesef çok güç durumda.**

Şeftaliye gelince geçtiğimiz ocak ayında Bursa değil, Marmara Bölgesi'nde bilhassa şeftalide gözyanığı oldu. Bu yanık ağaçlar çiçek açınca ortaya çıktı. Bazı cinslerde yüzde yirmi-otuz gibi bir eksiklik ortaya çıktı. Bu eksikliğini Türkiye'de belki Ege falan kapatabilir. Ama zeytin öyle değil. Zeytin sadece, bilhassa sofralık zeytin Marmara Bölgesi'ne has bir şey. Üreticinin kabında bile zeytin kalmadı.

-Üretimde özellikle bu sene, bu denli düşüş yaşanmasının nedenleri nelerdir?

-F. Sarı: Geçtiğimiz sene kuraklık yaşadık. Zaten bu bölgede zeytini sulama imkanları yok. Sulama imkanları olmadığından dolayı kuraklık geldi.

Son 5 yıldan beri tarımsal yatırımlar tamamen durdu. Herhangi bir altyapı yani sulama kanalları, tesisler, barajlar krizlerden dolayı şu anda durmuş vaziyette. Tarım ihmal edildi. Bugün de aynı durum yaşanmaktadır. Önümüzdeki yıllarda nüfus arttıkça durum kötüleşecektir. Zaten ekonomik olarak sıkıntıların başlıca sebebi tarım ihmal etmektir. Madem ki tarım ekonomisinin lokomotifini diyoruz. O halde bu durum kaygı vericidir.

-Ülkemizdeki gübre fabrikaları şu an özelleştirme yoluyla kapatılmaya çalışılıyor. Senede 7 kere gübre zam yapan devlet, elinde kalan birkaç gübre fabrikasını da özelleştiriyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

-F. Sarı: Üretimin bu kadar düşmesinin tek sorunu sulama değil. Yani bugün Tür-

kiye'de enflasyon düştü deniliyor ama geçtiğimiz 2003 yılında sizin de dediğiniz gibi 7 defa gübre zam yapılıyor. Bilindiği gibi gübrenin ham maddesi petroldür. "Enflasyonu düşürdük" diyorsunuz, "akaryakıt fiyatlarını düşürdük" diyorsunuz. Akaryakıt fiyatları şu an düşmüş değil. Akaryakıt fiyatları gerektiğinden fazla. **Yani şu an dünyada en pahalı olan akaryakıt Türkiye'de.** Bu akaryakıtla çiftçinin mücadele etmesi, ya da dünya ülkeleriyle rekabet etmesi mümkün değil. Bugünkü Başbakanımız ne kadar "akaryakıtta ben destek verdim" dese de o sadece göstermelik. Dönüm başına iki milyon para verdi. Yani bir köylüye en fazla akaryakıt desteği 200 milyon kadar intikal etmektedir. O 200 milyon akaryakıtı 2 günde yakar o köylü. Yani bu sus payı gibi bir şey diyo-

basından 750 bin ton stokta kalmış çürüyor. Soğuk hava depolarında kıyamet kadar elma var. Üreticiler kara kara düşünüyor.

-Zeytin üreticileriyle yaptığımız bir röportajda üreticinin en büyük sıkıntısı pazar alanı bulamamasıydı. Köylü elindeki mahsulü devletin denetiminde olan Marmara Birliğe vermek zorunda kalıyor. Bu birliklerin de fiyatları geç belirlemesi, kota uygulaması ve yüklü bir üyelik parası istemesi, köylüyü yeni tefeci tüccarların eline düşürüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

F. Sarı: Bu 57. hükümetten başlayan program, aynı programın içinde tarımı küçültmek için, tarımı yok etmek için uygulanan bir politikadır. Türkiye'de bu birlikler ürün destekleme yaparlardı. Yani piyasa belirlerlerdi. Bunu çökertmek için, üretici-

Fiskobirlik tüccarlaşıyor mu?

Kooperatiflerin özerkleşmesi (ticarileşmesi) yasasının ardından yaklaşık 4 yıldır devam eden yapısal düzenlemelerini Haziran ayında tamamlayacağını belirten FİSKOBİRLİK Yönetim Kurulu Başkanı Salih Erdem, fındık piyasasında bir "tüccar gibi" hareket edeceklerini açıkladı. Erdem "kamuoyunda FİSKOBİRLİK kooperatifçilik yapmıyor, başka işlere kayıyor şeklinde spekülasyonlar gereksiz. Üreticiler ve ortaklarımız bizi bugüne kadar fındığı alır parayı öder şeklinde sanki TMO gibi biliyor. Artık devlet kurumu değiliz. Para kazanacağız. Şu anda Entegre Fındık İşletmeleri (EFİT), Ordu Yağ Sanayi ve Fiskomar Marketler Zinciri bizi ayakta tutan ve tutacak mali portrelerimiz. Ayrıca bir pazarlama şirketimiz ve kurulma aşamasında olan şirketimiz de var" diye açıklama yaptı.

Bu yıl fındık alım fiyatını belirleyerek piyasaya tüccar zihniyetinde

girmesinin FİSKOBİRLİK'in fındık üreticisi ortaklarını teşvik etmek, alımlarda kolaylık sağlamak, üretimi için destek ve kredi olanaklarını sunmak gibi desteklemeleri kolaylıkları sağlamaları gerekirken üreticiden tüccar zihniyetiyle ürününü alarak fındığı işleme, pazarlama ve perakende satışını gerçekleştirmeye başlamaktadır. Bu yönde broşürler bastırılarak hazırlıkları yapılıyor. Ayrıca FİSKOBİRLİK'in 1994-2004 yılları arasında 5 bin olan çalışan sayısı bin beşyüze düşürülmüş durumda. Şu an 2 vardiya olarak çalışan fabrikanın yakın zamanda 3 ve 4 vardiyaya çıkarılması planlanarak az sayıda çalışan personelle çok iş yapılması hedeflenmektedir. Ortakları olan üreticileri hiçe sayan FİSKOBİRLİK, sistemin çarkına yerleşme çalışmalarına hız vermiş durumda. Üretici köylüler bu duruma müdahale etmediği sürece tefeci tüccar gibi FİSKOBİRLİK de sömürüsüne devam edecektir. (Samsun)

rum. Akaryakıtta desteği kesinlikle kabul etmiyoruz. Sadece dönüm başına verilen parayla akaryakıt desteği olmaz. Geçmişte girdide yani gübrede, zirai ilaçlarda falan bir takım destekler vardı. Bunlar 57. hükümet zamanında kalktı. Yerine "Doğrudan Gelir Desteği" getirildi. Bu o desteklerin ancak yüzde 10'u kadar bir destek. Tamamen bir sadaka maiyetinde. Köylünün üretimine hiçbir katkısı olacağını sanmıyorum. Geçmişte destek, girdiye olurdu. Sırf bu yüzden kaldırdılar. Ve bu sefer de üretime olur. Sizin sattığımız herhangi bir ürüne destek verilir. Üretim ancak bu şekilde artar. Böyle dönüm başına para vererek, ekilen ve ekilmeyen yeri ayırmadan dönüm başına para veremeye üretilen artırmamız mümkün değil. Zaten şu anda IMF'nin uyguladığı tarım politikalarının amacı, tamamen üretimi durdurmaya yöneliktir. Bu program devam ettiği müddetçe Türkiye'de tarımın bir tarafa çıkması mümkün değil. **Çünkü ortada pancar ekmeğin, tütün ekmeğin, şunu ekmeğin, bunu ekmeğin bir sürü dayatmalar var.** Bu durumda köylü de ne yapacağını bilemiyor. Zeytin olmayacak yere zeytin ekiliyor, ondan sonra sert bir kış oluyor. Şeftali olmayacak yere şeftali ekiliyor, ondan sonra pazar bulamıyor elde kalıyor. İşte patates, duyuyoruz

yi mağdur etmek için devlet bu birliklerden elini çekti. Bu birlikler yeniden yapılandırma adı altında üyelik tazelenmesine gittiler. Üye yenilemesine de bir takım kriterler getirdiler. Daha önceleri tapudur falan şimdileri bunun yanında üyelik parası adı altında para istediler. Yani Marmara Birliğe üreticinin ürün verebilmesi için oraya onların şartlarına uyup bir miktar para ödemesi gerekli. Köylü malını rahatça elden çıkarmak için Marmara Birliği tercih ediyordu. Ama Marmara Birlik de ne yazık ki bu sene kaliteli zeytin olmadığı halde aynı uygulamalarından vazgeçmedi. Önümüzdeki sene zeytin eksik olacağı gibi, köylünün stoklarındaki zeytin de eksik olacak. Yani üreticiyi de tüketiciyi de uygulanan yanlış tarım politikalarından dolayı zor günler bekliyor.

-Bu durumda üreticinin beklentisi nedir, tarımın hiçe sayıldığı bir süreçte nasıl bir çözüm istiyor?

F. Sarı: Dünyanın her ülkesinde tarım destekleniyor. En zengin ülkede de en fakir ülkede de tarım destekleniyor. **Ama Türkiye'de hiç kimse iddia etmesin doğasıyla, coğrafi konumuyla tamamen bir tarım ülkesi. Dedikimiz gibi bütün sektörlerin lokomotifidir. Tarım olmazsa olmaz. Onun için tarımın desteklenmesi lazım.** (Bursa)

Tarımda gübre kullanımı ve fabrikaların özelleştirilmesi

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de artan nüfusun beslenebilmesi, ihtiyacı olan gıdayı karşılayacak yeterli miktardaki ürünlerin yetiştirilebilmesi için tarım arazilerinin miktarının artırılması mümkün olmayacağına göre; **yetiştirilen ürün çeşitlerinin verim ve kalitesinin artırılması** için gerekli girdilerin kullanımını zorunlu hale getirmiştir. Gübre, tarımsal üretimle geçimini sağlayan köylülerimiz için gerekli temel tarım girdilerinden biridir. Gübreleme işlemi; bitkisel ürünü yetiştirirken verim ve kalite artışının sağlanabilmesi için ürün çeşitlerinin ihtiyacına göre, toprakta eksik olan besin maddelerinin belirlenerek zamanında uygun bir şekilde toprağa veya doğrudan bitkiye uygulanmasıdır. Gübreleme topraktan sömürülen besinin tekrar toprağa verilmesi anlamını taşıdığı gibi, gerek önemsiz ve yeterince gelişmemiş teknoloji, gerekse bilinçsiz ve aşırı tüketim de toprağın çoraklaşmasına çöleşmesine sebep olmaktadır. Ülkemizde, özellikle kışı soğuk geçen iç bölgeler ve T. Kürdistanı'nda gübrenin büyük bir kısmı ihtiyaçlardan kaynaklı yakıt olarak kullanıldığından tarımsal amaçla kullanımından yararlanılamamakta. Dengeli ve ekonomik gübreleme yapılabilmesi için; toprak analiziyle **gübre-ürün-fiyat** ilişkilerini içeren hesaplamaların yapılması gerekir.

Türkiye'de Ticari Gübre Üretimi Pazarlanması ve Kullanım Miktarı

Ülkemiz toprakları Azot (N) ve Fosfor (P) gibi bitki besin maddelerince fakir olup, Potasyum (K), Kalsiyum (Ca) ve Magnezyum (Mg) gibi besin maddelerince

TÜGSAŞ Samsun Gübre Fabrikası'nın özelleştirilmesine karşı işçiler çeşitli eylemler yapıyorlar.

rince sorun yaşamamaktadır. Bu nedenlerden dolayı tarım arazilerimizin sürekli azot ve fosforlu gübrelere ihtiyacı bulunmakta ve köylülerimiz de çoğunlukla bu yönde üretilen ve pazarlanan gübreleri kullanmaktadır. **Türkiye Ziraat Kurumu ile Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ** 1973 yılından itibaren ülkede devletin belirlediği fiyattan bu gübreleri satın alarak, dağıtımının yapılmasını sağlamışlardır. 1975-1986 döneminde ise köylünün gübre ihtiyacının yaklaşık % 89'u **Türkiye Ziraat Kurumu** tarafından sağlanmıştır. 1986 tarihinden başlayarak gübrenin satın alma ve pazarlanmasında serbestleşmeye gidilmiş; kamu kuruluşlarına, kooperatiflere, gübre üreti-

çileri ve gübre üreticilerinin kurduğu pazarlama şirketlerine gübre üretimi, ithali ve pazarlanma izni verilmiştir.

Böylece kamu sektörünün payı giderek azalırken, özel sektör kuruluşlarının paylarında ise artma meydana gelmiştir. 2002 yılı Gübre üretimi ve pazarında en fazla paya sahip kuruluşlar **Toros Gübre, TÜGSAŞ, TKKMB** ile ithalatçı kuruluşlar **BAGFAŞ, PANKOBİRLİK, İGSAŞ, GÜBRETAS** ve **EGE GÜBRE**'dir. **TÜGSAŞ** ve **İGSAŞ** kamuya ait faaliyet gösteren gübre fabrikaları olmakla birlikte Türk hakim sınıflarının yoğunluklu olarak uygulamaya devam ettiği emperyalist politikaların devamında özelleştirmelerle **TÜGSAŞ Gemlik Gübre Fabrikası'nın 9 Aralık 2003** tarihinde 83 milyon 100 bin dolarla **Yıldırım Kömür** şirketine satışı gerçekleşmiş, aynı tarihte ihalesi yapılan fakat **ÖİB** tarafından belirlenen değer altında teklif verilen ihale ertelenerek 15 Mart 2004'te tekrarlanan **TÜGSAŞ Samsun Gübre Fabrikası'nın** ihalesi yapılarak 54 milyon dolar karşılığında **Erkan İnşaat Madencilik LTD. ŞTİ**'ne satışı gerçekleşmiştir.

Bu sektörde faaliyet gösteren özel sektör kuruluşları şunlardır: **BAGFAŞ, Ege Gübre AŞ, Toros Gübre AŞ, GÜBRETAS, Akdeniz Gübre Sanayi AŞ.** Özel sektör gübre fabrikaları toplam gübre üretim kapasitesinin ortalama % 60'ına sahiptir.

Özelleştirmeler sonucu gübre sektöründe meydana gelen değişiklikler ve köylünün durumu

Köylümüzün yazının başında belirttiğimiz girdi kullanımımızda gübre-ürün-fiyat dengesini kurabilmesi için gübre sektöründe istikrarlı fiyat oluşumunun gerçekleşmesi, ortağı olduğu kooperatifler aracılığıyla desteklemelerden yararlanabilmesi gerekir. Ancak 1980 AFC darbesinin ardından TC egemenlerinin uyguladığı emperyalist politikalarla

tarımda "yeniden yapılanmalar" adı altında Tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi, ürünlerin serbest piyasalarda fiyat oluşumuna terk edilmesi ülkemiz tarımının tasfiyesini amaçlamaktadır. 1980 AFC'si altında emperyalist sermayenin taleplerine uygun değişikliklerin hayata geçirilmesi daha kolay olmuştur. Sermayenin taleplerine uygun herşeyi piyasa koşullarına tabi kılma politikalarının araçlarından biri olan, özelleştirmeyi kolaylaştırmak için KİT'lerin kurumsal yapısını değiştiren yasalar çıkartılarak özelleştirmelerin önünde engel olarak görülen karar alma süreçleri hızlandırılmıştır. KİT'lerin çoğunda yapılan bu uygulamalardan **TÜGSAŞ** ve **İGSAŞ** da nasibini alan kuruluşlardır. Gübre sektöründe 1986 yılında yapılan düzenleme ile **TÜGSAŞ** ve **İGSAŞ**'ın faaliyet amacı değiştirilmiştir. Gübre fiyatları, gübre ithalatı ve ihracatını serbest bırakan 1 Temmuz 1986 tarihli kararnamedir. Kararname ile gübre sektöründe doğrudan faaliyet gösteren kamu kuruluşları (**TÜGSAŞ, İGSAŞ, Türkiye Ziraat Kurumu**) piyasa koşullarına terk edildi. Üstelik bu kuruluşların sürece hazırlıklı girmeleri engellenmiştir. Tarımsal faaliyete üretim yoluyla destek sağlamak amacı olan **TÜGSAŞ** ve **İGSAŞ**'ın mali yapısı söz konusu kararnamenin çıkarılmasıyla birlikte bilinçli olarak bozulmuş, özellikle **TÜGSAŞ**'ın net işletme sermayesi tüketilmiş, mali yapısının bozulması sonucu yıllık bilançosunda zararlar gözükmeye başlamıştır. 23-08-1984 tarihli karar ile gübre fiyatları dolardaki değişimlere bağlanmıştır. 1986/10715 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile gübre fiyatları ithalat ve ihracatı serbest bırakıldı. Özel sektör firmaları bu kararla ithalat, ihracat ve pazarlama yapma olanağına kavuşmuştu. 1986 yılından günümüze gübreye yapılan destekleme ödemeleri ve biçimleri hükümetler tarafından sürekli değiştirildi. Gübre sektöründe kurulu kapasitesine göre üretim oranının, özel sektöre göre ortalama % 40'ını elinde bulunduran **TÜGSAŞ** ve **İGSAŞ**'ın özelleştirme kapsamında pazar paylarının düşürülmesi gübrede dışa bağımlılığı artırarak, piyasalarda hammadde sıkıntısına girilmesine neden olacaktır.

Baharın gelmesiyle ekim hazırlıklarına girişen köylünün üretiminin önüne engel koyan emperyalist sermayenin uşağı **AKP** hükümeti, 2000 yılından bugüne desteklemelerin kaldırılmasıyla serbest piyasada denetimsizlikten kaynaklı sorunlara göz yummaktadır. Gübre Fabrikalarına yönelik özelleştirme saldırısını, işçi sınıfının buralarda yıllarca kazanmış olduğu sendikal haklarını ortadan kaldırmaya yönelik saldırılarla ve tarımsal faaliyetle geçinen köylümüzün talan politikaları altında her geçen gün daha da yoksullaştırılması saldırısı olarak da kapsamlı değerlendirmek gerekir.

Borcunu ödemeyen köylüye kredi yok

AKP hükümeti **Doğrudan Gelir Desteği** ile birlikte "**mazot desteği**" de yapılacağını açıklamış ancak ikisinden de üretici köylü faydalanamamıştı.

Doğrudan Gelir Desteği ödemelerinden çoğunlukla tarım arazisi bulunan ancak tarımsal faaliyet göstermeyen arazi sahipleri faydalanırken, tarım arazisinde üretim yapan köylülerin çok az bir kısmı yararlanabilmektedir. **DGD**'nin 20 milyon olacağı açıklandıktan sonra hükümet mazot desteği vereceğini söyleyerek desteği 16 milyona indirmiştir. Böylece **Mazot desteği** de(!), **DGD**'den düşülerek yapılmıştır. **DGD** ödemelerinde yaşanan gecikmeler köylünün ürün ekimi için girdi almasını zorlaştırırken geri ödemelerde ise gecikmeye tahammül edilmemektedir. 2002 yılına ait ödemeler 2003 Ekim ayında yapılmaya başlanırken 2003 yılı ödemeleri de 2004 yılına sarkmaktadır. Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda her yıla ait **DGD** ödemeleri sonraki yıldan itibaren yapılmaya başlanacak. Yani 2003 yılının ödemeleri 2004'te, 2004'ün ödemeleri ise

2005'te yapılmaya başlanacak. Yapılan ödemelerden üretim yapan küçük toprak sahibi köylüler yararlanamadığı gibi yeni ödeme alabilmek için de borcunu ödemek zorunluluğu getirildi. **Köylü bir önceki yılın ödemesini geri ödeyene kadar DGD'den yararlanamayacak, 10 aylık dönem için 2 katrilyon 67 trilyon liralık DGD ödemesi yapmayı planlayan Tarım ve Köyşleri Bakanlığı, 25 Şubat 2004 tarihinden önce açılmış ve kullandırılmış olan halen bakiyesi bulunan, bankaya ertelenmiş, taksitlendirilmiş kayıtlı borcu bulunanlara, yeniden yapılandırılmış kredi borcu olup, geri ödeme süreci devam eden köylülere bu kredilerden para ödemesi yapmayacak. Köylüye destek olarak sunulduğu iddia edilen ve diğer bütün sübvansiyonların kaldırılması için gerekçe olan DGD, köylünün sorunlarını çözmekten ziyade, daha da ağırlaştırmaktadır.** Dünya Bankası ile yapılan anlaşmalar ile tarımı bitirmeyi isteyen hükümet bunu da köylüye yardım, destek adı altında yapıyor.

(Ankara)

Kürt illerindeki seçim sonuçları ve düşündürdükleri

Yurtsever Kürt kitlesinin “Demokratik Cumhuriyet” projesinin ürünü olan bu ittifakı benimsemeye ciddi tereddütler taşıdığı ve azımsanmayacak bir kitle tarafından da onaylanmadığı noktasında seçim sonuçları kesinlikle bir veridir.

Bir yerel seçimi daha geride bıraktık. Seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar tartışılıyor ve tartışılmaya da devam edecektir. Hiç şüphesiz her güç seçim sonuçlarını, başarı ve başarısızlıklarını ideolojik gıdasını aldığı sınıfın penceresinden bakarak değerlendirecektir. Neden sonuç ilişkisi doğru bir tarzda kurulmazsa ortaya doğru bir sonuç da çıkarmak mümkün olmaz. Doğru, bilimsel bir sonuç ancak bilimsel bir bakış açısıyla elde edilir. Ters-i yaklaşımlar, tali noktalara saplanıp kalmaktan kendini kurtaramaz.

Biz bu kısa değerlendirmemizde bir bütün olarak seçim sonuçlarını değil, yalnız SHP çatısı altında seçime giden “**Demokratik Güç Birliği**”nin aldığı sonuçlar üzerinde duracağız. Bilindiği gibi SHP çatısı altında yapılan bu ittifak sıradan bir ittifak değildi. Nedenine gelince; bir yanda bu ittifakın en büyük gücü olan **DEHAP** diğer yanda sistemin “sol” maskeli Kemalist partisi **SHP** vardı. Bir yanda Kürt sorununun çözümünü sistem dışında değil, içinde arayan ve bunun için her türlü özveride(!) bulunan **KONGRA GEL**’in destek sunduğu **DEHAP** diğer yandan sisteme hizmet etmekte kusuru bulunmayan, Kürt ulusal mücadelesine karşı Çillerle suç ortaklığı yapmaktan çekinmeyen Murat Karayalçın’ın **SHP**’si vardı.

Daha basit ve yalın dille ifade edecek olursak biri sistem içinde kendine yer edinmek için “sol” maskeli Karayalçın şemsiyesinde yararlanmaya çalışırken, diğeri ise şemsiyesinden altına sığınan bu güçte ilerici-ulusal demokratik muhtevalı ne varsa, dejenere ederek kendisine daha da yabancılaştırma çabası içinde idi. Seçim sonuçları açıklanmaya başlar başlamaz, egemen sınıfların kalemlerini yapmaktan başka hiçbir vasıfları olmayan kimi köşe yazarları **SHP** çatısı altında seçime giren “**Demokratik Güç Birliği**”nin (ki burada üzerinde durdukları esas olarak **DEHAP**’tır) gerekliliği

üzerinde ısrarla durmayı ihmal etmediler. Hatta bu kalemlerden biri, **DEHAP**’ın sistemle “**entegrasyonu**” için bunun gerekli olduğunu itiraf edecek kadar açık sözlü davranmaktan da çekinmedi. Yani artık bu baylar M. Karayalçın’a “bölücülerini belediyelere taşıdınız” demiyorlar tam tersine “bölücülerini ‘bölücü’ olmaktan çıkarma çabanıza devam edin” diyorlar. Bu yönlü destek ve başarı dileklerinin de bulunuyorlar.

“**Demokratik Güç Birliği**”nin aldığı seçim sonuçları, tarafların hedef ve amaçlarına, kitlelerin gösterdiği yaklaşımdan bağımsız olarak ele alınıp değerlendirilemez. Tabi ki bu sonuçlar tam olarak bir referandum niteliğini taşıyor. Ama yurtsever Kürt kitlesinin “**Demokratik Cumhuriyet**” projesinin ürünü olan bu ittifakı benimsemeye ciddi tereddütler taşıdığı ve azımsanmayacak bir kitle tarafından da onaylanmadığı noktasında seçim sonuçları kesinlikle bir veridir. Özellikle bazı Kürt illerinde seçime katılma oranının bu kadar düşük olmasının başka bir izahı olabilir mi? Hiç kimse Amed vb. bazı diğer illerde sandık başına gitmeyen kitlenin, esas olarak gerici ve faşist partilere oy veren kitle olduğunu söyleyemez. Tam aksine “**Demokratik Güç Birliği**” adaylarına karşı biraraya getirilmeye ve tek partiye oy vermeleri için yoğun bir çaba içinde oldukları herkesçe bilinmektedir. Bu çabanın birçok ilde somut pratiğe dönüştüğü de açıkça ortadadır.

Dolayısıyla sandık başına gitmeyen kitlelerin, gitmeme nedenlerini ve eğilimlerini asgari düzeyde açığa çıkarmamız ve değerlendirmemizde mutlaka hesaba katmamız gerekir. Kesin olmayan sonuçlara göre, sandık başına gitmeyen seçmen sayısı yaklaşık olarak 13 milyondur. Bu 13 milyonun Kürt illerindeki oranı, ki özellikle yurtsever kitlenin yoğun olduğu illerde bu durumu değerlendirmek daha bir önem kazanıyor.

Bu değerlendirmemiz için **BİA**’ya bilgi veren siyasi analist **Kenan Kalyoncu**’nun sözlerine bir göz atalım. Kalyoncu’nun araştırmalarına göre **DEHAP**’ın **3 Kasım genel seçimlerinde aldığı 2 milyon civarındaki oy yaklaşık 1.65 milyona; oy oranı ise % 6.2’den %5 civarına düşmüş durumda**. “**Demokratik Güç Birliği**”nin **DEHAP** içinde bir **coşku yaratmadığına** vurgu yapan Kalyoncu bunun da Kürt illerinde kendi deyimi ile “gizli boykot” yarattığına değinerek şöyle diyor; “**3 Kasım genel seçimleri ile 28 Mart yerel seçimleri arasındaki büyük fark bu ittifakın Kürt kitlesinde bir heyecan, bir coşku yaratmamasıyla ilgilidir. Coşku yaratmadığı gibi çeşitli yörelerde gizli boykot gibi bir tavır vardır. Hemen hemen her yerde SHP ile niçin ve ne pahasına ittifak yapıldığını sorulayanlar vardır**”. Bu illere örnek olarak Mersin’i veren Kalyoncu Mersin’de ittifakın %21’lerde kaldığının altını çizerek bunu yine halkın ittifakı içine sindirememesi olarak yorumluyor.

TALİ NEDENLERLE BU SONUÇLAR AÇIKLANAMAZ!

“**Demokratik Güç Birliği**” bileşenleri, ortaya çıkan seçim sonuçlarının değerlendirmesini esas olarak tali noktalara odaklanmış durumdadır.

Şöyle ki şu ana kadar ortaya çıkan başarısızlıklarda dış faktörlerin rolüne daha çok vurgu yapılmaktadır. Ve vurgu yapılan ana noktaları şöyle özetlemek mümkündür: a- **AKP’nin hükümet olmanın imkanlarını kullandığı** b- Kürt illerinde “**Demokratik Güç Birliği**” adaylarına karşı diğer burjuva partilerinin birleştiği c- **Seçim süreci boyunca süren baskılar ve seçim günü sandıkta yapılan hileler** d- Seçim sürecinde bazı Kürt illerinde gündeme gelen bağımsız adaylar, **KONGRA-GEL**’in içinde yaşanan bazı gelişmelerin kamuoyuna yansımaları e- **Bu birliğin kitlelere iyi anlatılmaması ve yerel teşkilatların seçimlerde gerektiği gibi çalışmaması** d- Ve yine aday seçimlerinde yapılan bazı yanlış seçimler vb.vb.

Hemen şunu belirtmeliyiz ki, bazı Kürt illerinde ortaya çıkan bağımsız adaylar ve **KONGRA-GEL**’in içinde yaşanan ve kamuoyuna yansıyan gelişmeler dışında sayılan diğer tüm genel faktörler Kürt illerinde son genel ve yerel seçimler döneminde şu veya bu şekilde yaşandı. **Mesela %6,2 oy alındığı 3 Kasım milletvekili seçimlerinde sözü edilen problemlerin önemli bir bölümü yaşandı**. Yine 1999 yılında yapılan yerel seçimlerde alınan başarılar daha olağanüstü koşullar altında sağlandı.

Tüm bu veriler bize şu gerçekleri sunuyor. Bugün başarısızlığın nedeni olarak gösterilen dış faktörler daha önceki seçim süreçlerinde de vardı. Hatta kimi

Sandığa gitmediler

Seçimler boyunca Türkiye’nin birçok yerinde ilginç olaylar yaşandı. Bazı yerlerde seçim pusulaları çöplerden çıkarken bazı yerlerde ise çıkan tartışmalar sonucu ölümler yaşandı. Türkiye genelinde çıkan **253 olayda toplam 9 kişi öldü ve 430 kişi yaralandı**. **407 kişi gözaltına alınırken bazı yerlerde seçim protestoları ile karşılandı ve halk sandığa gitmedi**.

Denizli’nin **Honaz** ilçesine bağlı **Aşağıdağdere** köyündeki maden ocağının kapatılmasını protesto eden köylüler sandık başına gitmediler.

Yine **Diyarbakır** merkez ilçeye bağlı **Güzel** köyünde de köylüler yollarının yapılmasını söyleyerek toplu halde oy kullanmadılar.

(H. Merkezi)

dönem koşullar daha da ağırdı. O halde bu gerilemenin kaynağını dış faktörlerden çok “**Demokratik Güç Birliğine**” açıkça destek sunan **KONGRA-GEL**’in politikalarında, yani içte aramak gerekir.

Yine bu politikaların kitlelerle yarattığı kırılmanın yanısıra, mevcut ekonomik sıkıntılar, yoksulluk gerçeği Kürtleri hükümette olan partinin adaylarına oy vermeye yöneltti. Yani Kürtlerin somut bazı zorunlu güncel ihtiyaçları, siyasal tercihlerinin önüne çıktı. Dün yaşanan tüm sıkıntılara rağmen Kürt kitlesi önemli oranda tercihini ulusal eksende, siyasal yönde yaparken, izlenen politikaların yarattığı kırılmalar, yaşanan ekonomik sıkıntılar, beraberinde tercihlerde de belli farklılaşma ve kimi yerlerde hiç sandığa gitmeme şeklinde kendini gösterdi.

Ki şu da bir gerçek ki; İmralı’da üretilen “**Demokratik Cumhuriyet**” projesi de sürece yayılmış bir tasfiyecilik projesidir. Bunun olumsuz etkilerini, hedeflenen politikanın sonuçlarını yurtsever **Kürt halkı pratik tecrübeleriyle görüyor-görecektir de. Ve gerçek tablo görüldükçe, bu politikaya itirazlar da sesli veya sessiz bir şekilde gündeme geliyor ve gelecektir de**. Son beş yılda yapılan genel ve yerel seçimlerin ortaya çıkardığı tabloda da bunu belli ölçüde görmek mümkündür.

Kısacası başarısızlıkların esas nedeni, içte “Demokratik Cumhuriyet” eksenli politikada aranmalıdır. Bunu derken, tabi ki dış faktörlerin rolünü değerlendirmemizde hiç hesaba katmadığımız anlamına gelmez.

Ama tüm bunlar, **DEHAP**’ın aldığı başarısız sonuçların esas nedeni olamaz. Esas neden **DEHAP**’a yön veren politikada aranmalıdır. Doğru ve bilimsel olan da budur.

3 DHKP-C gerillası şehit düştü

Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre baharın gelmesiyle birlikte bölgedeki operasyonlarını yoğunlaştıran devletin kolluk güçleri ile DHKP-C gerillaları arasında 27 Mart 2004 tarihinde saat 14:00 civarlarında Tunceli Hozat ilçesinin Kinzir ormanlarında çatışma çıktı. Pusuya düşürülen DHKP-C gerillalarından Fuat kod adlı Hıdır Demir, Erhan Kökdemir ile Haydar Boyraz şehit düşerken devletin kolluk güçlerinin kayıp verip vermediği hakkında bilgi edilemedi. Şehit düşen gerillaların cenazeleri 29 Mart Pazartesi günü Elazığ Yeni Araştırma Hastanesine getirildi. Gerillalardan Hıdır Demir'in teşhisi aynı gün yapılırken diğer gerillaların cenazesi 30 Mart günü teşhis edilerek aileleri tarafından alındı.

HIDIR DEMİR ÖLÜMSÜZDÜR

Hıdır Demir'in (30) cenazesi 30 Mart 2004 tarihinde Yeni Araştırma Hastanesi'nin morgundan ailesi, devrimci dostları ve yoldaşları tarafından alınarak Çemişgezek'e bağlı Paşacı (Husukü) köyüne doğru yola çıktı. Çemişgezek ve Tunceli merkezden gelenlerle birleşilerek köye girilirken köylülerle

birlikte cenazeye yaklaşık 250 kişi katıldı. Köy meydanında dini tören yaşlı bir amca tarafından yaptırılırken Çemişgezek kaymakamından cenaze için bir imam görevlendirilmesi istenmiş. Kaymakam, "biz teröristlerin cenazesine imam göndermeyiz" diyerek bu talebi reddetmiştir. Dini törenin ardından taht DHKP-C bayrağına sarılarak omuzlara alındı. "Kahramanlar ölmez halk yenilmez TAYAD'lı aileler" pankartı ve kızıl bayraklar kortejin önüne alınırken "Hesaplaşma günü korkunç olacak", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi", "Hıdır Demir ölümsüzdür" vb. sloganlarıyla köy mezarlığına gidildi. Yapılan defin işlemlerinin ardından tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla cenaze töreni sona erdi.

Haydar Boyraz'ın cenazesi de 30 Mart Salı günü ailesi tarafından Yeni Araştırma Hastanesi'nden alındıktan sonra Elazığ Asri Mezarlığı'nda defnedildi.

Erhan Kökdemir'in cenazesi ise aynı gün ailesi tarafından alınarak İstanbul'a götürüldü. (Malatya)

Haydar Boyraz ölümsüzdür

31 Mart 2004 tarihinde İstanbul Altınşehir mezarlığında toprağa verilen Haydar Boyraz'ın cenazesinde TAYAD'lı aileler "Haydar Boyraz ölümsüzdür" pankartını açarak Boyraz'ın fotoğraflarını taşıdı. Boyraz ve yoldaşları şahsında devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunun yapıldığı cenazede "Haydar Boyraz ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Tunceli Kültür Sanat Derneği çalışanları son dönemlerde yaşanan faili meçhul cinayetlerin sorumlularının bulunup cezalandırılmalarını isteyerek 26 Mart 2004 tarihinde saat 12.30'da Hozat Garajı önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya İHD Elazığ Şubesi, DEHAP ve ÖTP de destek verdi. "İmam Boztaş ölümsüzdür", "Önder Babat ölümsüzdür" dövizlerinin açıldığı açıklamada "Katil devlet hesap verecek", "İmam Boztaş

Kızıldere şehitleri anıldı

Denizlerin idamına engel olmak amacıyla Ordu'nun Ünye ilçesinde kurulu olan NATO üssünden 3 Amerikan teknisyeni kaçıran THKP-C ve THKO önder kadrolarından Mahir Çayan, Ömer Ayna ve Cihan Alptekin'in de aralarında bulunduğu 10 devrimcinin 1972 yılında katledildiği gün olan 30 Mart, 32. yılında da İstanbul ve Ankara'da ardılları tarafından anıldı.

İstanbul'da Dolmabahçe Sarayı çevresinde Kızıldere katliamının yıldönümünde biraraya gelen ESP üyeleri "Yolumuz yolumuz, tek yol devrim" pankartı ve "Yaşasın devrimci yoldaşlığı" dövizini açarak Mahir ve arkadaşlarını yaşatmanın onların ideallerinin sahiplenilmesi emperyalizme ve savaş makinesi NATO'ya karşı mücadele edilmesiyle mümkün olacağını vurgusunu yaptılar.

ESP'liler adına açıklama yapan Hülya Gerçek 28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılacak olan NATO Zirvesini hatırlatarak "Hükümet, sınırsızca emperyalist güçlere sunulmuş askeri üslerle yetinmeyerek, işçi ve emekçilerin çocuklarını kardeş Irak halkının katledilmesine ortak etmeye çalışıyor" dedi. Basın açıklaması "Kızıldere Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganları atılarak son buldu.

Ankara'da ise Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Devrimci Mücadele, DPG, ESP, Kaldıraç, Kurtuluş Sosyalist dergisi ve 78'liler Dayanışma Vakfı üyeleri Karşıyaka Mezarlığı'na gelerek Mahir Çayan'ın mezarı başında Kızıldere Şehitlerini, marşlar söyleyip, şiirler okuyarak andı. 78'liler Dayanışma Vakfı yöne-

İstanbul

ticilerinden Ruşen Sumbüloğlu yaptığı açıklamada şunları ifade etti: "Bundan 32 yıl önce 30 Mart'ta katledilen Mahir Çayan ve arkadaşları bize çok onurlu ve çok güzel bir miras bıraktı. Mahir'lerin, Deniz'lerin bıraktığı mirasta, dayanışma vardır, kararlılık ve mücadele vardır. Biz bu mirası şimdiye kadar koruduk bundan sonra da koruyacağız. Deniz'lere ve Mahir'lere sahip çıkmak kendimize sahip çıkmaktır. Biz onları hiçbir zaman unutmadık ve unutmaya- cak, unutturmayacağız".

Daha sonra mezarlığa gelen ÖDP'li bir grup da bir anma yaptı. Anmada konuşmayı ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Haydar Yılmaz yaptı. ÖDP'nin ardından SDP üyeleri de Mahir Çayan'ın mezarına çiçek bırakarak "Kızıldere'yi unutmamak unutmayacağız" pankartını açarak "Mahir, Hüseyin, Ulaş kurtuluşa kadar savaş", "Kızıldere son değil, savaş sürüyor", "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını attı. (H. Merkezi)

"Yargısız infazların takipçisi olacağız"

ölümsüzdür", "Önder Babat ölümsüzdür" sloganları da atıldı.

Basın metninde "ülkemizde devrimciler, ilericiler, yurtseverler on yıllardır bir taraftan tutsak edilip işkencelerden geçirilirken, bir taraftan da okulda, evde, sokakta yargısız infaz edildiler. Her yargısız infazın ardından iktidarlar 'münferit olaylar' diyerek, burjuva

medya yazmayarak, yayınlamayarak veya faili meçhul diyerek sorumluları aklamaya çalıştı, aklamaya devam ediyor" denildi. Cihan Tunç'un yaklaşık iki ay önce Diyarbakır'da askerliğini yaparken ensesinden vurularak öldürüldüğü, Önder Babat'ın yaklaşık bir ay önce İstanbul'un en işlek yerlerinden biri olan Taksim'de; adli tıp raporunun

da onayladığı gibi susturuculu silahla vurularak öldürüldüğünü; İmam Boztaş'ın Dersim'in Mazgirt ilçesinde evinde iki kar maskeli kişi tarafından kurşuna dizilerek öldürüldüğünü belirtti. Konuşmanın devamında "binlerce infazın faili meçhul değil, faili polisler ile dolu Susurluk devletidir. Bu saldırılar halkımızı yıldıramayacaktır. Bizler bu davaların takipçisi olacağız. Eğer bu ülkede demokrasiden söz ediliyor ise yargısız infazların sorumluları cezalandırılmalıdır" denildi. (Malatya)

12 Eylül'den günümüze hapishaneler gerçeği

TUYAB 4 Nisan Pazar günü saat 16:00'da TMMOB'da "12 Eylül'den günümüze ülkemizde hapishaneler gerçeği" başlıklı tek tip elbise, zorunlu çalışma yasaları ve 399. maddeden tahliye edilen Ölüm Orucu direnişçileriyle ilgili olarak bir panel yaptı. Panelde TUYAB adına Seza Mis Horuz katılırken, 12 Eylül dönemi tek tip elbise tanıklarından Hasan Coşar, hukuki süreçlerle ilgili olarak Avukat Gülizar Tuncer, İHD'den Ümit Efe, TOHAV'dan Dr. Veysi Ülgen de panelistlerdendi. TUYAB adına katılan Seza Mis Horuz, 12 Eylül darbesinin "kimliksizleştirme, kişisizleştirme" çabalarından bahsederken "Mahpuslar o dönem en küçük haklarını bile can bedeliyle kazanmışlardı" diye ekledi. Daha sonrasında Demokratikleşme adı altında yapılan reformların ise tutsakların yaşamlarını kolaylaştırmak yerine daha da zorlaştırdığını belirtti. Tek tip elbise tanıklarından Hasan Coşar ise devletin 82-83 yıllarında tek tip elbiseyi gündeme getirdiğini ancak o dönemden sonra bunu hayata geçiremediğini anlatarak tutsakları "siyasal kimliğinden uzaklaştırıp, dayatmalarla teslim almaya çalıştıklarına" değindi. İnsan Hakları Derneği'nden Ümit Efe de hapishanelerin birer şiddet merkezi haline geldiğini; yok edebildiğini yok eden, teslim alabildiğini alan, sistemin çarkını yürütebilecek ucuz iş gücü üreten insanlar yaratan bir kurum olduğuna ve artık yapılan işkencelerin saklı gizli değil de yasalarla da onaylatarak daha rahat yapılacağından ve bu yeni infaz yasasıyla beraber tutuklu ve hükümlülere dayatılan tek tip elbise zorunluluğundan, keyfi diğer uygulamalara kadar tutsakların yaşadığı zorluklardan örnekler vererek bahsetti. Av. Gülizar Tuncer ise yapılan dayatmaların Master planıyla ilgili olduğunu ve bu dayatmaların, işkencelerin hangi süreçte olduğu konusunda üzerinde düşünülmesi gerektiği ve içinden geçilen süreçte ısrarlı bir şekilde müdahale edilmesi gerektiği üzerinde durdu. Dr. Veysi Ülgen ise 399. yasa Wernice Korsakoff'un sadece uzun süreli açlık durumunda ortaya çıkmadığını aynı zamanda kişinin gördüğü işkencelerin; kafaya alınan darp, fiziksel diğer şiddetlerin yanı sıra psikolojik olarak da yalnızlaştırma, kimliksizleştirme çabalarının sonucunda da Wernice Korsakoff hastalığının ortaya çıktığından ve bu hastalığa yakalanların ömrü boyunca tedaviye ihtiyaçlarının olduğu, 6 ay gibi bir sürede iyileşmelerinin mümkün olmadığından bahsetti ve sözde raporlarla hastalara iyileşti raporunu veren Adli Tıp Kurumu'na hipokrat yeminini hatırlattı.

Panel dinleyicilerin sorularıyla devam etti. İçinden geçtiğimiz süreçte yapılan, önümüzdeki süreçte yapılması beklenen saldırılar karşısında örgütlü bir şekilde müdahale edilmesi gerektiği sonucu üzerinde hemfikir olunarak sürece müdahale konusunda daha duyarlı olunması gerektiği üzerinde duruldu. Devrimci demokrat kamuoyunun gündeminin bunlardan uzaklaştırılmaması gerektiği noktasında çağrıda bulunuldu. Panelde Ölüm Orucu gazilerinin yanısıra tutuklu ve şehit ailelerinin katılımı ağırlıktaydı.

Panel dinleyicilerin sorularıyla devam etti. İçinden geçtiğimiz süreçte yapılan, önümüzdeki süreçte yapılması beklenen saldırılar karşısında örgütlü bir şekilde müdahale edilmesi gerektiği sonucu üzerinde hemfikir olunarak sürece müdahale konusunda daha duyarlı olunması gerektiği üzerinde duruldu. Devrimci demokrat kamuoyunun gündeminin bunlardan uzaklaştırılmaması gerektiği noktasında çağrıda bulunuldu. Panelde Ölüm Orucu gazilerinin yanısıra tutuklu ve şehit ailelerinin katılımı ağırlıktaydı.

Tecrit protestosunda BİR ÖLÜM DAHA

F tipi hapishanelerde uygulanan tecride karşı sürdürülen ölüm orucunda, Ümit GÜNGER 110. şehit olarak sonsuzluğa uğurlandı.

Sünni bir ailenin çocuğudur. İlkokul ve liseyi Karadeniz'de okuyan Günger öğrencilik yıllarında Dev-Genç'lilerle tanıştı. 1993 yılında tutsak düştü. 96 ÖO'da yer aldı.

19 Aralık operasyonu ile Tekirdağ F tipi Hapishanesi'ne götürüldü. Tekirdağ F Tipi Hapishanesinde, ölüm orucu direnişinin 9. ekiplerinde yer aldı. Zorla müdahale sonucu ölüm orucu eylemine bir süre ara veren Ümit Günger, daha sonra tekrar ölüm orucuna kaldığı yerden devam etti. Birkaç gün önce yine zorla müdahale için Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada 29 Mart 2004'de tecriti, sansürü ve zorla müdahaleyi protesto etmek için bedenini ateşe verdi... Bayrampaşa devlet hastanesine kaldırılan Ümit Günger, 31 Mart günü saat 9:30 sularında yaşamını kaybetti.

Ümit Günger'in cenazesi doğum yeri olan Artvin'in Şavşat ilçesi Kayadibi köyüne getirildi. Akrabaları, yoldaşları ve dostları tarafından 250 kişilik bir grupla buradan güneşe uğurlandı.

İHD VE KORSAKOFF HASTALARINDAN KINAMA

Wernicke Korsakoff hastalığı nedeniyle cezaları ertelenerek tahliye edilen ve Kurtuluş'ta oluşturdukları "Yaşam Evi"nde bir arada yaşayan ölüm orucu gazileri polislin kendilerine baskı uygulamasını protesto etti.

İHD İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen 10 korsakoff hastası kendilerine yönelik baskılara ilişkin basın açıklaması yaptı.

Açıklamada İHD İstanbul Şube Başkanı Hürriyet Şener'in yanı sıra korsakoff hastaları ve yakınları da hazır bulundu.

BASKILARA SON VERİN ÇAĞRISI

İHD şube başkanı Şener, polislerin Korsakoff'lu hastaların kaldığı

eve yaptığı baskını hatırlatarak şöyle konuştu:

-Geçen hafta 'yaşam evi'ne yapılan baskın sonrasında gözaltına alınan Ömer Ünal, 5 gün boyunca gözaltında tutuldu.

-Yürümekte bile zorlanan ve kendi başına hiçbir ihtiyacını karşılayamayan Ünal'ın serbest bırakılması için yaptığımız tüm girişimler sonuçsuz kaldı.

-Biz Adalet Bakanlığı'na sesleniyoruz; hapishanelerde tutuklu bulunan Korsakoff hastaları serbest bırakılmalı ve dışarıdakiler üzerindeki baskılara son verilmeli.

Korsakoff hastası Esmehan Ekinci de, 12 Mart'ta kaldıkları ev-

lerine yapılan baskını anlatarak "Ömer Ünal asker kaçağı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Biz Adli Tıp Kurumu'nun verdiği raporu gösterdiğimiz halde Ömer'i alıp Feriköy Polis Karakolu'na götürdüler. 5 gün boyunca haksız yere gözaltında tuttular. Korsakoff hastalarına yönelik içeride ve dışarıda baskı uygulanıyor" dedi.

Korsakoff hastası Refik Ünal ise verdiği çelişkili raporlar nedeniyle Adli Tıp Kurumunu eleştirdi.

Devletin istediği yönde karar alarak, tıp etiğini bir kenara bırakan Adli Tıp Kurumu ise gelen eleştirilere rağmen, siyasi erkin istediği yönde karar almaya devam ediyor.

İnsan haklarında değişen birşey yok!

Türkiye İnsan Hakları Vakfı raporuna göre geçen yıl en az 277 kişinin 'yaşam hakları' ihlal edildi. Ölenlerin 51'i dur ihtarına uymama, rastgele açılan ateş ve yargısız infaz kurbanı...

TİHV 2003 raporu, reformların, 'yaşam hakkı' konusundaki ihlalleri durdurmaya yetmediğini gösterdi. Ancak, eskiye oranla sayıda azalma gözlemlendi. **Yargısız infaz, dur ihtarına uymama, rastgele ateş sonucu 51**, silahlı çatışmalarda 115, mayın ve bomba patlamalarında 19, **faili meçhul siyasi cinayetlerde 11**, bombalı saldırılarda 61, **sivil çatışmalarda bir kişi, hapishanelerde 19 kişi (ikisi ölüm orucu) öldü.**

Rapora giren örnekler de şöyle:

Faili meçhul cinayetlerde; 11 kişinin öldürüldüğü belirtiliyor.

Sığındığı karakolda: Kerem Saçan, Aydın'da 21 Eylül günü yol verme tartışması nedeniyle sığındığı karakolda bir polis tarafından, **Ahmet Aydın** Ankara'da 26 Eylül günü 'eşyle kavga ettiği' için gittiği Kavacık Polis Karakolu'nda polis tarafından öldürüldü.

Çatışma: Silahlı çatışmalarda en az 25 asker, iki polis, iki korucu ve 86 kişi

öldürüldü.

Hapishaneler: 2003'te hapishanelerde 11 adli tutuklu ve hükümlü intihar etti. Devrimci tutsaklardan **Orhan Uğur** ve **Mehmet Aslan** kendini yakarken, üç tutsak hapishanede öldürüldü. **Özlem Türk** ve **Yusuf Aracı** ise F tipi hapishaneleri ve tecriti protesto amaçlı

ölüm oruçları nedeniyle yaşamlarını yitirdi.

Mültecinin adı yok: Bir mülteci intihar etti. Meriç Nehri'nde Marmaris'ten Rodos'a giden tekne battı, 69 kaçak öldü.

'Dur' ihtarı: Adem Avul 29 Haziran'da Van'ın Özalp ilçesi Aşağı Turga-

lı Köyü'nde İran askerlerinin ateşiyle, **İsa Gözüpek** 3 Ocak'ta Van'ın Saray ilçesi Kapıköy'de jandarmalar tarafından, **Seyfettin Aslan** 15 Şubat'ta Kocaeli Gebze ilçesinde polislerce öldürüldü.

Yargısız infaz: 13 yaşındaki Nihat Çeri 5 Nisan'da Van'ın Esenyamaç köyündeki patlamada, **Çerkeş Aydın** İstanbul Fatih'te 3 Eylül günü evine düzenlenen operasyonda kaçtığı gerekçesiyle, 14 yaşındaki **Zahir Yılmaz** Van'ın Çaldıran ilçesi Üçgözler Köyü'nde 30 Eylül günü askerler tarafından öldürüldü.

Kara mayınları: 2003'te **Mardin**'in Beyazsu beldesinde, **Şırnak**'ta, **Konya** Karapınar'da, **Muş**'un Malazgirt ilçesinde, **Siirt** Erüh'ta, **Edirne**'nin Meriç ilçesinde, **Bingöl** Elmadüzü'nde **Hatay** Dörtöl'da 19 kişi mayın ve patlamamış bomba kurbanı oldu.

Korucu ateşi: Süleyman Taş 26 Mart'ta **Batman** Sason'da korucular arasındaki çatışmada, **Baha Baş**, Batman Kozluk Beydağı Köyü'nde korucubaşı tarafından, **Abuzer Türk** Malatya Uluköy'de korucu tarafından öldürüldü.

MURAT ÖRDEKÇİ'NİN AİLESİNE

TAZMİNAT KARARI

19 Aralık katliamında **Bayrampaşa Hapishanesi**'nde öldürülen **Murat Ördem**'nin ailesi, katliamın ardından İstanbul 2. İdare Mahkemesi'nde açtığı tazminat davasını kazandı. "**Hayata Dönüş Operasyonu**" adı verilen katliamın 20 hapishanede 28 devrimci tutsağın katledilmesi gibi bir 'başarıyla' sonuçlanmasının hemen ardından dönemin Adalet Bakanı tarafından yapılan açıklamalarda tutsakların asker, polis ve jandarma üzerine ateş açtıkları iddia edilmişti. Devlet buna ilişkin geçerli bir kanıt sunamayınca "**10 yıldır hapishanelerde sayım alamıyorduk, çıkarttıkları işyanı bastırmak için, cezaevinden güvenlik güçlerine doğru ateş açılıp**

can güvenlikleri tehlikeye girince ateş açmak zorunda kaldık" gibi söylemlerle kendisini haklı çıkarmaya çalışmıştı.

25 Mart 2004 tarihinde görülen Ördem ailesinin tazminat davasında hakim, jandarmanın silah kullanma yetkisi olmadığı halde ateş açması ve jandarmanın açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren **Murat Ördem**'nin yaşam hakkının ihlal edildiği gerekçesiyle, aileye 109 milyar tazminat verilmesi yönünde karar verdi. Bu karar aynı zamanda devletin katliamı kabullenmesi anlamına gelmektedir. Ve bu açıdan önemlidir.

19 Aralık'tan itibaren katliamın araştırılması, gerçek bilgilerin açıklanmasının önüne sürekli olarak engel çıkartan, tazminat davaları açan aileler ve insan hakları savunucularını tehdit eden, avukatlara katliam raporlarının ulaşmaması için büyük bir çaba sarfeden devlet, üzerinden 3 yılı aşkın bir zaman geçtikten sonra verdiği bu kararla 'demokratikleşme' yolunda samimi davranmaya başladığı izlenimini yaratmaya çalışıyor. Ancak bir cinayetin itirafını yapmakla bu izlenimi yaratamayacağı; peş peşe işlediği cinayetlerle, katliamlarla, gözaltı ve tutuklamalarla, işkencelerle efendilerinin direktiflerini harfiyen yerine getirmeye and içmesiyle yine kendi eliyle ispatlanıyor, ispatlanmaya da devam edecektir. (H.Merkezi)

9 Ocak 1991'de **Hacettepe Üniversitesi** Beytepe kampüsünün çıkışında gözaltına alınan **Birtan Altunbaş**, 16 Ocak günü hastalandığı gerekçesiyle kaldırıldığı GATA'da yaşamını yitirmişti. Alalece gerçekleştirilen otopside "eceliyle" öldüğü yazılmıştı. Polis olayı kamuoyundan gizlemek için 22 Ocak 1991'e kadar öldüğünü açıklamamıştı. Onunla aynı zamanlarda gözaltına alınan **Murat Böbrek**, yaptığı açıklamada Altunbaş'a elektrik verildiğini, askıya alındığını, dövülürken gördüğünü anlatmıştı.

Zamanı mekanı ve kişisi değişse de, bu "**münferit**" olarak adlandırılan gözaltında katletme, sistemin bilinçli bir politikası. Sistemin kimi zaman daha alengirli, kimi zaman apaçık, kimi zaman çok yoğun, kimi zaman daha seyrek başvurduğu bu politika her dönem varlığını devam ettiriyor.

Bu noktada kolluk güçleriyle, "doktoruyla", "**bağımsız**" mahkemesiyle sistemin tüm kurumlarının bu suçu elele örtbas etmesinde sistem açısından hiçbir şaşkınlık yok tabiki. Görülen onlarca davadan, aradan geçen 13 seneden sonra, Türkiye'nin bu en uzun süren işkence davası **26 Mart 2004**'te karara bağlandı: yargılanan 8 polisten dördü serbest bırakıldı. Gerekçesi ise öldürmek amacıyla değil, konuşurken amacıyla işkence yapılmış olmasıydı! Diğer dört polise ise, 4 yıl 6 ay hapis verildi. Ceza indirimleriyle bu süre 21 aya kadar düşüyor. Davanın avukatları sonuca itiraz edeceklerini belirterek,

"**Bağımsız**" mahkeme yine şaşkınlımadı!

cezanın para cezasına çevrilebileceğini belirttiler.

Demek ki ülkemizde bir insanı katletmenin ne kadar ceza edeceği 13 yıl düşünülükten(!), resmi olarak çalışan sanık polisleri yıllarca bulmamaktan sonra 21 ay olacağına karar veriliyor! Tabi bu durum ancak devrimci demokrat duyarlı insanlar düşünüldüğünde böyle. İşçiler emekçiler sendikacılar, aydınlar olduğunda böyle. Yoksul ve ezilen halkımız söz konusu olduğunda böyle. Kimler için böyle değil peki? İnsanları katledenlere, eli kanlı katillere, sistemin bekçilerine, hortumculara, soygunculara, sermaye sahiplerine ensesi kalınlara böyle değil. "**Bağımsız**" mahkemelerimiz sıra efendilerine geldiğinde istenilen kararı almakta hiç geç kalmıyor, ama iş sistemin "suç"larına gelince yıllarca geciktirerek zamanışımına uğratıyor.

Halkların katili ABD'nin, işkencelerin bizzat uygulayıcısı AKP hükümetinin, eli kanlı Adalet Bakanı'nın davayı yakından izlediği(!) duyuruluyor burjuva basının sayfalarından. **İbrahim Dedeoğlu** gibi işkencecileri eğiten Amerika'da, işkencenin sorumlusu AKP hükümeti de, sözümona Adalet(!) Bakanı da halkın bilincini bulandıramaz. Bu "duyarlı" senaryolarınıza karnımız tok, defalarca maskenizin altındaki katliamcı yüzünüzü gördük.

Dün katil olanları, bugünkü katiller aklamamaz! Halkın adaleti, günü geldiğinde sizin yakınıza yapışacak ve esas mahkeme o gün görülecektir!

Hepimiz birer Filistinliyiz

HAMAS'ın kurucusu ve ruhani lideri olan **Şeyh Ahmed Yasin** 22 Mart 2004 tarihinde, arabasına İsrail helikopterlerinin düzenlediği füze saldırısıyla yaşamını yitirdi. Yıllardır emperyalizmin desteğiyle Ortadoğu'ya yerleşen ve Filistin topraklarını işgal eden Siyonist İsrail gün gün büyüyen Filistin Direnişini bitirebilmek amacıyla yaptığı katliamlardan bir sonuç alamayınca son olarak çareyi "Yakında bizim büyük ölümlerimizi

duyacaksınız, o zaman ahnlarımızda şu yazılacak; bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık! Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince öcümüzü sizden her biri boynuna taksın! Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin!" diyen 67 yaşında ve vücudunun büyük bir bölümünü

felç olan Filistinlilerin Şeyh Yasin'ini katletmekte buldu. Ancak katliamın hemen ertesinde başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere pek çok ülkede gerçekleştirilen eylemler İsrail'in bu sevincinin kursağında kalmasına neden oldu.

Türkiye'de de tepki toplayan katliamı protesto eden Özgür-der, Mazlum-der, Anadolu Gençlik Dernekleri vb. **26 Mart 2004** tarihinde Beyazıt Camii'nde kılınan Cuma Namazı sonrasında Beyazıt Meydanı'nda toplanarak bir Ahmed Yasin'in öldürüldüğünü ancak binlercesinin yettiğini ve İsrail'in bunun hesabını vereceğini dile getirdiler.

3000'i aşkın insanın toplandığı Beyazıt Meydanı'nda Tekbir ve Allahü Ekber sesleri arasında yükselen İsrail ve Amerikan bayrakları yakılırken İsrail siyonizmine duyulan nefret ön plana çıktı. "Şehitlerin yolunu sürdüreceğiz", "Hepimiz birer Ahmed Yasin'iz", "Ortadoğu İsrail'e mezar olacak" vb. dövizlerin açıldığı eylemde Ahmed Yasin'in vasiyeti okunarak cenaze namazı kılındığı eylemde basın açıklamasını Anadolu Gençlik Derneği Başkanı **Ö. Fuat Günday** yaptı. Günday, "Ahmed Yasin'in şahadeti, intifadayı durdurmayacak aksine güç katacaktır" dedi.

27 Mart 2004 tarihinde de **Irak'ta**

İşgale Hayır Koordinasyonu, Yasin'in öldürüldüğü saldırıya ilişkin İsrail Konsolosluğu önünde protesto eylemi yaptı. **Levent**'te bulunan konsolosluk önüne Plazalar Durağı'ndan yürüyen Koordinasyon bileşenlerinden **ILPS, Mazlum-Der, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Mücadele Birliği Platformu "Katil İsrail Filistin'den Defol"** pankartı arkasında yer aldılar. "Yaşasın İntifada", "Filistin'e özgürlük", "İşgale değil direnişe destek ver" vb. yazılı dövizler taşıyan grup sık sık "Yaşasın halkların kardeşliği", "Filistin'de Yasin çok hepimiz birer Ahmed Yasin'iz", "Yaşasın halkların direnişi", "Yaşasın küresel İntifada" sloganlarını attı. **Mazlum-der** imzalı önlük giyen çocukların da katıldığı eylemde, basın açıklamasını yapan **Ümit Efe** "Onların özgürlük dedikleri, barış dedikleri Filistin'de yıllardır yaşanan zulümdür, Afganistan ve Irak'ın işgalidir. Ortadoğu halkları onların barış adını verdikleri sahtekârlığın sonsuz kölelik olduğunu deneyimleriyle öğrendiler. **Bizler Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak Şeyh Ahmed Yasin'in öldürülmesini protesto ediyor, İsrail'in Ortadoğu'yu derhal terk etmesini istiyoruz"** dedi. Eylem sloganlarla son buldu.

TUZLA'DA KERMES

Günümüzde egemen kesimlerin dayatmaları sonucunda yaşanan kültürel yozlaşma ve bunların kişiler üzerinde yarattığı etki sonucu bencil, bireyci, sorunlarına ve çevresine karşı duyarsız kişiliklere karşı, emeğin yanında yer alan, kişisel kurtuluş yerine toplumsal kurtuluşu esas alan ve bu çerçevede hareket eden ve çevresini harekete geçirmeye çalışan insan modeli yaratmak, devrimcilerin omuzlarında duran en büyük sorumluluklardandır.

Bu doğrultuda hareket eden sınıfının

sendikacılığını yapan **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** perspektifiyle hareket eden Tuzla Deri-İş Sendikası 27-31 Mart tarihleri arasında, **Tuzla'nın Aydın** mahallesinde geçen aylarda evi yanan ve bu yangında vücudunun büyük bir bölümü de yanan bir gencin tedavisini yapmak amacıyla mahalle halkı ve esnaftan topladıkları eşyalarla kermes düzenlediler. Mahalle halkının yoğun ilgi gösterdiği kermesten elde edilen gelir gencin tedavisi için ailesine verildi. (Kartal)

İzmir'de NATO protestosuna saldırı

NATO ve Ege Üniversitesi Rektörlüğü işbirliği ile düzenlenen paneli protesto eden gruba polis coplarla saldırı.

Ege Üniversitesi Atatürk Kültür Merkezi (AKM) Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen "NATO'nun Değişim Süreci ve Türkiye'nin Durumu" paneli protesto etmek amacıyla üç koldan AKM'ye doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 200 kişi, "Yanki go home", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "Katil NATO ülkemizden defol", "ABD askeri olmayacağız", "Gün gelecek, devran dönecek katiller halka hesap verecek" şeklinde slogan attı. AKM önünde oluşturulan polis noktasını geçmeye çalışan gruba, cop ve sopalarla saldıran çevik kuvvet polisleri çok sayıda kişinin yaralanmasına neden oldu. Yeni Kara Mürsel (YKM) binası önünde bir süre toplanan kitle ile çevik kuvvet ekipleri arasında yine gerginlik çıktı. Göstericiler yaklaşık 40 dakikalık eylemin ardından dağıldı. (DİHA)

Meyvan şehitlerine

*Almadan dönmezdi çarpışmalarda
Bir parçasını patlamaların
Ve üçüncü vuruluşunda maresaldı
Önde giden taburların!
Kavganın asi yürüyeni
Sızlanma ruhuna batılı diken
Ve devrimin alçakgönüllü serüveni
Bayraksız yaşayamaz, güleniydi Partinin*

15 Nisan 1995 günü **Erzincan Kemah**'ta tanklara, toplara karşın, ilkeler üzerinde ayağa dikilişin kilometretaşlarını döşeyen ve zor günlerde rehberimiz olan **Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren, Munzur Keskin** yoldaşların destansı direnişi ile şehit düşüklerinin 9. Yılında bizlere bıraktıkları bayrağı dalgalandırmanın inancıyla kavgamızda yaşatacağız...

Çakıroğlu Ailesi

Avrupa'da 20 Mart protestoları

Bern

İsviçre'de 20 Mart coşkusu

20 Mart Cumartesi günü İsviçre'nin başkenti Bern'de düzenlenen yürüyüşe yaklaşık olarak 500 kişi katıldı. TKP/ML taraftarlarının da katıldığı eyleme MLKP, TİKB, TKİH ve DIDF taraftarları da katıldı. Yürüyüşte TKP/ML ve MLKP birlikte yürüdüler. TKP/ML taraftarları en önde 5 usta arkasında TKP/ML pankartı açtı. ITIF ve ATİK pankartlarının da bulunduğu yürüyüş boyunca "Yaşasın enternasyonal dayanışma", "Savaşa hayır", "Emperyalistler Irak'tan defolun" şeklinde sloganlar Almanca atıldı. ATİK'in çıkarttığı Almanca bildiri geniş olarak dağıtıldı. Yine ATİK'in çıkarttığı afiş gerek Bern'de gerekse Basel, Zürih ve Lüzern'de çok yaygın olarak yapıldı. Bu afiş ve deha önce ATİK tarafından çıkarılan Irak işgali ile ilgili afiş oldukça ilgi çekti ve kitleler tarafından beğenildi. Yürüyüş saat 14:00'te başladı ve saat 16:30'da sona erdi TKP/ML taraftarları 100 kişilik bir kitle katılımı sağladılar.

Bern

BERLİN'DE EYLEM

Avrupa Birliği ülkelerinde eş güdümlü, paralel bir şekilde başlatılan sosyal hak gaspları bugün daha da pervasızlaşarak devam ediyor. Tabii ki bu olay tesadüf değil, bizzat emperyalist burjuvazi tarafından hazırlanmış tezgahdır. Avrupa Birliği kendi içinde çelişmeli bir birlik olsa da, özellikle Almanya ve Fransa'nın başını çektiği emperyalist blok, dünya nimetlerinden daha fazla pay almak, sömürde daha fazla söz sahibi olmak istiyorlar. Buna sahip olmanın yolunun bir yanı sıra askeri olduğu gibi, diğer yanı sıra da ekonomik olarak güçlü olmaktan geçtiğini biliyorlar. Avrupa ordusunu oluşturma tartışma ve girişimleri son hızıyla sürerken, ekonomik olarak da diğer emperyalist güçler (ABD, Japonya, Rusya, Çin vb.) karşısında rekabet gücünü artırmak, daha vahşi, daha aktif kılmak için, sermayeye yeni imkanlar sağlıyor, tekelerin vergi yüklerini azaltıyor, tekelere sunulan sübvansiyonlarla desteklenirken, bunlar sonucunda doğan açıklar ve büyük yükler emekçilerin sırtına yıkılıyor.

Avrupa'nın diğer ülkelerinde çeşitli isimler altında yapılmaya çalışılırken, Almanya da Harz I, II, III, IV planları, sağlık "reformu", Agenda 2010 adlandırmalarıyla sosyal haklar bir bir budanıyor. Alınan bu ağır toplumsal yıkım kararları, pratik olarak yansıması oranında emekçileri harekete geçirmekte. Sendikalar, düzen partileri, çeşitli Sivil Toplum Örgütleri vb. tarafından kitleler pasifize edilmeye, tepkiler törpülenip yanlış yönlere kanalize edilme çabası içerisinde. Toplumsal yıkımın arka ve esas cephesi gizlenerek sadece sonuçları boyutunda eylemlerle sınırlı tutulmaya çalışılrsa da, alttan gelen tepkiler zorlayarak eylemlikleri hem sıklaştırmakta, hem çeşitlendirmekte, hem de kitleleştirerek boyutlandırmaktadır. Bizler tarafından, sebepleri çok yanlarıyla bilinmek ve değerlendirilmeye çalışılmakla birlikte, önemli olanın kitlelerin görmesi, gösterilmesi ve harekete geçirilmesidir.

Geçen yıllarda yapılan eylemlikle karşılaştırmalı değerlendirildiğinde bir çok yanı sıra olumlu gelişmeler olduğu görülebilir. Fazla uzağa gitmeden iki hafta öncesinde Berlin'de sadece emeklilerin düzenlediği ve katıldığı yürüyüşe dahi bakmak, önemli ipuç-

larını verecektir. Yirmi binin üzerinde bir katılım olurken, attıkları sloganlar, taşıdıkları dövizler gelecekteki gelişmelerin çağrışımını bildiriyordu. Diğer yandan bir çok kurum ve kuruluşta görülen hareketlilik ve açılan kampanyalar politik gidişatında sinyalleridir. Yerli ve göçmen yapılardan çok önce gelişmeleri değerlendiren ATİK ve ATIF geçen yılda açtığı ve yıl boyunca çeşitli aktivitelerle sürdürdüğü kampanyayı bu yıl da sürdürme kararı alınmıştır, sosyal hak gasplarına karşı.

Avrupa'nın bir çok ülkesinde aylar önceden belirlenen eylemler beklenenin üzerinde katılım ve coşkuyla gerçekleştirildi. Almanya'nın üç şehrinde merkezileştirilen etkinliklerden biri de Berlin de yapıldı. Berlin ve çevre şehirlerden otobüslerle katılımın yapıldığı yürüyüşte 250 binin üzerinde insan yer aldı. ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu), ATIF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) ve ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) aldığı kararla Almanya-kuzey merkezi olarak eylemlikte, göçmen örgütler içerisinde yine en kalabalık kitle katılımıyla yerlerini aldılar. Emperyalist savaş ve işgallerinde lanetlendiği, haliyle ağırlıklı olarak sosyal hak gasplarına karşı pankart ve dövizler taşınırken, amblemli pankartlar kortejde dikkat çekiyordu. TKP/ML yazılı kırmızı bayrakları ise militanları tarafından, her zaman olduğu gibi yine coşkuyla dalgalandırıldı. Binlerce ATIF imzalı bildiriler dağıtılarak, geniş propaganda yapıldı.

Saat 10:00 civarında akın akın Berlin'in ayrı ayrı üç semtinde (Alexanderplatz, Breitscheitplatz ve Gendarmenmarkt) toplanan kitle, yapılan kısa konuşmalardan sonra yürüyüşe geçti. Kortejler arasında büyük kamyon ve kamyonetlere yerleştirilen güçlü ses cihazlarından seslendirilen müzik, konuşmalar, slogan vb.leri havada birbirine karışırken şehri adeta inletiyordu. Her üç koldan gelen kitle, tarihi Brandenburgertor önünde buluşmaya çalıştı, çalıştı, çünkü; daha yürüyüş kollarının ön tarafı alana ulaşmıştıki alan doldu ve arkada kalan insanlar orman içlerine dağıldılar. Yine yapılan konuşmalar, müzik dinletisi'nden sonra insanlar, "bir daha ki eylemlilikte görüşmek üzere" dercesine sessizce dağıldılar.

TARİHİ ŞATOLARDA OTURANLAR DEĞİL KULÜBELERDEKİ DİRENENLER YAZIYOR

Irak'ta ki direnişin birinci yılını doldurmasından dolayı dünyanın birçok ülkesinde savaş karşıtı, direniş yanlısı gösteriler düzenlendi. Bu gösterilerden biri de Yunanistan'da gerçekleştirildi.

20 Mart Cumartesi günü kitleler üç ayrı noktada toplanmaya başladılar. Bunlardan biri de YKP/ML'nin de aralarında olduğu çeşitli devrimci ve sol örgüt ve grupların oluşturduğu platformun toplanma alanıydı. Diğer bir grup ise Sintaagma meydanında toplanan Yunanistan Sosyal Forumu'ydu. Diğer toplanma alanı ise Akademiya meydanıydı, burada da KKE ayrı olarak toplandı. Eylemin Yunanistan seçimlerinden sonra olusu ve örgüt ve partilerin yeteri hazırlığı yapmamlarından dolayı katılım geçen yıla oranla daha düşük oldu. Katılımın düşük olmasının diğer bir etkeni ise yapıların üç ayrı noktada toplanmaları oldu. Bu konuda birliğin sağlanamamış olması en önemli handikap oldu.

Öğlen saat iki gibi başlayan yürüyüşe yaklaşık olarak on binin üzerinde bir katılım sağlandı. YKP/ML'nin içinde yer aldığı platform iki bin kişilik bir kitleyle yürüyüşe katılım sağladı. Canlı bir atmosferde gerçekleşen yürüyüşte herhangi bir olumsuzluk yaşanmadı. Yürüyüş sırasında Amerikan karşıtı, savaş karşıtı, üsler karşıtı, olimpiyatlar ve hükümet karşıtı sloganlar atıldı. Kitlenin ABD konsolosluğu önüne gelinmesiyle kitledeki coşku daha bir arttı. Olaysız geçen yürüyüş ABD konsolosluğuna gelinmesinden sonra sona erdi.

Geçtiğimiz ay yasaklanan Kristal-İş Sendikası'nın cam grevinden sonra, bu kez de DİSK/Lastik-İş'in Goodyear, Türk Pirelli ve Brissa fabrikalarında aldığı grev kararı uygulamaya konulmadan bir gün önce, 21 Mart'ta Bakanlar Kurulu'nca "Milli güvenliği bozduğu" gerekçesiyle iki ay süreyle ertelendi yani yasaklandı. Birkaç hafta önce uluslararası tekellerin yöneticileriyle AKP hükümetinin yaptığı toplantıda İtalyan Pirelli'nin yöneticisi M. Tronchetti Provera'nın "sendika çok fazla talep ederse, yatırımlarımıza ara vermek zorunda kalabiliriz" demesi, sermayenin uşağı olan AKP hükümetine grevi yasaklamasının sinyalini veriyordu. Tıpkı Ford'un isteğiyle cam grevini yasakladığı gibi, hükümet sınıf karakterine uygun olarak işçilerin haklarını değil, sermayenin çıkarlarını korumuş, bunun kılıfını da "milli güvenlik" olarak uydurmuştur. Yaşanan gelişmeleri değerlendirmesi için Lastik-İş Sakarya Şubesi Genel İdari Sekreteri Selahattin Yılmaz'ın görüşlerini aldık.

Uzlaşmacı sendikacılık aşılacak zorundadır

- Genel olarak Türkiye'de bugün yaşanan gelişmeleri (grev erteleme-leri, KYTK, özelleştirme saldırıları) emekçiler cephesinden özetler misiniz?

- Türkiye'de sendikal hareketin özellikle 80'den sonra emek tarafından bakıldığında kendi sosyal politikalarını oluşturmadığını ve bu politikaları halka mal edemediğini ve hükümet üzerinde baskı oluşturamadığını görüyoruz. Sendikaların kendine has sosyal politikaları (eğitim, sağlık, ekonomik, siyasal vs.) olması ve bunların da halka samimi bir şekilde anlatılması gerekiyor. Eğer bu böyle yapılmaz ise sendika yönetimleri ve sendikalar sınıftan koparlar. Özellikle son 20 yılda yapılan grev ertelemelerinin en önemli sebebinin sınıf ile sendika arasındaki uçuruma bağlayabiliriz. Eğer işçisiyle, yöneticisiyle, konfederasyonu ile birlikte tek yürek olursa idi bu grevler ertelenmezdi. Biz iş sözleşmeleri yaparken ücretler konusunda da-

lar arasında farklılıklar olabilir. Örneğin oto lastiği üreten bir işletmede işçinin kazanımları bisiklet lastiği üreten bir işletmede farklı olabiliyor. Bunun nedeni ise dışarıda ithal edilen ucuz bisiklet lastikleridir. Türkiye'de artık örgütlülüğün dışında yeni çı-

züm beklerlerse sınıf adına kazanım elde edilemez. İşçi sınıfının kendi öz gücüne güvenmesi ve işçilere toplumsal sosyal bilincin aşılması gerekiyor. Bunları yapmadığımız zaman bunların düzelmesi zordur. Biz elimizden geldiği kadarıyla diğer sendikalarla birlikte eğitim çalışmaları, seminerler düzenlemeye çalışıyoruz. Yine aynı seminerlerimiz Fransa'da var. Fransa'da lastik işçisi haftada 35 saat çalışıyor. Orada lastik işçisinin maliyeti 50 bin dolar, Türkiye'de ise 25 bin dolar civarında. On-

dar tarafından lastik işçisinin çalışma koşullarını bilmedikleri için tepkiyle karşılanıyor. "Türkiye'de onca işsiz varken lastik işçisi niçin elindeki ile yetinmiyor" diye bir anlayış geliyor. Ben de bir lastik işçisi olarak 1979 yılında fabrikada 24 saatte 4000-4500 lastiği 1300 kişiyle çıkardığımızı hatırlıyorum. Şimdi ise 24 saatte 750 işçi ile 20000 lastik üretiyoruz. Aldığımız ücret ise o dönemlerde aldığımızın yarısı kadar. Bununla birlikte fabrikalar kendi enerjilerini kendileri üretiyorlar. Enerji maliyetlerini düşürdüler.

- Son olarak yine bir grev ertelemesi ile karşılaştınız. Bu konuda ne diyeceksiniz?

- Lastik-İş grevimiz mili güvenliği tehdit ediyor gerekçesiyle ertelendi. Bize ilginç gelen tarafı sanki lastik işçileri "teröristmiş" gibi halka yansıtılmaya çalışılıyor. En son grev kararımız ertelendiği için basın açıklaması yapma kararı aldık. İzmit'te yapmak istediğimiz basın açıklaması mitinge dönüştü ve 10 bin civarında insan bu eyleme destek verdi. Bu lastik işçisinin mücadelesinin meşruluğunun bir belirtisidir. Türkiye'deki sermaye gruplarının son 20 yılda ücret dengelerini aşağı çekmek için yoğun bir çabaları var. Bu çabanın karşısında net bir duruş sergilenmemesi ise lastik işçilerinin reel olarak %35 bir kayba uğramasına mal olmuştur. Bu da işçiler üzerinde sendikaya karşı bir güvensizliğin oluşmasına neden oluyor. Mevcut hükümetin sermayenin sözcülüğünü yapması ve işçiden alıp patrona vermesini ve çıkardığı yasaların patronların lehine olmasını doğal karşılarıyoruz. Çünkü ülkedeki sendikalara hep ekonomik alanda mücadele edeceklermiş gibi bir misyon yükleniyor. Bu da işçilerin belli kalıplara sıkışıp kalmasına ve bununla beraber topluma yapılan saldırılara yabancılaşmayı beraberinde getiriyor.

ha ziyade işletme gerçeklerinden yola çıkarak toplu iş sözleşmelerini değerlendiriyoruz. Yani lastikteki bir işletmenin kazancı yüksekse, kâr marjları yüksekse ve pazar imkanları rahatsa, buralarda yapılan toplu iş sözleşmelerini, ücret dengelerini, sosyal haklarını yaparken bu işletmelerin gerçekleri gözönüne alınmalıdır. Yani kâr oranı daha yüksek olan bir işletmede elde ettiğimiz hakla daha düşük kâr oranı olan bir işletmede elde ettiğimiz hak-

kan yasayla birlikte lastik sektöründe ulusal toplu iş sözleşmelerinin yapılması gerekiyor. Eğer bu yapılmaz ise işyerlerinin sözleşmeleri ile sınıfa büyük kazanımlar sağlanamayacağına inanıyorum. Bazı kazanımların elde edilebilmesi için işveren ve sendikal kanunlarda değişiklik yapılması gerekiyor. Bunun mücadelesini sendikaların ortaya çıkıp vermesi lazım. Eğer sendikalar mevcut hükümetten medet umup ondan çö-

olarak greve çıkış nedenimiz ücret dengesinden ziyade yeni çıkarılmaya çalışılan 4852 yasa ile birlikte işçi sınıfının kazanmış olduğu sosyal hakların geri alınması istenmesi. Lastik fabrikalarında asgari ücretten tutalım 12 ay taşeron çalıştırma izinlerinin 6 aydan 12 aya çıkarılması gibi sorunlarla karşı karşıyayız. Bizim isteğimiz ise TİS'de işçinin maaşının % 10'u kadar zam yapılması. Bizim bu haklı isteğimiz toplum ve siyasal ikti-

Sendikaların kendi siyasal politikalarını oluşturup bu politikaları benimseyen çevreleri bir araya getirip bunlarla birlikte ortak mücadele etmesi gerekiyor. Eğer bir sivil toplum örgütünün (esnaf ve zanaatkarlar odası) yöneticilerinin altında resmi plakalı araçlar varsa bundan bunların mevcut hükümetin sözcülüğünü yaptıkları anlamı çıkar. Bizim arkadaşlarımız arasında IMF'nin politikaları doğrultusunda hükümetin yapmış olduğu özelleştirmeleri doğru bulanlar var, bu arkadaşlarda eğer bir kamu kuruluşu zarar ediyorsa bunlar özelleştirilsin diye bir anlayış var. Ama şimdiye kadar özelleştirilen kuruluşlara baktığımızda bunlardan hiç biri zarar eden bir kuruluş değil, bu da sendikaların özelleştirme konusunda halen sakat anlayışları barındırdığının bir göstergesidir. Sakarya'da il ekonomisine ve istihdama büyük katkılarda bulunan ve özelleştirilen (Donatım fabrikası, vagon fabrikası -%51 hissesi özelleşti- kapatılan şeker fabrikası) fabrikalar bulunmaktadır. Bu fabrikalarda 7-8 bin işçi çalışıyordu bunu 5 ile çarptığımızda bu rakam 40 bine ulaşıyor. Yani bu fabrikalar 40 bin insanın geçimini sağlıyordu, bunun yanında şeker fabrikası boyutuyla olaya baktığımızda ise şeker fabrikasının 16 bin köylü ortağı vardı. Yine PETKİM ve TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi mevcut hükümetin IMF politikalarına ve yerli sermaye patronlarına ne kadar bağlı bulunduğunun bir belirtisidir. Bu işletmeler işçi sınıfı ve Türkiye ekonomisi açısından büyük zarar demektir

- Son 10 yılda almış olduğunuz grev kararları 4. kez ertelendi, bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Yetki problemleriyle karşı karşıyayız, Türkiye'deki sendikalar % 10 barajıyla ilgili tehdit altındadır. Kristal-İş'te uygulanan baskılar Lastik-İş için de geçerlidir. Kristal-İş'in grev kararı almasının en önemli argümanı Kristal-İş'i sindirme politikasına karşı fitnü şahsiyetinin kabul edilmesine yönelik bir dirençti, bizim için de aynı durum geçerlidir. Patronlar ve var olan hükümet işçilerin üretimden gelen gücünü görmeli ve işçi sınıfının iradesini tanımalıdır. Avrupa çapında sendikalar birliği olarak ertelenen grevler konusunda baskı oluşturma yolunda adım attık, bunun yanında Danıştay'da davalarımız devam ediyor. 40 yıldır lastik işçisinin direnç göstererek kazanmış olduğu hakları bir çırpıda yok etmeye ve silmeye çalışıyorlar. Patronların en büyük amacı fabrikalarda taşeron çalıştırma, geçici işçi çalıştırma ve asgari ücret uygulamalarını getirmektir. Şu anda ara bulucu safhasındayız bakanlar kurulunun atamış olduğu ara bulucu ile patronlarla Lastik-İş sendikası bir araya getirilecek. Bu da Kıbrıs'taki önümüze konulan Annan Planı'na benziyor. Anlaşırsak anlaşırız, anlaşmazsak boş kalan yerleri ben doldururum gibi bir anlayış hakim. Biz buna ne kadar direnç göstersek de bu

kamuoyuna yansımıyor. Yansıyabilmesi için konfederasyonlar boyutuyla biraraya gelinip ortak direnç sergilenmesi gerekiyor. Bu durumda işçilerden kopuk değil işçilerle omuz omuza vererek yapılması ve de işçi ailelerine kabul ettirilmesi gerekiyor. Son dönemlerde yaygınlaşmaya başlayan uzlaşmacı sendikacılık anlayışı ile birlikte sınıf ile sendikacılar arasındaki mesafe artıyor bu da patronlar boyutuyla baktığımızda kendilerine direnç gösteren sendikalardan ziyade kendilerine fazla zorluk çıkarmadan uzlaşabilen sendikalar yaratma eğilimi doğuruyor. Bu da işçilerin sendikal mücadeleyi ihtiyaç olarak görmemesine neden oluyor. Bunun göstergesi ise 2 milyon üyesi olan bir sendikanın üye sayısının 100 binlere kadar düşmesidir.

- Son süreçte emperyalizmin çok kapsamlı saldırıları var, bu saldırılardan en büyük payı işçi sınıfı ve sendikalar almakta. Bu saldırılara

karşı sizce neler yapılabilir?

- Biz DİSK olarak işçi sınıfına yönelik her türlü saldırıya konfederasyonlar boyutuyla birleşerek karşı koyabileceğimizi düşünüyoruz. Bu yönlü çalışmalarımızı geçmiş yıllarda başlattık. Sendikal anlamda bizden daha tecrübeli olan Avrupa ülkelerindeki sendikalarla görüşmelerimiz, eğitim seminerlerimiz devam etmektedir. Ama kendi içimizdeki sorunlar olsun, işletme düzeyindeki toplu iş sözleşmeleriyle uğraşmaktan bunlara yoğunlaşma noktasında sıkıntılar yaşıyoruz. Türkiye'deki sendikalar yasasının değişmesi için yoğun mücadele edilmesi gerekmektedir. Ve bütün sendikaların bu yönlü adımlar atması gerekiyor, sabah 8 akşam 5 gibi değil de sendikacılığın bir yaşam tarzı haline getirilmesi gerekiyor. Eğer bu böyle olmaz ise sendikacılar toplumun ve sınıfın gözünde dolgun maaşlarını alıp yatan insanlar olarak kalacaklardır.

Son dönemlerde yaygınlaşmaya başlayan uzlaşmacı sendikacılık anlayışı ile birlikte sınıf ile sendikacılar arasındaki mesafe artıyor bu da patronlar boyutuyla baktığımızda kendilerine direnç gösteren sendikalardan ziyade kendilerine fazla zorluk çıkarmadan uzlaşabilen sendikalar yaratma eğilimi doğuruyor.

Türkiye'de şöyle bir mantık var. Rekabet gücünü işçilik maliyetinden düşürerek kâr etmeyi düşünüyorlar. Burada da sorunlar baş gösteriyor. Bir yerde 50 bin dolar maliyetle kâr ediliyor bir yerde ise 25 bin dolar maliyetin yüksek olduğu söylenerek işçilik maliyetinin daha fazla düşürülmesi bekleniyor.

Faşizmin devrimci ve komünistlere yönelik saldırısı geçmişte olduğu gibi bugün de sonuçsuz kalacaktır!

KARADENİZ'DE NELER YAŞANIYOR?-2

Devlet, köylülerin bu durumunu ayrıntılı tahlil ederek hiçbir zaman tepkilerinin boyutlanmasına izin vermedi. Tam tersi böyle bir dönemin sonunda, bu dönem içerisinde direkt köylülerle karşı karşıya gelen, kitleler tarafından baskıcı yönlü teşhir olmuş valilerini, albaylarını, karakol komutanlarını değiştirerek, bunların yerine sözde daha "babacan" daha "ılımlı" köylülerin sorunlarına sözde yardımcı olan kişileri getirdi. Bu politikayla köylüler öfkelerini, kinlerini, sisteme değil, kendilerine direkt baskı yapan karakol komutanlarına, albaylarına yönelttiler. TC'nin amaçladığı nokta da burasıydı.

II. BÖLÜM

BÖLGEDE DEVLETİN UYGULAMIŞ OLDUĞU TAKTİKLERDEN BİRİ DE CELLAT-PAPAZ TAKTİĞİDİR

Özellikle 2002 yılına kadarki süreçte devlet, politikalarını yaşama geçirebilmek için cellat taktiğini kullandı. Köylülerin arazilerini kullanımından, köy giriş-çıkış saatlerine kadar bir dizi keyfi uygulamalar

getirdi. Bunlara uymayanlar ise karakol işkencelerinden, meydan dayaklarına, infazlara kadar çeşitli baskılara maruz kaldı. Devlet bunlar gibi birçok yöntemle köylülerini sindirmeyi amaçlayan politikaları yaşama geçirdi. Köylülerin şehir merkezlerinden almış olduğu malzemelerin miktarına kadar denetimde tutarak, malzemelerin fazla alınması durumunda "teröristlere yardım ediyorsunuz" diyerek insanları "her adımın denetleniyor" psikolojisine sokarak, bu durum içerisinde ihbarcılık, işbirlikçilik ağını yoğun bir biçimde geliştirdi.

Düşmanın uygulamış olduğu baskılar zamanla içten içe bir tepkiyi beraberinde getirdi. Köylüler tepkilerini açıkça dile getirmekten korksalar da bu politikalarından hoşnut değillerdi. Devlet, köylülerin bu durumunu ayrıntılı tahlil ederek hiçbir zaman tepkilerinin boyutlanmasına izin vermedi. Tam tersi böyle bir dönemin sonunda, bu dönem içerisinde direkt köylülerle karşı karşıya gelen, kitleler tarafından baskıcı olarak teşhir olmuş valilerini, albaylarını, karakol komutanlarını değiştirerek, bunların yerine sözde daha "babacan" daha "ılımlı", köylülerin sorunlarına sözde yardımcı olan kişileri getirdi. Bu politikayla köylüler öfkelerini, kinlerini, sisteme değil, kendilerine direkt baskı yapan karakol komutanlarına, albaylarına yönelttiler. TC'nin amaçladığı nokta da burasıydı. Bir taraftan köylüler üzerinde sürekli bir baskı, sindirme ve bu baskıların köylülere kanıksatılması, diğer taraftan yaşadıkları sorunların, kişilerle sınırlı kalması... Böylece devlet kitleleri ehlileştirip, kendi siyaseti etrafında şekillendirip gerçekleri istediği gibi kapatarak halkın gerçekleri görmesine engel olmaktadır.

"Halkı kazanan savaşı kazanır" der Başkan Mao. Halkı kazanmak ise halkın çıkarları için savaşmaktan, onların yaşadığı sorunları çözmekten geçer. Bunun yolu da

halkın kendi iktidarını kuracağı **Demokratik Halk Devrimi** mücadelesinden geçer. Egemen sınıflar hiçbir zaman gerçek anlamda kitleleri kazanamayacaktır. Onların böyle bir sorunu da yoktur. Kendi politikalarını kitleler üzerinde yaşama geçirebilmek için emekçi halk kitlelerini kandırmak, aldatmak diye bir sorunları vardır. Bunun için onların halka yapmış oldukları "yardım"larla kitlelerin sorunlarını çözmeye çalışan bir imaj vermeleri halkı kandırmanın bir aracıdır.

2003 yılında TC, bölgede halka baskı yapan gerçekliğini gizlemek için kendini "şirin" gösteren bir maske taktı. Bölge halkına daha "babacan" tavırlarla yaklaşmış, aradaki mesafeyi kapatmaya çalışmış. Bu paralelde bahar ayıyla beraber yayla yasaklarını kaldırdı. Yasaklar kaldırılırken, bir dizi kural getirildi. **Yaylaya çıkanların resimlerinden, kimliklerine, traktör ve araç plakalarına kadar her şey köylüler tarafından zorunlu olarak seçilen yayla ağası tarafından cep telefonlarıyla askere bildirilecekti.** Köylüler devletin keyfi olarak getirdiği bir dizi kurala uymak zorunda kaldılar. Yaylaların şimdiki durumu esir kamplarını andırıyor. Devlet bu politikayla yaylaları denetim altına alırken, diğer taraftan ajanlığı, işbirlikçiliği, ihbarcılığı bu yöntemle zorunlu kılıyor ve uyguluyor.

Bunun yanı sıra bölgede jandarma tarafından şenlikler, festivaller, köy ve kasabalarda toplantılar düzenleniyordu. **Aynı zamanda en ufak bir açılışa, kutlamaya bile valilerinden albaylarına kadar katılım göstererek halkın sempatisini kazanmaya çalışıyorlardı.**

Başta gençler olmak üzere sohbet ve iş olanakları sağlama toplantıları düzenlenmekte ve karşılığında ajan, işbirlikçilik ağı oturtulmaya çalışılmaktadır. Bu toplantıların paralelinde düzenlenen anket çalışmalarıyla sözde "yardıma muhtaç insanlar

tespit edilerek iş olanakları sağlanacaktır" diye düzenlenen toplantılar, "teröre karşı mücadeleye çevrilerek", kitleler karşı devrimci bir çalışmayla yönlendirip şekillendirilmekte ve bölgedeki devrimcilerle, demokratlarla, Halk Savaşçılarına karşı kullanılması amaçlanmaktadır. **Bunun yanı sıra devletin uygulamış olduğu bu pratikler sonucunda, devletle işbirliği içerisinde olan korucubaşları, korucular tarafından diğer köyler üzerinde terör estirerek, köylülerin traktöründen römorkuna, malına-davarına kadar hırsızlık, çeteleşme olayları daha da arttı.** Köylülerle askerlerin arasındaki ilişkiler gelişirken, köylülerin kendi aralarındaki ilişkilerde ciddi anlamda bir yabancılaşma ve güvensizlik başladı. İnsani değerlerin silikleştiği, insanların bireysel anlamda "iyi bir yaşam" sürebilmek için her yolu mübah görenek ihbarcılıktan, koruculuktan, hırsızlıktan çeteleşmeye kadar bir dizi yöntemin içine sokuldu kitleler.

TC uygulamaya koyduğu politikalarla sözde halkın yaşadığı sorunlara çözüm yolları arıyor imajını vermeye çalışıyor. Oysa ki; bugün ülkemizin yer altı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını emperyalizme peşkeş çekti ve çekiyor. Çoğu fabrika özelleştirildi. **Bu politikayla milyonlarca kişiden oluşan işsizler ordusunu yarattı.** İnsanları yardıma muhtaç durumda bırakan, emeğini sömüren, işçiyi işsiz yapan, köylünün hayvancılığını tarımını öldüren, bu sorunları yaratan çürümüş olan bu sistemin kendisidir.

Her sınıf, üzerinde yükseldiği politikaları uygulamakla yükümlüdür. Bu savaşın yasası gereği böyledir. Burjuvazinin kurulu düzeni tamamen emekçi yoksul kitlelerin sömürsünün üzerine kuruludur. Sömürü, baskı, haksızlık, adaletsizlik, sahtekarlık olmadan egemenlerin de düzenlerini sürdürmeleri imkansızdır. Böylesi bir zemin üzerinden yükselen bir sistemden, insanlığın yararına olacak, sahtekarlığın, aldatmacanın olmadığı, kendinin değil halkın çıkarına uygun olan politikalar ürettiği sınıfların çıkışından bugüne görülmemiştir. Burjuvazi kendi siyasetini yaşama geçirirken baskıyla, zorla insanların aldatılmasında her türlü yolu mübah görenek yapmakta. Bu politikalarla emekçi halkların geleceğini karartmakta, kitlelerin devletin oynadığı oyunları görmemeleri için araya siyah bir perde çekmekte, "ancak benim istediğim sınırlar içerisinde düşünür, hareket edersiniz" demekte, insanların beyinlerini teslim alarak onlara karanlık bir gelecek dayatmaktadır.

Bu uygulanan politikalar halkı kendi arasında bölmüş, parçalamış, birbirine düşürmüştür. Tam da egemenlerin sürekli yapmaya çalıştığı böl-parçala-yönet taktiğidir. Bir tarafta korucular, bir tarafta kaçakçılar, bir tarafta çeteler ve hırsızlar. İnsanların bu kadar parçalandığı, yaşanan sorunlar karşısında ciddi anlamda duyarsızlaştığı, birbirlerine karşı güvensizleştiği bir yerde, işçileri, köylüleri, kısacası ezilenleri kendi sorunları etrafında bir araya getir-

mek örgütlemek daha zordur. Devletin yapmaya çalıştığı şey; emekçi halkı parçalamak, köleleştirmek, birliktelik ruhunu yıkmak, örgütsüzleştirmek ve bireysel "kurtuluş" sürüklemektir. Bunu yaptığı oranda ömrü biraz daha uzayacaktır.

İşte burjuvazinin emekçi kitlelere yönelik "yardım" anlayışının özü, "susacaksınız, örgütlenmeyeceksiniz" demektir. Kısacası efendi ile köle arasındaki ilişki gibidir. Kökü olmayan bir ağaç ne havadan, ne sudan, ne güneşten ne de topraktan beslenebilir. O artık cansız bir ağaçtır. Zamanla kurur ve dökülmeye başlar. Tıpkı bir ceset gibidir. Zamanla çürür erir ve yok olur gider. Açıkta kalan bu ceset kötü bir koku yayarak etrafa. Bu koku çakalları, leş kargalarını toplar başında ve tamamen yok olup gidene kadar insanlığın başına bela olarak kalır. Bu cesedi gömmek ve insanlığı bu çileden kurtarmak proletaryanın, ezilen halkların omuzlarına kalmıştır. Bu ceset burjuvazidir. Bu cesedin başında şimdi üç kağıtçı, çalanlar, çırpınlar, soyguncular, vurguncular toplanmıştır. **Bir cesedin insanlığa, emekçi halklara nasıl bir faydası olabilir ki?**

Faşizm her ne kadar insanlığa bu çileleri çektirmek için kitlelerin beyinlerine zincir vurmayı başarsa da proletarya bu zinciri parçalayacaktır. Bugün emekçi kitleler devrime, sosyalizme olan inancı, bunun gerekliliğini şu an için göremeseler bile burjuvazinin insanlığa dayattığı sömürü, zulüm, aldatmaca düzeni içerisinde ezilen halklar kendilerini ancak ve ancak kendi kollarının kurtaracağı gerçekliğini göreceklerdir.

Bu bilinci emekçi halk kitlelerine taşıyacak, onları kazanacak, örgütleyecek ve savaştıracak olan **Proletarya Partisi** insanlığın kurtuluşunun yolunun devrim mücadelesinden geçtiğini yılmadan, usanmadan, gösterdiği oranda burjuvazinin gerici prangaları kırılacaktır.

"Her şeye rağmen durum iyidir. Çünkükü gerçekler devrimcidir" diyor **Mehmet Demirdağ**. Gerçekler devrimcidir, çünkü gerçekler ezilen dünya halklarının ürettiği gibi, yönettiği günleri de göreceklerinden yanadır. Gerçekler devrimcidir. Çünkü egemenlerin saraylarının, saltanatlarının proletarya tarafından yıkılmaya, insanlığı bu zorbalıklardan kurtarmaya, sınıfsız, sömürsüz bir toplumda özgürce yaşamaya hakları vardır. Bütün güzellikler emekçi halk kitlelerindedir. Bu bilinçle, devrim mücadelesini ileriye taşımak için daha ısrarlı, direyetli bir şekilde yürüyüşümüzü emekçi halk kitleleriyle birleştirmeliyiz. İnsanlığın bir on bin yıl daha bu acılara, baskılara katlanmasını ortadan kaldırmak için Mao'nun dediği gibi "Vaktimiz yok, sarıl güne, sarıl saate!" demeli ve harekete geçmeliyiz.

KARADENİZ'DE SON BİR YILDA NELER YAŞANDI

Yıllardır Karadeniz'de gerillaya yönelik imha, kitleden koparma çalışmaları yapan Amerikan postallı TC ordusu, 2003 yılı operasyonlarını başarılı bir biçimde gerçekleştirmek için kıştan hazırlıklarını yapmaya başladığı, yaz dönemi boyunca sürdürdüğü saldırılarla daha net bir biçimde açığa çıktı. Baharın gelmesiyle de işin rengi iyice belli oldu. Farklı yönelim bariz biçimde belli oluyordu. Kış sürecinde (2002-2003) hazırlıkları orta vadeli yönelimde olan TC ordusu, önündeki hedef temelinde daha uzun bir hazırlığa girdi.

PKK'nın son durumu ile nefes alan TC ordusu, emperyalizme bağımlılığı ile beraber sürdürülen politikaları sonucu Karadeniz'de farklılaşan bir politika izlemeye başladı.

Bir taraftan kitleyle gerillanın bağımlı koparmada ekonomik ayağı güçlendiren devlet, ordusu ile psikolojik ayağı da güçlendirirken, askeri örgütlenmede değişikliğe gitti. İlk elden Tokat, Bölge Komutanlığı düzeyine getirilerek burayı askeri yığınağa güçlendirdi. Tokat'ın Bölge Komutanlığı yapılması ile beraber Ordu, Sivas, Tokat ve Giresun illerinde şu an 3 tugay konumlandırılmış oldu. Bu yığınağa beraber teknik güç bakımından artış olması ile gerillayı daraltmak, sıkıştırmak, bunalıma ve bu ruh haline sokarak imha etmek istendi.

Kimi alanlarda karakol ağları güçlendirilirken, yaygınlaştırılırken bölükler, taburlar düzeyinde örgütlenen beyaz ordu anında müdahale (birçok yerden aynı yere aniden müdahale) için zırhlı araçları, helikopterler ve teknik donanım aletleriyle bir konumlanmaya girdi. Alan tutmayı askeri konumlanışıyla yaygınlaştırdı.

Arazinin derinliklerine kadar giren, pusu faaliyetlerini yoğunlaştıran TC ordusu, ajanlaştırma, koruculaştırma işlerini de yaygınlaştırmış, 2002-2003 kışından yapılan koruculaştırma çalışmalarıyla diğer yıllara oranla bir artış gözlenmiştir. Giresun, Ordu, Sivas hattında çoğu köy, koruculaştırılmıştır. Gıda yardımı ile beraber telsiz ve silahla donatılan korucular, operasyonlarda kullanılmışlardır. Yoğun bir şekilde ihbarcılığı da geliştiren TC ordusu, köylülere de baskı yapmayı elden bırakmamıştır.

Kış aylarında yayla ile ilgili uyulması gereken kuralları açıklayıp, maddeleri sürekliliğiyle bildirerek (kaç kişi kalacakları, varsa araçlar, aracın plakası, gelen misafirlerini jandarmaya bildirme vb.) yazın nelerin olacağını sinyali veriliyordu. Yaylalara izin verildi. Fakat "izin verdim ama yine de baskılarımı sizden esirgemem" anlayışı ile yayla sorumlularına telefon tahsis ederek gerilla gelince ihbar edeceksiniz baskısı yapıldı.

Böyle özellikler ile donanan ordu, icraatlarında 2002-2003 kışında yaptığı Tokat,

Sivas, Ordu, Giresun hattında yaptığı operasyonlarına ilkbaharla devam ederek sonrasında hiç hızını kesmedi. Karadeniz'de çok yoğun bir hareketlilik başladı. PKK'nın tekrar Karadeniz'e gelmesi, MKP-HKO'nun, DHKP-C gerillalarının faaliyeti ve de TKP/ML-TİKKO'nun bölgedeki faaliyeti ile çatışmalar ilkbaharda yaşandı. İlk olarak TKP/ML-TİKKO'ya yönelik imha saldırısında 3 Mayıs'ta Tokat Reşadiye Kabasakal mevkiinde devlet güçleri ile TİKKO gerillaları arasında bir çatışma yaşandı. Yukarıda da anlattığımız gibi TC ordusu yeni donanımları ile birlikte alana yoğun bir yığınağa yaparken, gerilla bu karşılaşmadan kayıp vermeden çekilmiştir. Bu çatışmadan kısa bir zaman sonra ise aynı mevkide DHKP-C gerillaları hain bir pusuya düşürülmüş ve iki gerilla çatışmada ölümsüzleşmiştir.

Operasyonları olabildiğine yaygınlaştıran TC ordusu, gerillanın faaliyetini engellemeye, imhaya uğraşırken, faaliyetine devam eden gerilla ise zaman zaman çatışmalara giriyordu. Mayıs ayından çatışmalar bu kez de Tokat Almus'ta Arısu köyü Kayaboyunu mevkiinde 16 Mayıs gecesi gerçekleşerek devam ediyordu. Faaliyet dönüşü gece pusuya düşen TKP/ML-TİKKO 1. Mıntıka Komutanlığı'na bağlı gerilla biriminden bu kez ölümsüzlüğe Emel Kılıç (Süheyla) uğurlanıyordu.

Bunu 20 Mayıs'ta Giresun Eğricehan mevkiinde pusu sonucu çıkan çatışma izledi. Bu çatışmada da feda ruhuyla donanmış gerilla yaralı olan yoldaşlarını sırtında taşısa da alınan ağır kurşun yaraları sonucu TKP/ML-TİKKO 3. Mıntıka Komutanlığı'na bağlı gerilla biriminden Murat Arıcak ve Bülent Ertürk ölümsüzleşiyordu. Bu ölümsüzleşmeyi Tokat merkeze bağlı Kızılköy'de iki MKP-HKO gerillası izliyordu. Bu çatışma sonrası yapılan operasyonlarda ise tekrar karşılaşma gerçekleşti. Bu çatışmada ise faşist TC ordusundan bir asker gerillanın kurşunlarına hedef olarak ölümlerine iki düşman askeri de yaralanıyordu. Gerilla, onların çatışmalarda sıkıştıklarında nasıl bir ruh haline girdiklerini iyi biliyordu. İki sınıfın ideolojisi böyle durumlarda daha net görülüyordu. Bu çatışma sonrası ise devamında, PKK'den Tokat'ta

2, Ordu'da 12, DHKP-C'den Çorum'da 2, MKP-HKO'dan Tokat Zile'de 4 gerilla girilen muharebelerde silah elde toprağa düştü. Bu yoğun operasyonlarla beraber Ağustos ayında yol kontrolü bahanesiyle dur ihtarına uyulmadı denilerek Tokat'ın Niksar ilçesinde düğünden dönen bir traktöre polis ateş açarak Ufuk Tuncay isimli köylüyü katletti. Daha önceleri de halktan insanları katleden devlet güçlerinin Ordu'nun Mesudiye ilçesi Dayılı köyü çobanlarından birini yakın zamanda nasıl katlettiklerini de yöre halkı bilmektedir.

Bu yıl kayıplar yoğun olsa da, gerilla, devletin imha operasyonlarını askeri tecrübesi ve uyguladığı taktik manevralarla boşa çıkarırken, faaliyetini sürdürmüştür.

Faşizm askeri donanımı, yığınağı ile beraber yeni atamalar da yaparak, yeni düzenlemelere de gitti. Bunlara kısa örnek olarak Tokat'taki değişiklikler verilebilir. Tokat valiliğine Giresun Valisi Ayhan Nasuhbeyoğlu getirildi. Keza Tokat Emniyet Müdürlüğü'ne de eli kanlı katillerden Atilla Çınar atandı. Bölgedeki bu tip yeni düzenlemeleri de elden bırakmayan devlet, ordusu ile bölgede ablukasını sürdürmektedir. Kış aylarının bugünlerinde Giresun Dereli ilçesi kabaca örnek verilebilir. Yabancı görülen insan ve araçların hemen bölgede ihbar edildiği, Dereli'nin her tarafının askeri araçlarla, askerle donatıldığı, bir mahalleden diğerine geçerken kimlik kontrolleri olduğu bir ortam yaşanıyor. Halk bu ablukadan dolayı tepkilerini dile getiriyor.

Gerillayı sindirme, geriletme amaçlı psikolojik boyutu devreye sokan TC ordusu, telsizlerden gerillaya yönelik teslim ol çağrıları yaparak gerillayı etkileme çabalarına girmiştir. Telsiz çağrıları ile beraber MGK'nın bölgesel yayın yapan borazanı Yöre FM radyosunda da gerilla aileleri konuşturulmuştur. Radyo konuşmalarında bir taraftan yine gerillayı etkilemeye çalışırken, esasta kitleye yönelik "Çocuklarımıza dikkat edin, siz de böyle olursunuz" mesajı verilmeye çalışılmıştır. Akabinde orman içlerine "Eve Dönüş Yasası" ile ilgili broşürler bırakılmıştır. Bunlarda yetmezmiş gibi itirafçılar da Yöre FM'den konuşturulmuştur.

Devam Edecek

Gerilla anlatımları... Gerilla anlatımları... Gerilla anlatımları... Gerilla anlatımları...

UMUT KAVGADA

Bir sevda ki içimize düşmüş, kan olur, büyür, güzel olana ulaşmak için. Güzel olana ulaşmak için umut gerekiyor, yürek gerekiyor, sevgi gerekiyor. Ve hepsinden de önemlisi bunları harmanlayacak bilinç gerekiyor. Çünkü bu yolda önüne çıkan acı var, zorluklar var, ölüm var. Acıları, mutluluğa, zorlukları başarıya, ölümleri ölümsüzlüğe çevirebilmek için gerekli olan, yüreğimizi yakan, sevdalandığımız güzel olan nedir? Sahip oldukları zenginliklerin kullanıcılarının da kendileri yani halkın olduğu bir düzen. Açlığa, yoksulluğa dur denildiği, gülmesiz, gelişmesiz çocukların olmadığı, analarının çocuklarının geleceği kaygısını duymadan yarınla bakabildiği, insanların hastane kapılarında ölmediği, hastanelerde rehlin kalmadığı, gencin "parasız eğitim" dediği için coplanmadığı, demiri, kömürü sökenin, buğdayı, pirinci ekenin türkü türkü makineyi çalıştırmanın emeğinin karşılığını aldığı vb. bir ülke... bir dünya...

Bizlere, Proletarya Partisi'ne düşen görevse uyuyan devi, yani kitleleri uyandırmak. Onlara kendilerinin hakkı olan güzellikleri istemelerini öğretmek. Onlara önderlik edebilmek, acılarında sevinçlerinde onlarla birlikte olabilmek. Kitlelersiz devrim olmayacağı hepimiz için tartışma götürmez bir gerçek. Aynı şekilde zulmün sahiplerinin de zulüm saltanatlarını koruyabilmek için kitlelere ihtiyacı var. Kitleleri kim kazanırsa zafer de onun olacak. Onlar kitleleri kazanmak için yalan, hile, acı, zulüm, ölüm sunuyorlar kitlelere. Bizse gerçekleri güzel olan bir dünya. Onlar teknik olarak ve kitleleri aldatma ve yönetmedeki deneyimleriyle daha ileriler. Bizse haklıyız ve tarihin durdurulamaz akışında doğrulara sahibiz ve kitlelere kölelikten kurtuluşlarını gösteren bir ideolojiye sahibiz. Bugün halk kitlelerinden görece uzak da olsak, daha yolumuz çok uzun da olsa, nihai hedefe baktığımızda biz kitlelere kendilerinin olan bir geleceği yaratmalarının yolunu gösteriyoruz. Şu bir gerçek ki biz kitlelere gittikçe onlarla bütünleşiyor, onlara bir şeyler taşıyabiliyoruz.

İki yıldır kitle faaliyeti yürüttüğümüz alanlardan birisi de Giresun ili. Her ne kadar genel içinde değerlendirildiğinde denizde damla gibi gözükse de, 2 yıldır burada gerillanın yürüttü-

ğü geniş bir kitle faaliyeti var. Gidilen her kitlenin, kurulan her ilişkinin bizler açısından ayrı bir önemi var. Kitlelerin bizlere kattıkları bizim onlara kattıklarımızla her biri ayrı bir anı, her biri ayrı ayrı paylaşılmaya değer güzellikler. Bizse bunlardan şimdilik küçük bir kesitini paylaşacağız.

Gerilla birliği son dönem yaz faaliyeti için tekrar gruplara bölünmüş her biri ayrı alanlara dağılmıştı.

Giresun grubu da kitle faaliyeti için yola koyulmuştu. Kitle faaliyeti gerilla grup-

ların- da her dönem ayrı bir coşku, ayrı bir canlanma yaratır. Doğa koşullarının zorlukları, yağmur, çamur, yorgunluk, uykusuzluk, düşmanın saldırıları ve çatışmalar derken daha zorlu bir süreç yaşanır. Ama kitlelere doğruları, güzel olan düşünceleri götürmek, onlarla buluşmak, ayrı bir canlılık katar. Yağmurun, çamurun, yorgunluğun, koşuşturmacanın, düşmanın hatıta ölümün pek bir önemi yoktur, sevdalısı olduğumuz güzelin yanında.

Giresun'da faaliyet yürüten gerilla birliği için de sevinci, hüznü, coşkuyu, kararlılığı, halka, partiye, devrime güven ve bağlılıkla dolu dolu 2 aya yakın bir süreci yer yer bir önceki yıl gidilen, yer yer yeni ilk defa gidilen kitleler olmak üzere geride bırakıyorduk.

Şimdi gidilecek güzergahımızda bir önceki yıl gidilen ve evinde yayla toplantısı yapılan bir amca vardı. Komutan yoldaş gidilecek güzergahı söylediğinde, Eylem bir yıl öncesine

doğru anılarda yolculuğa çıkmıştı... Yaylada bulunan köylüler bir eve toplanmış, ardından önce evin duvarına bayraklarımız asılmıştı. Siyasi komiser yoldaş da bayraklarımızı göstererek söze başlamıştı "Bunlar bizim bayraklarımız". Parti bayrağını göstererek "Bu bayraktaki orak köylüyü, sizleri temsil ediyor. Çekiç de işçiyi yıldırsa geleceği. Yani orak-çekiç ve yıldızlı bayrağımız işçinin-köylünün kurtuluşunun birlikte olduğunu, geleceği birlikte yaratacaklarını göstermektedir" diyor.

Ardından ordu

katlandığımız vb. anlatıldıktan sonra korkuları geçmişti. Yaklaşımları değişmiş rahatlamışlar, bize yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Yaşlı bir nine o yıl Akpınar köyündeki orman işletme binası ve araçlarının ateşe verilmesi eylemimizle ilgili düşüncelerini "Kim bilir kaç köylünün cezalarla canını yakmışlardı. Hak ediyorlardı" diye anlatıyor heyecanla. Komutanın eylemin amacını bir kez daha anlatması üzerine "Ellerinize sağlık, elleriniz dert görmesin" diyor. Başka bir yayladaki evlerini ve anahtarının yerini tarif ediyor. "Biz olmasak da, yağmurda, çamurda ıslanmayın" diye.

Ayrılma saati gelip vedalaşmaya başladığımızda kadınlar, kadın gerillalara sarılıp kulaklarına "yine gelin" diye fısıldıyorlar. Sıcak vedalaşmalarından köylülerin bakışları arasında uzaklaşıyor gerillalar.

Eylem'in geçmişe yolculuğunda anılarına Süheyla (Emel Kılıç) ve Duran (Murat Arıca) yoldaşlar takılıyor. Bir yıl önce aynı faaliyeti bu yoldaşlarla paylaşmışlar, birlikte ilmek ilmek aynı nakış işlemişlerdi. Ama şimdi onlar yoktu. Onlar şimdi kızıl bayrağımızı dalgalandırıyorlardı. Ve haykırıyorlardı "Daha yolumuz uzun yoldaşlar, yılmak yok. Karamsarlığa, umutsuzluğa düşmek yok. Kavgaya devam!" diye.

Düşman da biliyor ki biz kitlelere ulaştığımız, onları bilinçlendirdiğimiz oranda, kitleler örgütlenecek ve zulmün sahiplerinin düzenleri bozulacak. Kitlelere ulaşmamızı engelleyebilmek için her yola başvuruyorlar. Kitleleri sindirmekten tutun da gerillayı imhaya kadar. Doğruların kitlelere ulaştırılmasından korkuyorlar. Her ne kadar bir avuç, üç-beş kişiler dese de o bir avuç dediği gerilla için yüzlerce askerini operasyona, pusuya çıkarıyor.

Gerilla birliğimiz bu faaliyet sürecinde defalarca kez düşman operasyonu, düşman pususuyla karşılaşmıştı. Komutan yoldaşın açıkladığı güzergaha doğru yola çıkmadan en son bulunduğumuz noktada A/P faaliyeti için köye giriyoruz. A/P faaliyetinin dışında düşmanın nerelere konumlandığını, pusu attığını da öğreniyoruz. Düşman yine özüne uygun davranıyordu, haince vurup, bizi imha edip, halka ulaşmamızı engelleyebilmek için. Biz de kararlıydık, oyunlarını boşa çıkaracak, hedefimize ulaşacaktık.

bayrağını göstererek "Bu da ordumuzun bayrağı. Yıldız üzerindeki silah, çark ve başak yine işçinin-köylünün geleceğinin ülkemiz koşullarında silahlı mücadeleyle inşa edileceğini, zaferin silahlarla olacağını anlatıyor" diyor.

Gerillayı tanımayan, ilk defa karşılaşılan birçok yerde olduğu gibi, bu insanlar da ilk başta korkmuşlardı. Çünkü yıllardır devletin anlattığı bir "terörist" imajı vardı onların gözünde. Vuran, kıran, amaçsızca adam öldüren, kadınlara tecavüz eden teröristler. Gerillanın da yapması gereken öncelikle bu imajı yıkmaktı. Gerçekten teröristin kim olduğunu, onların alınterini, emeğini çalan, en ufak hak talebinde dahi copuyla, silahıyla halkın karşısına dikilen, ülkemizin zenginliklerini emperyalizme peşkeş çeken faşist devletin ta kendisi olduğumu göstermekti. Bizim kim olduğumuz, amacımızın ne olduğu, neden bu halkı çıkarırsızca sevdiğimiz ve bu zorlu koşullara

Köyden çıktuktan sonra gerilla birliği yürüyüşe başlıyor. Yolumuz uzun. Farklı bir yerden gidiyoruz. Yer yer köylerin içinden, evlerin, ışıkların arasından süzülüp geçiyor, yer yer ormanda ağaçların arasından ya da kıvrılıp uzayan patikalardan yol alarak ilerliyoruz... Sabaha 1-2 saat var. Komutan yoldaş uygun bir yerde kalacağımızı söylüyor. Zamanın az olduğu böylesi durumlarda gerilla birliği uyku saatini daha iyi değerlendirmek için oyalanmıyor bile. Nöbetçi nöbeti başlatıyor. Diğer yoldaşlar uygun buldukları yerlerde uykuya dalmışlardı bile. Günün ilk ışıklarıyla birlikte nöbetçi gerilla birliğini uyandırıyor. Bu yorgunluğun üzerine 1-2 saatlik de olsa bir uykunun ardından kahvaltıda sıcak çay oldukça iyi geliyor.

Gerilla birliği yürüyüşüne devam ediyor. Yağmur damlaları yüzlerine, yüzlerinden bedenlerine aşağı kayarken, suyun çeliği sertleştirmesi misali, onların doğanın zorlukları karşısında çelikleşmelerini sağlıyordu. İradelerini güçlendirip, davaya olan bağlılıklarını pekiştiriyordu. Onlar ıslanıp üzerlerine yaşıyan elbiselerinin yürüyüşü zorlaştırmasına, elbiselerinin, çantalarının ağırlaşmasına neden olan yağmura meydan okurken, zakkumlar ve böğürtlen dikenleri adeta 'yağmura meydan okuyorsunuz, ama sırada biz de varız' diyorlardı. Bir süre geçit vermeme noktasında "naz" ediyorlar gerillalara. Ancak onlar da uzun süre dayanamıyorlar gerillanın kararlılığı, iradesi karşısında. Evet gerilla kararlıydı, o sarp dağları aşmakta ve halkla kucaklaşmakta. Çünkü, onlar halkın susamışlığını biliyorlardı. Bir yudum da olsa su ulaştırmak istiyorlardı. Zakkum ve böğürtlenler de utangaçça başlarını eğmiş geçit vermişlerdi.

Eylem, gerilla birliğinin öncüsü. Gerilla birliği sırta ulaştığında karşılarına büyük bir patika çıkıyor. Patikaya ilk adımını atan Eylem arkaya sesleniyor "yoldaşlar burada asfalt var" diye. Bu da gerillalar arasındaki bir espri. Giresun ormanlarında arazi yapısından kaynaklı patika vb. bulunmadığı durumlarda yürüyebilmek çok zor. Bundan dolayı, bulunan patikanın cinsine göre gerilla birliği de adlandırmaya başladı; asfalt, stabilize yol, orman yolu vb. gibi. Komutan "bu sırtı aştık mı akşama Ahmet amcalaradayız" diyor. Eylem çevresine daha duyarlı, daha dikkatli olmaya çalışıyor. Biliyor ki öncü olduğu için, kendisinin ufak bir dikkatsizliği belki de herhangi bir yoldaşın şehit düşmesine neden olabilir. Bunu hiçbir zaman bilincinden çıkarmamaya çalışıyor.

Gerilla birliği mümkün olduğunca çevresine duyarlı yoluna devam ediyordu. Ormanın içinde küçük bir açıklığa geldiğinde Eylem bir öncü refleksiyle, açıklığa girmeden kontrol için duraksıyor. Ardından konuşma sesi duyuyor. Önce önüne, açıklığa daha dikkatli bakıyor, bir şey göremiyor. Ardından kafasını yana çevirmesiyle birlikte 4-5 metre ilerisinde, ormanın içinde, düşmanın pususu atmış olduğunu ve yağmurdan dolayı çadır açmış olduğunu görüyor. Hemen arkasına dönüyor, gerilla birliğine eliyle geri gidin işareti yaparken, sessizce arkasındaki öncü komutana düşman gör-

düğünü söylüyor. Böylece gerilla birliği bir kez daha düşman pususuna girmiş ve düşman fark etmeden geri çıkmış oluyordu. Komutan Eylem'den daha ayrıntılı bilgi alıyor ne gördüğüne ilişkin. Komutan yardımcısı yoldaş düşmanın arka tarafı için "az ileriye bir bakayım, başka bir şey var mı" diyor. Komutan yoldaş "Çok yaklaşma" diyerek uyarıyor. Etrafa bakan yoldaş bir süre sonra geri dönüyor, arka tarafta da mevziler yapmış olduklarını söylüyor. Sonra ekliyor "Uzun süredir pusuda oldukları, çok kalabalık ve geniş bir pusu attıkları anlaşılıyor" diyor.

Eylem "Alçaklar, tam bizi düşürebilecek bir pozisyonda konumlanmışlar" diyor.

Komutan "konumlanışlarına bakılırsa bizi ters yönde bekliyorlarmış" diyor.

Başka bir yoldaş "bir raundu daha biz kazandık" diyor.

Komutan yoldaşın düşman operasyonlarını boşa çıkarmadaki deneyimi, birikimi, manevra kabiliyeti gerilla birliğine ayrı bir güven veriyordu. Ve yine düşman saldırılarını, yönelimini, yeni taktiklerle boşa çıkarmamızı sağlayarak. Bu kez "onlar üstü tuttularsa biz de alttan gideriz. Bizi engelleyebileceklerini sanıyorlar, ama yanılıyorlar" diyor...

Biz bir savaş yürütüyoruz. Biz milyonların kurtuluşu için savaşırken karşı taraf da bir avuç sömürücünün saltanatını korumak için savaşıyor. Biz haklılığı, onuru temsil ederken, onlar da haksızlığı, onursuzluğu temsil ediyor. Temeli hile, aldatmaca, talan, zulüm üzerine kurulu bir ordudan kuşkusuz ki yiğitçe dövüşmesini beklemiyoruz. Özüne uygun davranıyor, kahpece pusularda gerillayı arkasından vurmaya çalışıyordu. Oysa tarih defalarca kez ispatlamıştır ki, haksız olan hangi oyuna baş vurursa vursun, kendisinin etrafa yaydığı kirlilikler ve çirkinlikler içinde boğulacaktır. Halk er ya da geç yönlerini aydınlığa dönecek, aydınlığı daha da parlatmaya çalışacaktır. Güneşe hangi karanlık direnebilir ki?

Yolumuz bir gün daha uzamıştı. Zorlu bir inişten sonra akşam da gelip çatmıştı. Uygun bir yerde komutan "karanlık olmadan ateş yakıp biraz kurulanalım" diyor. Nöbetçi nöbeti başlatıyor. İki yoldaş suya gidiyor. Diğer yoldaşların kimisi odun toplamaya başlıyor, kimisi ateş yeri hazırlığı yapıyor. Diğerleri yağmurdan korunmak için naylon açıyor. Karınca misali bir koşuşturmaca başlamıştı... Ateşin tutuşturulmasıyla birlikte, bir taraftan ateşin alevi yüzlerimizi okşarken, diğer taraftan iç çamaşırlarımıza kadar ıslanmış olan elbiselerimizi kurutmaya başladık. Karanlık olmaya başladığı için elbiselerimizi tamamen kurutabilme durumumuz söz konusu değildi. Gerçi buranın iklim yapısından dolayı pek kuru kaldığımız söylenemezdi. Ancak onurlu bir kavganın sürdürücüsü olduğunda dış koşullar, zorluklar sana daha kolay gelir, önemsemezsin.

Ertesi gün yolculuk devam ediyor. Güzergahımız üzerinde bir noktaya yine düşmanın konumlandığını dürbünle fark ediyoruz. Düşman önümüzü tutmuş, biz de bu kez sırtı arkadan doluyoruz. Akşam olmadan Ahmet amcaların evini uzaktan görüyoruz. Bu kez yayla toplan-

tısı yapmayacağız, sadece Ahmet amcalara gideceğiz.

Tanıdık kitleye gitmek ayrı bir coşku veriyor gerillaya. Eylem de şimdi bu coşkuyu yaşıyordu. Ve onların üzerinde nasıl bir etki bırakabilmiş olduğumuzun merakını. Etraf kontrol edilip güvenlik önlemleri alındıktan sonra Eylem'le komutan yardımcısı yoldaş öncelikli gidiyorlar. Bu güvenlik için de gerekli. Diğer yoldaşlar daha sonra gelecek. Eylemle komutan yardımcısı yoldaş eve yaklaştıklarında kapıda Ahmet amcanın daha önceden gördüğümüz oğlu var. Biz onunla tanışıp Ahmet amcayı sorarken, hemen öne atılıyor "O önceden yoktu. Sizi tanımaz, ben tanırım" diyor. Ve Eylem'in boynuna sarılıyor. İçeri davet ediyorlar. Daha sonra diğer yoldaşlar da geliyor. Koyu bir sohbet başlıyor. Konudan konuya geçiliyor. Düzenin çirkinlikleri, onların sorunları, onların kendi sorunları etrafında bir araya gelmelerinin önemi üzerine bizim köylerde dağıtmak için önceden hazırladığımız bildirimleri veriyoruz ve bunlar üzerine düşüncelerini, önerilerini alıyoruz. Bildirimlerimizde vb. her ne kadar köylülerin anlayabileceği şekilde yazmaya özen göstersek de, daha da fazla özen göstermemiz gerektiğini bir kez daha görüyoruz. Ana bir ara bizi nasıl beklediklerini, kendi aralarındaki bizimle ilgili sohbetlerini anlatıyor. Önceki yıl evde yaşlı bir nine vardı, onu soruyoruz. Onun da birkaç günlüğüne Ahmet amcayla birlikte köye gittiğini öğreniyoruz. Bu nineye, bir önceki yıl Süheyla (Emel Kılıç) ilaçlarına bakmış ve kullanması için bir ilaç ismi yazmıştı. Ana ilacı aldıklarını ve ninenin hastalığına iyi geldiğini anlatıyor. Nine Süheyla için "benim kızım yine gelir, ilaçlarıma bakar" diyormuş. Süheyla'nın Tokat'ta başka ninelerin, başka anaların dertlerine ilaç olmak, onlara bir damla ışık taşıyabilmek için gittiği kitle faaliyeti dönüşü, pusuya düştüklerini ve şehit düştüğünü anlatıyoruz. Ana üzülüyor ve hüznleniyor. Bizim için de bir canımızı, yüreğimizin bir parçasını kaybetmenin kabul edilemez olduğunu ancak bu canlarımızın öldükçe yeniden yeniden filizlenip canlandığını anlatıyoruz. Ana yine Giresun-Bektaş'taki çatışmamızı ve şehitlerimizi duyduklarındaki hissettiklerini, aralarındaki sohbeti anlatıyor... "Acaba bizim tanıdıklarımıza da bir şey oldu mu? Ölenlerin içinde kadınlar da var mıydı? İnşallah bizim tanıdıklarımıza bir şey olmamıştır" vb. şeklinde. Biz de yine şehitlerimizi, ölümün hain bir pusuda kapımızı çaldığını ve bizim de her geçen gün hesap sorucu kinimizin öfkemizin yüreklerimizde, bilincimizde daha da kabardığını anlatıyoruz.

Eylem bir an ananın etkilenmişliğini düşünüyor. Bu etkilenmişlik gerillanın halkı değiştirip dönüştürmesindeki ilk adımıydı. Maddenin doğası gereği, her şey süreç içerisinde değişir, dönüşür ve aşama aşama ilerler. Halk da önce gerillanın, devrimcilerin anlatıldığı gibi olmadığını görüyor, kafalarındaki terörist imajı yıkılıyor, onları sahipleniyordu. Tıpkı bu ailede olduğu gibi. İlk başta duygusal sahipleniş, bu süreç içinde gerçek sahiplenişe, savaşın sahiplenişine dönüşecekti... Bizler de her birimiz adım

adım devrimciliğe ilerlemedik mi?

Karadeniz halkı isyancı bir ruha sahiptir. Karadeniz kadınıysa ezilmişliğine paralel daha da isyancı bir ruha sahiptir. Doğa ve yaşam koşulları isyancı kılıyor onları. Bundan dolayı kadın gerillaların da köylü kadınlar üzerinde ayrı bir etkisi oluyor. Tarihten gelen binlerce yıl sinmiş ve süren ezilmişliklerinin hor görülüşlüklerinin isyanını kadın gerillalarda görüyor olmalarından, onların cesaret edemediği başkaldırısı, onların henüz kıramadığı zincirleri kadın gerillaların yapmış, kırmış olduğunu görmeleri, onları kadın gerillalara daha da yakınlaştırıyor, onları daha fazla sahiplenmelerini sağlıyordu. Onlardaki isyancı ruh patlamaya hazır volkan gibi. Biz de bu volkanın patlamasını hızlandırmak ve yayılan ateşin düzenin kalbine akmasını sağlamamız gerektiğini bir kez daha görüyoruz.

Köylerde gerillalarla ilgili sohbetler, söylentiler dilden dile, kulaktan kulağa yayılır gider. Biraz gerçek biraz abartı. Abartı olan yanı gerilla beş köye girmişse söylentiler köyden köye ulaşana kadar ona çıkar. Olumlu olan ve gerillanın gitmediği yerlerde bile doğal propagandası olan gerillanın olumluluklarının ve halka zarar vermediğinin vb. anlatılması. Ana da bu söylentileri anlatıyor. Evlerinin yakınlarından geçtiğimiz söylentilerini "Bizim tanıdıklarımız değildirler, bizim tanıdıklarımız olsa bize uğramadan gitmezlerdi" diyorlar kendi aralarındaki sohbetlerinde. Biz de "Haklısınız burarlardan geçer de sizlerin hal hatırını sormadan gider miyiz" diyoruz.

Ayrılma saati geldiğinde koridora çıkıyoruz. Ananın bir şey sormadan ihtiyacımız olacağını düşündüğü malzemelerden bir çanta hazırladığını görüyoruz. Çantalarımızı giyinirken Eylem'in üzerinde gömlek olduğunu gören Ana Eylem'in çantasına kalın bir kazak koymaya çalışıyor "Bu kazağı sen al" diye. Eylem çantasında kazağının olduğunu, kazak ihtiyacının olmadığını, ihtiyacı olsa rahatça söyleyebileceğini ve fazla kazağın yük olacağını anlatarak zor ikna ediyor Ana'yı.

Devlet her ne kadar halkımızı "her koyun kendi bacağından asılır" anlayışıyla bencilleştirmeye, sevgi, yardımseverlik, paylaşım gibi değerlerini köreltmeye çalışsa da, bunlar halkımızın öz değerleri ve sistem bunların ne kadar küllenmesini sağlarsa sağlasın, değildikçe közü çıkıyor, yeniden ateşi alevlendirmek için...

Sıcak vedalaşmanın ardından gerilla birliği gözlerindeki gülümsemeye ayrıyor evden, karanlığa dalıyor... Evden ayrıldıktan sonra gerilla birliğinde her bir yoldaş bir kez daha diyordu, "İşte halkımızın gerçekliği bu kadar yalın ve güzel. Biz yeter ki onlara emek verelim, ışık taşıyabilelim. Onlar bunu karşılıksız bırakmıyor. Şu da bir gerçek ki; onların adım attığını kendi geleceklerine sahip çıkmalarını görebilmek için bir defa, iki defa onlara gitmek yeterli değil. İsrarla ama ısrarla onlara gitmek gerekiyor. Düşmanın bizim boşluğumuzu doldurmasına fırsat vermeden ısrarla gitmek"...

Devam Edecek

KADRO ÖRGÜT VE PRATİK

Siyasal iktidar mücadelesinin ivme kazanması, hoşnutsuz yığınların Proletarya Partisi'nin bayrağı altında toplanması tamamen örgüt ve örgütlülük sorunudur. Somut çözümler ve bu çözümlere uygun olarak devrimci atılımlar yapma sorunudur.

Sınıf savaşını düz bir rotada ilerlemez. İnişli-çıkışlı, geriye düşüş veya sıçramalı bir rota izleyerek ilerler. Türkiye topraklarında son yirmi beş yılda yaşananlara kısa bir göz atarsak karşımızda tam da böyle bir tablonun resmini görürüz.

Bilindiği gibi 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının estirdiği terör dalgası, devrimci saflarda yalnız örgütsel bir dağılmaya değil aynı zamanda devrim ve sosyalizm mücadelesine duyulan inanç ve geleceği kazanma konusundaki **ısrar ve özgüven** de ciddi bir deprem yarattı. Yaratılan bu depremin etkisiyle, devrimci saflarda halka güven ve dolayısıyla devrimci militanlar kendilerine duydukları güvende de ciddi derecede tereddütlere ve kaygılara düştüler. Bu tereddüt ve kaygılar ciddi çözümlere ve çözülen bu güçlerin yeniden burjuva özel mülkiyeti sistemi içinde kendilerine yer aramaya yöneltti. Deyim yerindeyse, burjuva özel mülkiyet sistemini yıkmak-çöplüğünü yok etmek için yola çıkanlar egemen sınıfların terörünün de yarattığı basınçla yeniden burjuva çöplüğüne dönerek kendilerine yer aramaya koyuldular.

Elbetteki sorunu tek başına devlet terörüyle açıklamak eksik ve yanıltır. Yani ortaya çıkan sonuçları salt bununla açıklarsak, o zaman ideolojik cephedeki duruşu ve niteliği gözden kaçırmış oluruz. **Çünkü bu tablonun ortaya çıkmasının esas nedeni devrimci, militanları aydınlatan, onlara güç veren ideolojiye duydukları inançsızlıktır.** Hal böyle olunca amaçları, amaçsızlaştı. Parti, örgüt, özveri, fedakarlık vb. değerler onlar için kulağa hoş, ama içi boş ve amaçsız kavramlar olmaktan öteye bir şey ifade edemez hale geldi. Demek ki temel sorun ideolojik sorundur. Çünkü ideoloji bilinçtir. İdeoloji olaylara, olgulara sınıfsal bir pencereden bakıştır. Ve kendi sınıfsal çıkarları için, örgütsüzlüğü örgüte çevirmek ve siyasal iktidara yü-

rüyüştür. Bu ideolojik tutumda yere sağlam basmayan hiçbir bireyin, örgüt ve siyasi iktidara yürüyüş noktasında ideolojik bir netliğe sahip olması düşünülemez. Ve işte 12 Eylül cuntasıyla birlikte yaşanan hızlı çözümlerin temel nedeni buydu. Diyebiliriz ki, estirilen azgın devlet terörü sadece bu süreci hızlandırdı, çözülmeyi kolaylaştırdı. Eğer her şeyi, devlet terörü ile dış faktörlerle açıklamaya kalkarsak, devrimi imkansız hale getiririz. Devrimin yapıldığı ülkelerdeki K.P'lerin oynadığı tarihsel öncülük misyonunu ve kitlelerin tarihin yaratıcısı olduğu gerçeğini göz ardı etmiş oluruz. Bu gerçeklere sırt dönmek yalnız yaşanan tarihsel olayları kavramadaki sığlığımızı ve bilgisizliğimizi açığa çıkarmaz. Aynı zamanda tarihin yaratıcısı olan kitlelere duyduğumuz güvensizliği de açığa çıkarır. Tarihi bilincimizdeki bu zayıflık, bugünü yorumlamada da problem yaratır, geleceğe dönük, umudu büyütmeekten çok, umutsuzluk ve karamsarlık üretir.

Koşullar ne kadar zor olursa olsun, her kadro her militan kitlelere olan güvenini, yarım kazanma inancını asla yitirmemelidir. Unutmamak gerekir ki yüzyılların alışkanlıklarıyla şekillenen bir halkı, Kemalist egemenlerin devletini, yani celladını, lokmasını çalan hırsız "baba" olarak gören ve devlete karşı gelinmez felsefesiyle büyüyen bir halkı harekete geçirmek sanıldığı kadar kolay değildir. Bu çok yoğun bir emeği, aydınlatmayı, gücünü haklılığından ve meşruluğundan alan, özveride sınır tanımayan sayısızca pratik eylemi gerektirir. Diğer bir ifadeyle, düşünsel planda bir devrimi, değişmez yıkılmaz denilenin, nasıl değiştiğini ve yıkılıp gittiğinin pratik tanıklığını gerektirir.

Bu demektir ki; her kadro her militan, halktaki tüm geriliklere, sistemin geliştirdiği o yoz-bencil alışkanlıklara-kişiliklere karşı bıkmadan-usanmadan mücadele et-

me görevini asla unutmamalıdır. Bu zaten kadroların, militanların varlık koşuludur. Kitlelere bilinç taşımayan, aydınlatma görevini yapmayan kadro ve militanın, kadroluğu-militanlığı tartışılır. Yine kitlelerin tüm geriliklerine, yapılan çağrılara verilen olumsuz yanıtlara rağmen, kadro ve militanın kitlelere karşı güvensizlik ilanını "tarihi yaratan kitlelerdir-halktır" şiarının inkarıdır-reddidir. Bu gerçekleri dile getirmek döne döne altını çizmek ne kitle kuyrukçuluğudur ne de öncülük misyonunun yadsınmasıdır. Öncülük; kitleleri ideolojik-örgütsel-siyasal önderliği altında seferber edip, savaştırmakla anlam kazanır-yerli yerine oturur.

Bunlar olmadıkça, öncülük sadece bir iddia olmaktan öteye bir anlam ifade etmez.

Şunu rahatlıkla diyebiliriz ki, tüm zorluklara karşın 12 Eylül sonrası süreçte varolan eksikliklere, olumsuzluklara rağmen ayakta kalan ve kendi çizgisi doğrultusunda mücadele eden devrimci ve komünist kadro ve militanların en önemli özelliği haklılık ve meşruluklarından kuşkuya düşmemeleri ve kitlelere olan güvenlerini esas olarak yitirmemeleridir. Bu gerçek PKK hareketinin 1984 çıkışını sağladı. Proletarya Partisi ve yine bazı devrimci parti ve örgütlerin istenilen düzeyde olmasa da-sistemli ve sürekli bir nitelik kazanmasa da yaptıkları devrimci hamleler, devrim ve sosyalizm uğruna ödedikleri bedelleri sağlayan da bu gerçeğin ta kendisidir.

Bu durumu tersine çevirmek, sürecin ihtiyacına yanıt olacak, kadro ve örgütün yaratılması ve pratiğe dönük devrimci atılımların yapılmasıyla mümkün olabilir. Lenin yoldaşın ifadesiyle "**işçi sınıfının gücü, örgüttür. Yığınlar örgütlenmediği sürece proletarya sıfırdır. Örgüt her şeydir.**" Ve açık olan şu ki örgütün yaratılması, sürecin ihtiyacına yanıt olacak kadroların yaratılmasından bağımsız değildir.

Ve yine kitlelerin örgütlenmesi kendiliğinden olmaz. Yığınlar somut ve güncel talepler uğruna ortaya konulacak politikalar ve bu politikalar ekseninde yürütülecek özverili ve can bedeli mücadeleler sonucu ancak kazanılabilir. Yani kadro, örgüt ve pratik hamleler birbiriyle kopmaz bağlarla bağlı ve kazanmanın büyük başarılar elde etmenin de olmazsa, olmazıdır.

Siyasal iktidar mücadelesinin ivme kazanması, hoşnutsuz yığınların Proletarya Partisi'nin bayrağı altında toplanması tamamen örgüt ve örgütlülük sorunudur. Somut çözümler ve bu çözümlere uygun olarak devrimci atılımlar yapma sorunudur. Tabi ki bu sorunu çözecek olan Proletarya Partisi'dir. Yani kitlelerin mevcut sorunlarını varolan burjuva egemenlik sistemi içinde çözmeyen mümkün olmadığını ortaya koyacak ve kitleleri bu yönlü eğitip aydınlatacak olan öncüdür, güçlü devrimci bir muhalefettir. Bu muhalefetin açığa çıkarılması ve bu muhalefetin güncel politikada kendini hissettirebilecek alternatif bir kanal yaratması, sarsılmış olan devrimci otorite ve saygınlığın yeniden tesisini için küçümsemeyecek bir hamle niteliğini taşıdığı görülmektedir. Ne yazık ki bu gün böyle güçlü bir hamleden söz edemiyoruz. Yani ortada sistemi sarsacak, güncel gelişmeler noktasında ideolojik-politik ve örgütsel olarak geniş kitleleri harekete geçirecek, devrim ve sosyalizme karşı duyulan güvensizlikleri güvene dönüştürecek güçlü devrimci ve komünist bir iradede söz etmek mümkün değildir. Olan bu yönlü ortaya konulan-konulmaya çalışılan mütevazı çabalar.

Bu çabalar kesinlikle küçümsememelidir. Unutmamak gerekir ki büyük hamleler, büyük kavgalar yapılan küçük hamleler-küçük çaplı muharebeler üzerinde inşa edilmiştir. Küçük hamleleri-muharebeleri küçümseyenler büyük muharebelerin yaratıcısı olamazlar.

Daha da somutlarsak, bir bildiri dağıtılmasına, afiş ve pankart asılmasına gereken duyarlılığı gösteremeyenler ve bunu da büyük hamleler söylemleriyle perdeleyenler sözlerinin eri olabilirler mi? Bizce olamazlar. Veya bir protesto yürüyüşü için ortaya gereken iradeyi koyamayan bir bireyin, devrimci çalışmaya dair saatlerce nutuk atması ne kadar ciddiye alınabilir? Açık olan şu ki: **Söz ile eylem arasında uyum yoksa, sarf edilen tüm parlak sözler anlamsız ve gereksizdir. Küçük hamleler yapma iradesini göstermeyenler, büyük atılımları ancak rüyasında görebilirler.**

“Damlaya damlaya göl olur, akar gider sel olur” halk söylemi ile bu somut sorun arasında belli oranda bağlantılar kurabiliriz. Yani yapılacak her küçük hamle, bu askeri eylem olur, bu iyi organize edilmiş bir kampanya olur, bu Propaganda-Ajitasyon araçlarıyla, görseleliğiyle, disiplin ve kitleselliğiyle organize edilmiş bir miting veya uluslararası bir etkinlik olur. Sonuç itibarıyla pratiğe dönük ve hareketsizliğe hareket ka-

zandırmaya çalışan bir eylemlilik süreci. Her eylemin yarattığı-yaratacağı olumlu etki, açığa çıkaracağı enerji, bütün açısından ortaya daha güçlü enerjilerin-pratiklerin çıkmasını sağlar. **Özellikle suskunluğun ve hareketsizliğin yoğun olduğu dönemlerde en mütevazı çıkışın dahi önemi oldukça büyüktür.** Ve her militan bu gerçeği görmelidir. Enerjisini olumsuz tartışmalardan çok, anlamlı mütevazı somut pratiklere yöneltmelidir. Çünkü birincisi çene yorar, ikincisi ise büyük hamlelerin zeminini hazırlar. **Miyamoto'nun dediği gibi: “güçlü nesnelere doğrudan iterek kıvılcıktan zordur, bu nedenle ‘köşelerden girersin’ geniş süreklili stratejik düşman kuvvetlerine köşede darbe indirmek yararlıdır.** Eğer köşeleri alt edebilirsen, tüm gövdenin ruhu alt edilmiş olur. Düşmanı halletmek için köşeler düşünce saldırıyı sürdürmelidir.”

Burada birbirine bağımlı iki önemli noktayı görmemiz gerekir. **Birincisi** düşmanı, tıpkı suyun kayayı aşındırdığı gibi adım adım en zayıf noktalarından başlayarak yapı-

ratmak. **İkincisi;** Küçük kuvvetleri bu tür pratikler içinde eğitip geliştirerek, devrimin kadrosunu-militanını, ordusunu yaratmaktır. Yani pratik hareketin doğuracağı bereketli sonuçlara ulaşmak. Bu uzun yolculukta geriye düşmeler de olur. Pürüzsüz yürümek yada birkaç atılımla sonuç almak mümkün değildir. **Lenin** yoldaşın söylemiyle: **“Bir atılımda zafere ulaşan ve insanları bir defada kendisine inandıran devrim olmamıştır, yoktur.”**

Evet bir atılımda zafere ulaşamaz ama atılımsız zaferin temel taşları döşenemez. Dolayısıyla zaferi isteyen her kadro her militan çalışma alanında, kolektif önderliğin belirlediği politikalara uygun olarak hamle yapma veya hamle yapmanın koşullarını hazırlama çabası içinde olmak zorundadır. Kendi çalışma alanında bunu yapmayan, bu yönlü yaratıcılığını kullanmayan bir militanın zafer istemi, zafer söylemi tartışılmaya muhtaçtır.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu elbetteki tartışılmaz. Ama burada görülmesi ve

kavranması gereken, bu eser sahiplerinin bir gecede bir hamlede bu eseri yaratamayacakları gerçeğidir. Yine kitlelerin bugün devrimcilerin ve komünistlerin cılız çağlarına gereken yanıtı vermemelerinden hareketle, karamsarlık tohumu ekenler “bu halkla bir şey olmaz” diyenler, Lenin yoldaşın şu saptamalarını döne döne okumalıdır: **“Emekçilerin büyük çoğunluğu öncülükleri olan proletarya devrimi gerçekleştiremez. İyi ama bu yakınlık bu destek bir anda sağlanamaz, oylama ile bir çözüme bağlanamaz; uzun, güç, ağır, bir sınıf mücadelesi ile kazanılır.”**

Görüldüğü gibi her şey çok açık ve net: Devrim isteminde samimi olan her parti her örgüt kitleleri kazanmak zorundadır. Önce kitleleri kazanalım, sonra iktidara yürürüz saptamaları bizim gibi ülkelerde sadece bir hayaldir. Kitleler ancak savaş içinde, ağır bedeller ödenerek ve adım adım kazanılır. Ve zafere de ancak uzun, yorucu, onlarca yüzlerce hamleler ve inişli-çıkışlı uzun süreli bir savaşla varılır.

PUSULA

SAVAŞ, BEDELLER ÜZERİNDE ZAFERE EVRİLİR

Nepal de **“barış görüşmelerinin”** kesilmesinin ardından çatışmalar giderek şiddetleniyor. Halk savaşı ülke geneline yayılarak, ivmesi yükselerek artıyor. Nepalli komünistlerin çok yönlü gelişimi karşısında karşı devrimin silahlı saldırıları da tırmanarak artmaktadır. Bu olgu savaşın yasaları açısından doğal olgulardır. Yarı-sömürge ülkelerde silahlı karşı devrimle silahlı devrim karşı karşıya savaşmak zorundadır. Proletarya partilerinin ve devrimci ordunun gelişimi silahlı mücadele içinde gerçekleşir. Bu partilerin güçlenmesinin, devrimci ordunun büyümesinin, ülkenin bağımsız, özgür olabilmesi ve demokratikleşmesi için başka yol yoktur.

Savaş sadece savaş cephesinde yürütülüyor. Savaş birçok cephede ve çok yönlü yürütülmektedir. Karşı devrimin her türlü basını ve yayın organı Nepalli Maoist gerillaların kaybının beş yüz olduğunu belirterek, psikolojik savaş aygıtının nasıl işlediğini nasıl bir nitelikte psikolojik savaş yürütüldüğünü açıkça göstermektedir. Düşman, kendi kayıpları hakkında doğru bilgi vermezken, gerilla güçleri hakkında yaşanan kayıpların sayısını abartılı tarzda vermesinin altında yatan gerçek, kendilerinin **“güçlü”** gerilla güçlerinin **“zayıf”**, kendilerinin **“zafer”**, gerilla güçlerinin **“yenilgi”** içinde olduklarını kendi kamuoyuna ve geniş emekçi yığınlara anlatmaktadır. Yaşanan gelişmeler, daha fazla psikolojik savaş aygıtına ihtiyaçları olduğunu ortaya koymaktadır. Irak işgalinin ilk günlerinde ABD işgalci güçlerle Saddam askerlerinin arasında yaşanan yalan abartı ve manipülasyon karakterli basın açıklamalarını hatırlamakta fayda vardır. Her iki tarafın birer yalan makinesi gibi nasıl çalıştıklarını her sağduyu sahibi insan görüp anlamıştır. Bu tavrın altında tamamen burjuva sınıf karakterli bir gerçek vardır.

Sınıf savaşını tek bir cephede sürdürülmez. Bu savaşın çok yönlü ve her alanda sürdürüldüğünü anlamak gerek. İdeolojik-politik-psikolojik-kültürel-ahlaki alanda sürdürülen savaşta ağırlık her zaman psikolojik olana verilir. Silahlı savaş aynı zamanda bir moral savaştır. Güçlü bir moral yüklenme-

den savaşta zafer elde edilemez. Dünya ölçeğinde yürütülen bütün savaşlarda, yalan manipülasyon çarpıtma, karalama ve hileye dayalı psikolojik savaşın bütün görüngülerini görmek mümkündür. Karşı-devrimin yürüttüğü psikolojik savaşta hiçbir dürüst ve ahlaki yan ve gerçeklik aranmaz.

Düşmanın çok yönlü imha ve yok etme, kuşatma ve ezme saldırı ve operasyonlarının tüm şiddetiyle arttığı, her türlü kıyıcı silahları pervasızca kullandığı bu savaşta halk savaşının yasa ve kurallarına, ilkelerine uygun yürütülen her hamle ve örgütlenen her eylem, sürdürülen her saldırı mutlaka amacına varacaktır. Başkan Mao'nun dediği gibi düşman saldırıyorsa durum iyidir, düşman dışıyla tırnağıyla saldırıyorsa durum daha iyidir, demek ki devrimin kazanımları artarak, büyüyordur.

Karşı devrim kendi sınıfsal özünü ve çıkarlarına uygun olarak yalan abartıya dayalı, hile ve çarpıtma üzerine dayalı propaganda ve ajitasyon çalışması yürütürken, proletaryanın yegane temsilcileri, halkın savunucuları da kendi sınıfsal özünü ve çıkarlarına uygun gerçeğe dayalı propaganda ve ajitasyon çalışması yürütecektir.

Bugün Nepal'de halk savaşının gelişim düzeyi yoksul köylülük başta olmak üzere geniş emekçi yığınların hatırı sayılı bir destek ve sahiplenmesini kazanmıştır. **Gerilla savaş tecrübeleri göstermiştir ki devrimci bir gerilla hareketi ilk evreyi aşip halkın hatırı sayılır bir diliminin sevgi ve desteğini kazandıktan sonra düşmanın onu yok etme umudu kalmaz.** Ki bugün açısından Nepalli Maoistler bu oranın üzerinde bir kitle desteğine sahiptir.

Bütün bu başarılı gelişmelerin güçlü nedenleri vardır. Her şeyden önce doğru bir politika, doğru bir parti, savaş ve kitle çizgisi izleyen Nepal Komünist Partisi kısa sürede bilimsel gerçeklere, yaşamın gerçekliğine ve halkın ihtiyaçlarına yanıt olmayı başarmıştır. Bundandır ki, kısa sürede ülkenin büyük bir bölümünde kitlenin geniş bir desteğini kazanmayı başarmıştır.

Nepalli komünistler ideolojik birliğini maddi örgütsel birliğine dönüştürmeyi bunu da kitleleri örgütleyerek büyük bir maddi güce ulaşmayı başarmıştır. Temel ve aslanan ideolojik birliktir. Yani MLM bilimine sahip olmaktadır. Bu olmadan hiçbir şey kazanılmaz. Ancak ideolojik birliğin olduğu yerde maddi örgütsel güç yaratılmazsa yine başarı elde edilemez.

Nedir maddi örgütsel birlik? Disiplindir. Parti saflarında birliği ve disiplini korumaktır. En yüksek düzeyde irade ve eylem birliğidir! Partinin bilimsel doğrularına uymaktır. Partinin önderliğine ve halka güvenmek, devrime inanmaktır. Partinin önderliğe, önderliğin partiye, her ikisinin de kitlelere güvenini sağlayabilmektir. Bireyin iradesini kolektif irade olan parti iradesine tabi kılmaktır. Yani demokratik merkeziyetçilik ilkesine sonuna dek bağlı kalmaktır.

Demokrasi ve özgürlük ilkelerine güçlü sarılmaktır. Demokrasi ve özgürlüğü partinin merkeziyetçilik ve disiplin ilkesinin güçlenmesine tabi kılmaktır. Tek ses tek vücut olmaktadır, tek bir güçlü irade olarak sınıf savaşımında konumlanmak cesaretle yürümektir. Her türlü kişisel yaratıcılık, yetenek, bilgi ve birikimi kolektifin hizmetine sunmaktır. Yaratıcılığın özgür gelişimini merkeziyetçiliğin, ortak iradi yürüyüşün hizmetine sunmaktır. Bu bizim ortak ruhi savaşçı şekillenişimizi güçlendirecek, illegal çalışma ilkelerine daha sıkı bağlanarak düşman darbelerinden korunmamızı sağlayacak, sonuç alıcı eylemler örgütlenecektir. Bu hareket tarzı, güçlü kitle desteğini ve sağlam örgütü yaratacak, ortak planlı yürüyüşü güçlendirecektir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrimci savaşın belli başlı ayırt edici özellikleri vardır. Bunların başında ekonomik ve politik bakımdan geri, eşitsiz ve dengesiz bir karaktere sahip olmasıdır. Düşmanın sayıca büyük, teknik donanım ve teçhizat bakımından güçlü olmasıdır. Zayıf ve güçsüz olan devrimci savaş ordusunun süreç içinde büyüyecek gelişip güçlenmesidir. Zayıfı güce, küçük olanı büyük olana çevirecek olan Komünist Partinin doğru politik çizgisidir.

Eşitsiz ve dengesiz ekonomik ve politik gelişiminden kaynaklı olarak, halk savaşı düz bir gelişim çizgisi izlemeyecektir. Bazı bölgelerde yükselirken, bazı bölgelerde durgunlaşacak, bazı bölgelerde gerileyecektir. Halk savaşı sadece ülke çapında değil, bölgeler ara-

sında da eşit olmayan sıçramalı ve dengesiz bir şekilde gelişecektir. Savaş bazen yoğunlaşsın, yükselirken, bazen gerileyecektir.

Günümüz koşullarında Nepal halk savaşı pratiğini ve Irak işgal karşıtı savaş pratiğini, Filistin intifadasını incelemek, her bir pratiği kendisini koşullayan gelişmeler içinde gözlemlemek, kendi gerçekliği üzerinde yükselen, ülkemiz pratiğine yanıt olacak doğru sonuçlar çıkarmak sınıf bilinçli proleterlerin görevidir.

Bugün henüz gerilla gücünün nicel olarak zayıf olduğu, kitle desteğinin zayıf olduğu bir süreç yaşanmaktadır. Zayıf ve cılız olanı, güce çevirmenin devrimci sırrı devrimci politikaya, proletaryanın politik bilincine **“Bir ordunun kurulması süreci içinde ideolojik ve politik çalışmaya öncelik verilmesine”** ihtiyaç vardır.

“Devrimci orduda proletaryanın sarılmaz ideolojik ve politik önderliğinin sağlanması şarttır.” **Orduda devrimci bir nitelik kazandırılmaksızın ve ileri politik fikirler aşılmaksızın, ileri askeri tekniklerin azami etki yaratması mümkün değildir”.** **“Politika her şeyin ruhuysa”** bu ruhu kuşanarak, savaşçı ve komutanların cesareti yaratılır, düşmana askeri vuruşlar örgütlenir ve kitlelerin desteği kazanılır.

Proletaryanın politik bilinç düzeyi yükseldikçe, ideolojik birliği maddi örgütsel güce dönüştürmeyi başardıkça, irade ve eylem birliğinin en yüksek gelişim düzeyi yakalandıkça düşmana karşı derin bir kin, düşmana askeri vuruş gücünde artış, kitlelerin destek ve sevgisinde büyüme, güçlü parti örgütlenmesi yaratılır. Bugün yapılması gereken bunlardır. Eksik olan ideolojik kavrayışı derinleştirmek, bu kavrayışı maddi örgütsel güce ve savaş pratiğine çevirmektir.

Bugün yapılması gereken politik bilincin süregelen tarzda yükseltilmesi, kitlelerin yaşadığı ekonomik-politik sorunlarına yanıt olacak, istem ve taleplerini politik iktidar hedefine çevirecek, bilincinde sarsıntı yaratacak, devrimci moral ve coşkusunu yükseltecek, yönünü gerillaya çevirecek askeri hareket tarzını küçükten büyüğe doğru büyütme, kitlelerin desteğini adım adım kazanarak devrimci savaşı ve partiyi örgütlemektir. Bu adımlar atılmadan devrimci ordunun büyümesi, örgütün silahlı mücadele içinde inşa edilmesi mümkün olmaz.

Avrupalı emekçiler alanlarda

Avrupalı emekçiler tüm Avrupa çapında bir kez daha alanlara çıktı. Almanya, Fransa, Danimarka, İtalya, Romanya ve Slovakya'da alanlara çıkan emekçi kitleleri ekonomik ve sosyal haklarına

yönelik saldırılara karşı harekete geçtiler. İki güne yayılan eylemlerin en önemli özelliklerinden biri de Avrupa çapında ortak örgütlenen ilk eylem olmasıydı.

2 Nisan günü başlayan eylem günlerinde Almanya, Fransa, İspanya ve Slovenya'da fabrikalarda iş bırakılarak saldırılar protesto edildi. İş bırakılan fabrikalarda ve fabrika önlerinde yapılan mitinglerde, işçilere 3 Nisan günü yapılacak gösterilere katılma çağrıları yapıldı.

Almanya'nın başkenti Berlin'deki Siemens fabrikasının önünde toplanan yüzlerce işçi sermayenin saldırılarına karşı mücadele edeceklerini açıkladılar. Değişik fabrikalardan gelen delegasyonlar yaptıkları konuşmalarda, "Haklarımızı savunmak için üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyeceğiz" dediler.

Avrupa çapında yapılan eylem günlerinde Almanya'da kitlesel katılım gerçekleşti. Almanya'da yüzbinlerce işçi ve emekçi hükümetin 'Ajanda 2010' başlığı altında sürdürdüğü saldırılara karşı alanlara çıktı. Hükümetin, sermayenin hükümeti olarak eleştirildiği gösteriler büyük bir coşku içinde gerçekleşti.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve aralarında işsizler, emekliler ve göçmen

emekçilerin örgütlerinin de bulunduğu onlarca demokratik kitle örgütünün çağrısı ile yapılan protesto eylemleri büyük katılmalarla gerçekleştirildi. Sadece Berlin'deki gösterilere 200 bin kişinin katıldığı bildirildi.

Stuttgart'ta da gösteriler 200 binden fazla emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi. Binden fazla otobüsün ve 23 özel trenin Stuttgart dışından emekçileri taşıdığı gösteriye metal işçileri ve kamu emekçileri damga vurdu. İşçi ve emekçilerin birçok sosyal hakkı bu hükümetin döneminde gasp edildiği gibi çalışma ve vergi yasaları emekçilerin aleyhine değiştirildi. Sadece bu yılın başında yürürlüğe giren reformlar sayesinde emekçilerin ücret kaybı yüzde 15 civarında gerçekleşti.

Üçüncü büyük gösterinin yapıldığı Köln şehrinde de katılım beklentilerin çok üzerinde oldu. Gösterinin başlama saati iki saat geçmesine karşın katılımın yoğunluğundan kortejler oluşturulamadı. Sendikaların 50 bin katılımlı bir gösteri için başvurduğunu bildiren emniyet sözcüsünün, "Daha gösteri başlamadan 100 bin kişi şehre akın etti" diye yakınması dikkat çekti.

"Ajanda 2010'u da hükümeti de

istemiyoruz" yazılı pankartlarla yürüten emekçilere onlarca müzik grubu eşlik etti. Köln şehrinin çevresindeki bütün otobanların tıkağının bildiren trafik dairesi gösteriye 200 bine yakın insanın katıldığını açıkladı.

İTALYA'DA GENEL GREV

Bu eylemlerden önce 26 Mart günü de İtalyan emekçiler, sözde emeklilik reformuna karşı 4 saatlik genel grev yaptılar. Okullar, kamu daireleri, bankalar, postaneler açılmazken, tren ve tramvayların çalışmaması ülkede ulaşımı da felç etti. Grev sırasında ülke çapında yapılan 60 mitinge yüzbinlerce emekçi katıldı. İtalyan hükümeti, çıkarmak istediği bu yasayla emeklilik yaşını 57'den 60'a çıkarmak istiyor. Bu yasaya karşı daha önce de 2002 yılında iki, 24 Ekim 2003'te de bir genel grev yapılmıştı.

YUNANİSTAN

Yunanistan'da da kamu ve özel sektörde insanca ücret talebiyle 31 Mart'ta genel grev yapıldı. 58 kent ve kasabada sokaklara çıkıldığı genel grevde toplu taşıma araçlarında katılım oranı % 100'ü, inşaat ve metal işkollarında % 90'ları buldu. Gazeteciler de genel greve saat 11:00-1400 arasında iş bırakarak katıldı.

İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yıllık Olağan Genel Kurulu

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)'e bağlı bir federasyon olan İsviçre Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu İTİF, 2 dernek ve iki komiteden (kadın ve gençlik komitesi) oluşan ve toplam olarak 21 delegenin katıldığı yıllık genel kurulunu 3 Nisan 04 tarihinde İsviçre'nin Zürih şehrinde aşağıdaki gündem maddeleri ile gerçekleştirdi.

1- Açılış ve saygı duruşu, 2- Delege tespiti, 3- Divan seçimi, 4- ATİK perspektif yazısının tartışılıp onaylanması, 5- Ekte sunulan yazıların tartışılıp onaylanması, 6- İTİF faaliyet raporunun tartışılıp onaylanması a-Kadınlar Komitesi faaliyetinin tartışılıp onaylanması b-Gençlik Komitesi faaliyetinin tartışılıp onaylanması, 7- İTİF mali raporunun onaylanması, 8- Denetim kurulu raporunun okunması, 9- Yeni yönetim organlarının seçimi a-Yönetim kurulu, b-Denetim kurulu, c-ATİK delegelerinin seçimi, 10- Dilek ve temenniler, 11- Kapanış şeklinde gerçekleştirilen Genel Kurulda ATİK'in bu yıl belirlediği emperyalistlerin kazanılmış sosyal haklara yönelik saldırısının işlendiği ana tema oldukça isabetli ve tartışmaların canlı geçmesini sağlamıştır. İsviçre'nin de esas olarak kendi alanını tartışması, ilk kez yabancıların kendi sorunlarını bu denli yoğun olarak tartışması oldukça olumlu değerlendirildi. Gerek delegeler gerekse dinleyicilerin olumlu bulunduğu genel kurulda en çok ATİK siyasi perspektif yazısı içinde İsviçre ve buna ek yapılan yazı tartışıldı ve delegelerce bu ek yazının kongreye sunulmasına karar verildi. Diğer senelere göre kendi gerçekliği üzerinde gerçekleştirilen ilk ve olumlu genel kurul olarak değerlendirildi ve bunun önümüzdeki süreçte takip edilmesi ve siyasal ortamın bir yıl boyunca devam etmesi gerektiği dile getirildi. Saat 15.00'te başlayan ve 21.30'da sona eren genel kurul gerek katılım gerek tartışmalar yönünden olumlu geçmiştir.

Nepal'de halk sokaklarda

Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile Nepal gerici devleti arasında süren görüşmelerin ardından Kral Gyanendra'nın seçilmiş hükümeti feshederek yerine kendine bağlı bir başbakan atmasını protesto eden halkın gösterileri tüm ülkeye yayılıyor.

Başkent Katmandu'da düzenlenen protesto gösterisinde polis saldırısı sonucunda sokaklara taşan halkla polis arasında çatışmalar çıktı. Polisin göstericilerin üzerine ateş açtığı çatışmada en az 70 kişinin yaralandığı bildirildi.

"Mutlak monarşiye son" ve "Parlamento yeniden kurulsun" sloganları atan göstericiler, polisin saldırısı ve saldırıda silah da kullanması üzerine yollara barikat kurarak polise taşlarla karşılık verdiler. Polis ise halkı dağıtmak için cop, göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su kullandı. Yaralanan 70 kişinin en az onunun da silahla yaralandığı açıklandı.

Aborjinler 'İrkçılığa ve şiddete son' diye yürüdü

"Çağdışı" Aborjinleri anlatan filmde bir kare

Avustralya'nın Sydney kentinde polislin geçtiğimiz ay 17 yaşındaki bir Aborjin gencin ölümüne sebep olmasından sonra yaşanan olaylar nedeniyle tutuklananların sayısı 60'ı aşarken, Sydney'de yaşayan yüzlerce Aborjin, 25 Mart günü hükümeti protesto etti.

Yüzlerce Aborjin sabah saatlerinden itibaren Aborjin toplumunun yoğunca yaşadığı Sydney'in Redfern semtinde 17 yaşındaki Thomas Hickey'in öldürüldüğü yerde toplandı. Polisin yığınak yaptığı gösteriye ünlü yazar ve belgesel film yapımcısı John Pilger, Aborjin toplum liderleri ve Thomas Hickey'in annesi Gail Hickey katıldı.

"İrkçılığa ve şiddete son", "Çok polis, az adalet", "Bu topraklar Aborjinlerindir ve hep olacak", "Adalet istiyoruz" sloganları atan göstericiler, yaklaşık 3 kilometre yürüdük-

ten sonra kent merkezinde bulunan New South Wales Eyalet Parlamentosu önüne geldi.

Aborjin toplum liderleri, Lyall Munro, Kevin Smith, 17 yaşındaki Aborjin genci Thomas Hickey'in annesi Gail Hickey ile John Pilger burada yaptıkları konuşmalarda, hükümetin Aborjin toplumu üzerindeki baskıları ve polislin ırkçı uygulamalarını kınayarak, Aborjinlere yönelik anti-demokratik ve keyfi uygulamaların durdurulması için 'Kraliyet Soruşturma Komisyonu'nun kurulması çağrısında bulundu.

Göstericiler daha sonra Eyalet ve Federal hükümetlere ulaştırılmak üzere, polislin Aborjin toplumuna yönelik ırkçı uygulamalarının durdurulması ve Aborjin sorununa köklü bir çözümün sağlanmasını kapsayan dosyaları, yetkililere sundu. (DIHA)

“Kan Tadı’nda emperyalist işgal, Ortadoğu ve sonuçları”

Emperyalist neoliberal saldırılarla dünyaya yeni düzen verilmek isteniyor. Emperyalist hegemonya, işgal ve talan demek olan Yeni Dünya Düzeni, Ortadoğu’ya egemen kılınmaya çalışılıyor.

Irak’ın ABD ve İngiliz emperyalist ittifakıyla işgalin üzerinden bir yıl geçti. Irak’ta halklar “işgal terörü”yle sindirilmek isteniyor. İşgal için iddia edildiği gibi Irak’ta kimyasal silah bulunmadı. Saddam diktatörü yakalandı. Ama hala işgal sürüyor. Amerika’nın işgalci tarihi Kan Tadı’nı şimdi Irak’a, oradan tüm bölgeye taşıyor. Irak’ta halklar Kan Tadı emperyalist işgale direniyor. Tüm ülkelerde halklar işgali sorguluyor. Çin’den Kore’ye, Vietnam’dan Somali’ye, Balkanlar’dan Irak’a halklar bu Kan Tadı’nı biliyor. Filistin, Türkiye Kürdistanı, Afganistan, Türkiye... Ortadoğu kanatılmaya devam ediliyor.

Kan Tadı bir tarih dersi. Öğrendikçe soracağız “**Ya işgalden yanasınız, ya da direnişten**”. Bir ezenlerin dünyası

var, bir de ezilenlerin...

Emperyalizmin saldırıları karşısında başta Irak halkının işgale karşı dire-

nişi, yine Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı direnişi, ezilen halkların emperyalist talan, hegemonyacı ve sömürgeciliğine karşı direnişi geliştirmek yaygınlaştırmak şart koşuyor. Bunun için önemine vurgu yapan panelist **Haluk Gerger** sınıf örgütünün ve onun Marksist-Leninist ideolojisinin olmazsa olmazlığına dikkat çekerek, gelecekte insanlığı yok etmeye, sindirmeye çalışan emperyalistlerin yok edilmesi için, başta işçi sınıfının ayağa kalkarak kendi hareketini yaratıp mücadeleyi geliştirmesi gerektiğine değindi.

Ulm ATİF ve AGİF’in düzenlediği “**Kan Tadı’nda emperyalist işgal, Ortadoğu ve sonuçları**” konulu panelle 100’e yakın kitle katılımı sağlandı. Katılımcıların soruları ve konuşmalarıyla, konu daha da genişleterek tartışma ortamı daha da canlı oldu.

(Ulm)

Dünyadan Notlar

“BIRAKIN SAVAŞÇI ONURUYLA ÖLELİM!”

“Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak: ‘Bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık!’ Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Bizden teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim!”

Bu sözler, 22 Mart günü İsrail Siyonistlerinin Bakanlar Kurulunda aldığı kararlarla öldürdüğü Hamas’ın kurucusu ve ruhani lideri **Şeyh Ahmed Yasin**’e aitti. Yasin bu sözleri, Eylül 2003’te yani ölümünden 5 ay önce, yine bir İsrail saldırısından sağ olarak kurtulduktan bir gün sonra söylemişti. Yasin bu konuşmasında İslam, Arap sözde dünyasını Tanrıya şükayet ediyordu. Ama Arap devletlerinin Filistin konusundaki ikiyüzlülüklerini sonraya bırakarak önce bu soruyu kendimize sormamız önemli. Yani “**Her yer Filistin, Hepimiz birer Filistinliyiz**” sloganının önemi; işgalle, katliamlarla acıya bulanmış Filistinlilerin yaşamları, İsrail’in ördüğü duvarın ötesinde bir tecritle karşı karşıyayken kat be kat artmakta iken biz bu tecritin neresindeyiz? Hamas’ın ya da İslami Cihad’ın savunulması değil, bu kuşatma altında on yıllardır direnen Filistinlilerin sahiplenilmesi ve onların sesine ses katılması İslami çevrelerin değil esas olarak devrimci ve komünistlerin görevidir. İslamiyetin kapitalizm ya da emperyalizm karşısındaki tutumu hiçbir zaman tutarlı olmadığı ve olamayacağı bizim için açıktır. Nitekim

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)’nün “**eski**” zamanlarında İsrail, bu örgütleri desteklemekteyken de devrimci ve komünistler bu örgütlerin değil ama Filistin halkının direnişinin en yakın dostlarıydı, tıpkı bugün olduğu/olması gerektiği gibi. Bu nedenle, çağrı yapılmasını beklemeksizin destek eylemlerine katılma, bu tür eylemler örgütlenme bizler için refleks haline gelmelidir.

GERÇEK TERÖRİSTLER EMPERYALİZM VE UŞAKLARIDIR!

İsrail’in Yasin’i katletmesinin önemli noktalarından biri de, bu kararın direkt Bakanlar Kurulunda alınmış olmasıdır. Bunun anlamı, İsrail devlet terörünün tescillenmesi ve kendilerince savunulmasıdır. Vücudunun üçte ikisi felçli, gözleri neredeyse görmeyen ve doğal bir şekilde ölümüne çok fazla zamanı kalmamış bir kişi için böylesi bir karar alarak uygulamak, İsrail Siyonistlerinin **pervasızlığını** ve ABD gibi bir terörist ülkenin desteğini almanın **rahathığını** göstermektedir. Nitekim birçok ülke yarım ağızla da olsa bu terörü kınarmış gibi yaparken ABD açıkça İsrail’in kendini savunma hakkını kullandığını ifade etmekten çekinmedi. Büyük Ortadoğu’da örnek olarak gösterilen sözde laik ve Müslüman TC devleti ise katliamı “**iyi olmadı**” sözleriyle tanımlayarak ve “karşı terörü” yükselteceğini söyleyerek Filistin halkının direnişini bir kez daha terörist olarak nitelendirerek ne kadar da iyi bir örnek olduğunu gösterdi; ama **uşaklıkta**.

Gericici Arap yönetimlerinin tavrını, bu konuda Londra’da yayınlanan El Kudsül Arabi gazetesinin yayın yönetmeni **Abdülbari Atwan**’ın sözleriyle tanımlayabiliriz: “Arap rejimleri İsrail’i düşman olarak görmemekte, aksine halkçı öfke tufanının kendilerini silip süpürmeden önce yönetimde birkaç ay veya yıl kalma mutluluğunu bozan Arap, Filistin veya Lübnan direnişini büyük düşman olarak değerlendirmekteler. Çünkü bu rejimler Amerikan sopasından korkmakta ve Beyaz Saray’ın efendisinin sevgisini kazanmak ve Büyük Ortadoğu tehditlerinden sakınmak için sevgi ve af dileyerek Şaron hükümetine sığınmaktalar.”

Hatta bu gericici Arap yönetimleri, geçtiğimiz hafta Tunus’ta yapacakları Arap Zirvesini, hiçbir gerekçe göstermeden ertelediklerini duyurdular. Gerekçe göstermemelerini makul karşılamak gerekir. Yoksa İsrail’i kınayamazdık mı diyeceklerdi, ya da kınamayıp da halklarının öfkelerine daha da şiddetle mi mahzar olacaklardı. Erteleme kararı her ne kadar ev sahibi ülke Tunus tarafından alınmış da olsa, Arap Birliği başkanı Amr Musa’nın dediği gibi bütün Arap yönetimlerinin suçudur. Zira diğerleri de en az Tunus kadar ABD’den korkmakta ve uşaklıklarını yerine getirmekle meşguldürler. 57 yıllık tarihinde **ilk kez** ertelenen Zirve’de görüşülecek konulardan Büyük Ortadoğu Projesi ve kendi içlerinde yapmayı planladıkları “**reform**”lardı. Ancak bu konuda bir görüş birliğine varmaları mümkün görünmüyordu. Zirve’de ayrıca Suudi Arabistan’ın “**barış inisiyatifi**” de görüşülecekti. Bu öneri, İsrail’in tüm Arap dünyası tarafından “**meşru**” devlet olarak tanınmasını istiyordu. Buna karşılık İsrail de 1967’de işgal ettiği Batı Şeria ve Gazze’den çekilecekti. (Daha önce birçok kez söz verdiği gibi!). Ancak Yasin’in katledilmesinin hemen ardından

bu önerinin görüşülmesinin imkanı yoktu. Bu, önerinin geri çekilmesi anlamına gelmemekte ancak önerinin görüşülmesi için uygun bir zaman kollanmaktadır. Ayrıca Yasin’in katledilmesine karşı ABD ve İsrail karşısındaki tutumları nedeniyle bu Zirve’de çıkması mümkün olmayan kınama da Arap yönetimlerini sıkıştıran konuydu. Zira halklarının karşısında böyle bir kararı alamamak bir yandan, ABD’nin sopası diğer yandan karşılıklıdayken Zirve’yi erteleyerek aslında gerçek tutumlarını da açık ettiler. Bu tutumun kime hizmet ettiği ise ardından yapılan açıklamalardan görülmektedir. Hamas’ın Gazze emiri **Rantisi** “**Araplar, İsrail’in Yasin’i öldürerek meydan okuması karşısında teslim oldu**” yorumunu yaparken, **İsrail “Bu, Arap dünyasının değiştiğini gösteren olumlu işaret. İsrail düşmanlığı, artık ortak payda sağlamıyor”** diyerek memnuniyetini ifade etti. Zirve ertelenmeseydi, bu konuda en fazla yapabilecekleri Suudi siyaset bilimci Hammad’ın da Zirve ertelenmeden önce dediği gibi “ABD’nin Filistin sorununun çözümü için daha fazla uğraşmasını” isteyecekti. Ve “Bu çağrı hiçbir şeyi değiştirmez. Ama belki Arap halklarını öfkelerini biraz yatıştırabilir. Zaten halklar, liderlerinden hiçbir şey beklemiyor. Arap zirveleri hiçbir işe yaramaz”(dı).

Ancak Filistin halkı, Arap yönetimlerini bu ve benzeri tavırlarıyla ilk kez karşılaşıyor ve bu yüzden de esas olarak kendilerine, bomba yapıp İsrail’i vurduğu bedenlerine güveniyor. Ve dünya halklarının göstermesi gereken desteğine. Abdülbari Atwan’ın dediği gibi: “**Bütün dünya şu an İsrail’in terörün kaynağı ve sebeplerinden biri olduğunun idrakinde. Sorun sadece zaman. Ayrıntıları ise hızlı bir intikama hazırlanan Filistin canlı bombaları üstlenecek.**”

YÜZÜNDEKİ GÜLÜŞÜ EKLEDİK YÜZÜMÜZE

Yüzündeki gülüşü parçalamaya yetmedi açlığın yüzü. Açlığımızdı yaşamın ve direnişin adı o zaman. Eriyen bedenimizi silahımız.

Yaşamı kucakladığın o güne yaklaşıyoruz yine. Hoşça kal demediğimiz, merhabalarla kucakladığımız o güne; 11 Nisan'a.

Eriyen her hücrede yeni yaşamları tomurcuklandırdık. Bahara bıraktık o tomurcukları açıp, büyüsünler diye. Şimdi yaşamı büyütüyor o tomurcuklar. Açtılar çünkü büyüdüler onlar da.

Fedakarlığında belleğimizde çok sıcak kalan ve öğreten. '96 ölüm orucunda hapishaneye ziyarete gelen ufaklığın "sen herkesin annesi misin" sözü hem güldürmüş hem etkilemişti. Onun küçük dünyasından bile kaçmamıştı fedakarlığın. Direnişçilere bakma görevini üstlendiğinde kafanda senin dışında bir alternatif de yoktu zaten. Hastanedeki koşuşturman, yoldaşlara bakarken gösterdiğin titizlik, günlerce süren yorgunluğuna rağmen mutluluğun. Hastalanan her yoldaşının baş ucunda nöbetçilik, onun bakıcısı görevi yaşamın doğallığında yüklenmişti sana. Çünkü yüklenmişsin sen onu.

1996 direnişinde erimeye başlayan bedeninin üzerinde duramayacak halde iken anımsarız yaşamı örgütlemek çabamı ve inadımı. İradene ihanet eden bedenine yenik düşme de iradeni seni ayağa kalkamayacak bir duruma getirmişti. Kendi durumuna gösterdiğin tepki ve kızgınlık kaçmıyordu gözümüzden. 45. günün ardından ölüm orucu direnişçilerinin açıklandığı ve geri kalan kitlemizin ara verdiği o günlerde, solğunun yansı ölüm orucu direnişçilerinin yanında, diğer yansı ara verenlerin

düzenli yemek yemesi işindeydi. Bağlılık koymuştu adını o zamanlar. **Bağlılık ve fedakarlık.**

Kişisel özellik değildi bunu yaratan. Parti ve sınıf mücadelesinde yer almanın gerektirdiği. Bu özelliklerini onlardan beslenerek büyütüştü çünkü. Kalıba dökmüştü Parti ve sınıf mücadelesinin pratiğinde pekiştirmişti bu kalıba döktüğü. **Beslendiğin o kaynaktan bütün yoldaşlarının beslenmesi için elinden gelen çabayı gösterdin. Ve en önemlisi de yaşamdaki duruş ve pratiğinle öğrettin bize.**

Ümraniye direnişinde dinledik sonra fedakarlığın. Yaralanan yoldaşların başında nöbet yine senindi. Onların yaralarını sarmak senin işi olmuştu. Hem direnişi sürdürmek, hem yaralıların başında nöbet tutmak. Ve sırtlanarak onları, düşman namlularının üzerine yürütmek sana düşmüştü. Aksini hiç düşünmedik zaten. Kulığımızda çınlayan kahkaharla ölüm orucu direnişine başlamayı selamladık sonra. 123 gün süren direnişinde hücre hücre büyüttüğün yaşama soluk olmayı yüklenidik.

Şüphe yoktu kararlılığından ve inadından. Mücadele pratiği içindeki duruşundan vermiştin bu güveni yoldaşlarına. Her gözaltından düşmana boyun eğmez tavrıyla çıkmıştın. Orda o direnişte gördük kararlılığını. Hapishane saldırılarında direnişin ön safhalarında oluşuyla somutladık ve kazıdık beynimize kararlılığını. Ve büyüttük kararlılığımızı 123 günlük yürüyüşünde.

Eriyen bedenlerde büyüyen yaşamı. Düş değil, somut olan gelecekteki yaşamımızdı. Özgürlük ve bağlılık ve inançtı büyüyen. Ve sizlerle bir adım daha yaklaştık o özgürlüğe. Gelecek inancımızı pekiştirdik bir kez daha. Çünkü daha da ağırlaşmıştı omuzlardaki görev. **Her gidenin bıraktığını omuzlamak o sorumluluğu yaşamaktı şimdi görevimiz.** Ödenen bedelle yaratılan değerlere sahip çıkmak ve bu değerleri büyütme görevimiz bir kez daha çarptı yüzümüze. **Proletarya Partisi'nin ilk**

kadın ölüm orucu şehidi olma onurunu bırakarak geride tarihsel sorumluluğu yerine getirmenin gücüyle uğurladık seni. Senin istediğin gibi, sana yakışır biçimde.

Halil, Süheyla ve Munzur yoldaşların gülüşleri ve kararlılığını yüklenmiştin Nisan'ın baharı müjdeleyen o gününde. "Kolay değildir, zora karşı zoru örgütleyip dışı dışı cenkleşmeyi sürdürmek. Kolay değildir bu zorlu yolda, sağa-sola yalpalamadan Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin bilinçlerde yarattığı enerjilerle sonuna dek yürüyebilmek."

Kolay değil, buz kesmiş ellerle, silahı sıkı sıkıya kavramak, donmuş parmakla tetik çekmek." Onlar bilimin gerektiği gibi yürüdüler sonuna kadar. Ve mücadele dolu yaşamlarına uygun bıraktılar son nefeslerini; "Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum... tüm yoldaşlara selam. Yaşasın TKP/ML Yaşasın TİKKO!" kulak verdin, kulak verdik onların bu çağrılarına. Devrim davasının içinde kişisel menfaatleri bir kenara bırakarak nefer olabilmek ve onun layıkıyla yürüyebilmek.

Baş eğmezliği öğrendik bir kez daha. Davaya bağlılığı ve inancı. Bugün belleklerimizde silikleştirilmeye çalışılan, yok edilmeye çalışılan ne varsa ödenen bedellerle yazılan tarihimizin mirası, yemeye çalışanlara inat büyütme ve ileri taşımak için sarılmayı öğrendik.

Onları anmaya hazırladığımız bugünlerde, görevlerimizi bilinçlerimize ve yüreklerimize daha fazla kazımak zorundayız. Boyutlanan ve artan saldırılar karşısında bağlılıklarından ve inançlarından öğrenmek. Direngenlik ve militanlıklarını kuşanmak her hamle ve adımda. Böyle büyüyecek yaratıkların değer, ileri taşınacak. Yol uzun ve çetrefilli ve daha ödenecek nice bedelle yaratılacak yarınlarımız. Ve onların devrim davasında yükselttikleri bayrağın onuruyla aşılabilecek bu yol. Şimdi onların çağrılarına daha fazla kulak vermenin ve onların adlarının gücüyle adlarını hızlandırmanın zamanı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Naci GÜVEN: Bahçelievler Lisesi'nde aktif faaliyet yürütürken, 21 Nisan 1977'de okuldan çıkarken faşistlerin açtığı yayılım ateşi sonucu şehit düşmüştür.

İsmail HANOĞLU: Tokatlı yoksul bir köylü aileden gelen İsmail Hanoğlu, önceleri PDA saflarında daha sonra TKP/ML saflarında örgütlenmiştir. İyi bir propagandist ve ajitatördür. Fabrika ve inşaat işçileriyle ve emekçi sementlerle ilişkisi çok iyidir. 20 Nisan 1978 tarihinde İstanbul Gültepe'de cezalandırmaya gittiği bir faşisti öldürdükten sonra çıkan çatışmada şehit düşer.

Metin KARATAŞ: 1962 Ovacık doğumludur. 1977'de TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışır. Kitle içindeki çalışmalarında her işe koşmuş ve defalarca gözaltına alınmıştır. 1979'da TİKKO saflarına katılır, propaganda için gittiği Hozat'ın Söğge köyünde düşman pususuna düşürülür. Yaralı olarak çemberi yarmasına rağmen aşırı kan kaybı sonucu 20 Nisan 1982'de şehit düşer.

GİZORİ ŞEHİTLERİ: Dersim Hozat Gizori köyünde TKP/ML TİKKO gerillalarıyla devlet güçleri arasında çıkan çatışmada 21 Nisan 1987 tarihinde Ali METE, Fecire YILDIRIM ve Müslüm YILDIRIM şehit düşü.

Ali METE, 1957 Erzincan Tercan Kürtkaçağı köyünde dünyaya geldi. 1975'te Proletarya Partisi ile örgütlü ilişkiye geçti. İşkencehanelerden başı dik çıkarak hapis yaşamı sonrası tereddütsüzce gerillaya katılmıştı.

Fecire YILDIRIM, Hozat Zankirek köyünde 1962 yılında dünyaya geldi. 1985 yılında gerillaya katılmıştı.

Müslüm YILDIRIM, 1964 Gizori köyü doğumluydu. Milislik görevini yapıyordu. Yaralı partizanların infazına karşı çıktığı için düşman yüzbaşısı tarafından kurşuna dizilerek katledildi.

Kemal ŞAHİN: Almanya'da 1997 yılında yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998'de yaşamını yitiren Kemal ŞAHİN, iyi niyeti ve partisine olan güveniyle öne çıkıyordu.

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ: **Canan Kulaksız** 15 Nisan 2001 (DHKP-C), Şenay Hanoğlu 22 Nisan 2001 (DHKP-C), **Fatma Ersoy** 11 Nisan 2001 (DHKP-C), Tuncay Günel 12 Nisan 2001 (TİKB), **Celal Alpay** 12 Nisan 2001 (TKP(ML)), Abdullah Bozbağ 12 Nisan 2001 (DHKP-C), **Erol Evcil** 13 Nisan 2001 (DHKP-C), Murat Çoban 14 Nisan 2001 (DHKP-C), **Sedat Gürsel Akmaz** 16 Nisan 2001 (DHKP-C), Ender Can Yıldız 18 Nisan 2001 (TKP(ML)), **Sibel Sürücü** 22 Nisan 2001 (TKEP-L), Hatice Yürekli 22 Nisan 2001 (TKİP)

Erol Özel

Özgür Güler

TOKAT-SERKİZ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1999'da Tokat Serkiz'de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden gizlice köyün birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada TİKKO gerillaları **Erol ÖZEL** ve **Özgür GÜLER** şehit düşü.

Erol ÖZEL, 1968 yılında Çorum Mecitözü Dağsaray köyünde alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocuk yaşlarda İstanbul Gülsuyu'na göç ederler. Örgütlü faaliyete 1989 yılında başlar. Amasya'da öğrenciyken TMLGB Amasya sorumluluğu görevini yürütür. 91 yılında Karadeniz bölgesine ilk çıkartılan birliklerde yer alır. Yerelde örgütlenme faaliyeti yürütürken gözaltına alınır, tutuklandığı Nevşehir zindanından 93 yılında firar eder. Mart '93'den şehit düşüğü 21 Nisan 1999'a kadar gerilla birlikleri içinde çeşitli görevler alır.

Özgür GÜLER: 1975 Dersim Hozat Lolan köyü doğumludur. Proletarya Partisiyle ilişkiye Amasya'da okurken geçer. 1996 Haziran'ında TİKKO saflarında yerini alır. 21 Nisan 1999'da şehit düşene kadar pekçok çatışmada gerilla birliğinin öncüsü olarak yer almıştır.

Fedakarlık bilincinizle yürüyoruz...

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tımıği (Yağça) köyü civarında hareket halinde olan TİKKO birliğine karşı faşist TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucu Halil ÇAKIROĞLU, Süheyla DAGDEVİREN ve Munzur KESKİN şehit düşü.

Halil ÇAKIROĞLU, 1968 Elbistan doğumludur. Yoksul bir kört ailesinin çocuğu olan Halil ÇAKIROĞLU, TKP/ML'nin önder kadrolarından biriydi. Birçok başarılı eylemden sonra 3 Ekim 1990'da Ümraniye Tekel deposunda kamulaştırma eylemi esnasında polislerle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak esir düşü. İşkencelerden başı dik çıkarak hiçbir şeyi kabul etmedi. Şubat 1993'de tutuklu olduğu Bayrampaşa Hapishanesi'nden firar etti. Zaman kaybetmeden mücadeledeki yerini aldı. 3 no'lu ABK'da siyasi komiser olarak görev yürüttü.

15 Nisan'da çıkan çatışmada yoldaşları onun yaralı bedenini çatışma alanının dışına taşıırken kendisini bırakmalarını isteyerek son sözlerini söyledi: "Partiyi geliştirin güçlendirin. Size güveniyorum... tüm yoldaşlara selam. Yaşasın partimiz TKP/ML yaşasın TİKKO!" diyerek şehit düşü.

Süheyla DAGDEVİREN: Yoksul bir kört ailesinin çocuğu olarak Dersim Nazımiye'de dünyaya geldi. Ankara Hemsirelik Okulu Cerrahi Bölümünü bitirerek çeşitli hastanelerde hemsirelik yaptı. TMLGB içerisinde aktif faaliyet yürüttü. 1990'da TİKKO saflarında gerilla faaliyetine katıldı.

Birliğin doktoru olarak 5 yıl TİKKO saflarında savaştı, mücadeledeki duruşu ile kadına dayatılan ikincil konuma karşı da cepheden tavır alan örnek savaşçılardan biri oldu. Erzincan Kemah çatışmasında yine yoldaşlarına yardım etmeye onları ateş hattının dışına taşımaya çalışırken şehit düşü.

Munzur KESKİN: 1969 Dersim Pertek doğumludur. Hızla yetkinleşen ve gelişen, alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı. Ateş hattındaki bazı yaralı yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkardıktan sonra tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken şehit düşü.

“Doğanların hesabı birgün mutlaka sorulacak”

14 Nisan 1999'da Tokat Merkezeye bağlı Arhoğ (Yeşilalan) köyünde TC askerleriyle TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Seyit Külekçi ile birlikte şehit düşen Doğan Altun'un ailesiyle yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Yılgınlığın, umutsuzluğun “kabuğuna çekilmenin” revaçta olduğu en zor dönemlerde yaşlı bedenine eylemlerin hep önünde yer alan, kendini hiçbir şeyden sakınmayan Elif Ana'yı O. Elif Külekçi oğlunun mücadelesini sahiplenmiş, kavgada omuzdaş, yoldaş olmuştu oğluyula. Elif Ana, 12 Nisan 1998'de Maraş'ta türkülerle uğurlanırken sonsuzluğa, Tokat dağlarından oğlundan ve yoldaşlarından yükselen türküler de geliyordu kuşkusuz kulağına... Nisan'da uğurlanmıştı Elif Ana. Yine bir yıl sonra Nisan ayının 14'ünde iki yiğit Partizan yiğitçe düşüyordu toprağa... Doğan Altun ve Seyit Külekçi yaşadıkları gibi; beraberce ağız dolusu gülüp, beraberce kederlere yelken açtıkları gibi, beraberce kucaklıyorlardı ölümü...

Seyit Külekçi; 1961 Maraş Elbistan Gücük Köyü doğumludur. Ailesiyle göç ettiği Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde tanışır Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. İşçilerin arasında da, askeri faaliyetlerde de durmaksızın koşurandı O. Tutuklandığında 1996 ÖO. direnişçisi olarak TKP/ML temsilcisi olma onurunu taşıdı. 7 yıllık tutsaklığın ardından özlemini duyduğu gerillaya katılmanın arzusunu gerçekleştirmişti. Birlikte şehit düştüğü Doğan Altun'u da ailesinin dilinden dinleyelim.

Bize Doğan Altun'un yetiştiği koşullardan bahsedebilir misiniz?

Annesi: Erzincan Tercan'a bağlı Kızılgara köyünde doğdu. İlkokulu köyde okudu, sonra lise bire kadar Çayırılı diye bir yer var orada yatılı okudu. Sonra devam etmedi, lise birden

sonra bıraktı. Sonra İstanbul'a Soğanlı Mahallesi'ne göç ettik. Burada çeşitli işlerde çalıştı.

Kişiliğinde hangi özellikler ön plana çıkıyordu?

Annesi: Canlı ve neşe doluydu, espriliydi. Arkadaşları arasında çok sevilirdi, anlaşlırdı herkesle.

Peki devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştı?

Annesi: Askerden geldikten sonra tanıştı. Arkadaşları gelir giderdi. Sonra baktık demeklere, eylemlere gidiyor geliyor o zaman anladık. Kardeşlerine anlatıyordu, onlar biliyorlardı. Biz de anlatmaya başlamıştı ama çok kalamadı sonra. Biraz daha fazla kalsa daha çok şey öğrendik ondan.

Babası: Tabi ki kendisi gönüllü olarak gitti, biz bunu biliyoruz. Kimse onu alıp zorla götürmedi. TC'nin baskıları ve zulmüne karşı gitti yoldaşlarıyla birlikte.

Gerillaya katılacağını size söylemiş miydi?

Kızkardeşi: Tabi tabi. O sürekli gideceğim diyordu. Ben de anneme babama söylemiştim bunu.

Babası: Gitmeden önce burada Cağaloğlu'nda sanırım korsan bir gösteriyeye katılmıştı. Sonra polisler buna saldırdığında birinin kafasına vuruyor Doğan. Ama bayağı işkence etmişlerdi.

Annesi: Göstermiyordu bile, hiç söylemiyordu bize.

Kızkardeşi: Sırtına bakmak için odanın içerisinde kovalamıştık O'nu.

Sizinle ilişkileri nasıldı?

Babası: Benimle birlikte çalışıyordu bir ara. Aksaray'da otel inşaatı yapıyorduk. Ben yanımda çalışan ustalara, amelelere bağırırdım gelir bana karşı koyardı. “Ne bağırıyorsun, adamlar çalışıyor” derdi. **Bana karşı saygılıydı, ama düşüncelerini ifade ederdi.** Bir gün kardeşiyle geldiler. “Biz seninle çalışmıyoruz” dediler, işi bıraktılar. Haksızlığa gelmiyordu gerçekten, ki-me yapılırsa yapılırsın karşı çıkıyordu. Köyler

arası yapılan futbol turnuvalarında çok başarılıydı. Arkadaşları O'na “Maradona” adını takmışlardı. Çalışmayı severdi, yılmazdı çalışmaktan.

Şehit düştüğü haberini nasıl aldınız?

Babası: Televizyonda adı söylenmiş, Tokat'ta şehit düştü diye. Bizi tanıyanlar aradı, sizin oğlunuz mu diye.

Cenazeyi almaya gittiğinizde herhangi bir baskıyla karşılaştınız mı?

Babası: Cenazeyi almaya gittiğimizde çok büyük baskılarla karşılaştık. Neredeyse bizi öldürmeye çalıştılar. Ama o yoğun baskıya rağmen yine de bizle gelen arkadaşlar, tabi herkesin emeği var da, çok soğukkanlı davrandılar. Savcılığa gittiğimizde bana fotoğraflarını gösterdiler. Ben tanıdım, evet bu benim oğlum, ben babasıyım dedim. Morga götürdüler sonra. Cenazelerimizi gördük. Seyit'i, Doğan'ın üstüne atmışlardı. İnsanlık dışı uygulamalar vardı. Tabi ben o zamana dek inanamıyordum, belki kimliği ele geçti, O değildir diye düşünüyordum. Görünce tanıdım tabi, kabullendim. Vücuduna işkence yapılmıştı. Ben babası olarak TC'nin yaptığı tüm baskıların karşısındayım, oğlum için canımı feda ederim. İşkence nedeniyle AIHM'e dava götürdüm.

Tabi bizi saatlerce uğraştırdılar, iş bir türlü bitmiyor. Sonra biz hastanenin karşısındayız, gidip cenazelerimizi alacağız, hastane önüne 200-300 kişi geldi, faşistler yığıldılar, slogan atıyorlardı. Biz diyoruz bu adamları dağıtın diye. Ne

savcılık ne askeriye gidip bir şey yapmadı. Biz dedik biz gidip alacağız ne olursa olsun. Cenazeleri alırken bize küfretmeye, slogan atmaya ve bizi taşlamaya başladılar. Arabaların camlarını aşağıya indirmeye başladılar. Tabi devlet tezgahlamıştı bu oyunu. Kim evinden kalkıp gelir oraya? Sivil faşistleri kendi elleriyle getirdiler, bizim gözümüzü korkutup baskı yapmak için. Yolda sürekli peşimizdeydiler. Yolda askeriye bu faşistleri söylediğimizde bize “Siz de çocuklarımızı gerillaya göndermeyin” diyorlardı. İstanbul'un girişinde bizi durdurdular, Doğan Sarıgazi'ye gömülmek istiyordu. Orada seçim mitingleri var bahanesiyle bırakmadılar. Kocatepe Mezarlığına defnettik biz de. Sonra üzerinden 3-4 ay geçince ikisini birden alıp Sarıgaziye defnettik. İsteklerini yerine getirdik yani.

Peki son olarak okurlarımıza, mücadele arkadaşlarına iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Babası: Çok dikkatli olsunlar, tabi partiye bir şey olursa bir zarar gelirse biz her zaman çok üzülürüz, çok acı çekeriz. Çocuğumuzun mücadelesini destekliyoruz, tabi onlar da bizim çocuğumuzdur, onlar da bizim evladımızdır. Doğan'lar işkence gördü, öldürüldü. Tabi yeri doldurulacak ama bir gün mutlaka hesabı sorulacak. Buna olan inancımız bitmeyecek.

Annesi: Hepsini birbirine sahip çıksın, kollasın, gözetinsinler. Buradan hepsini kucaklıyorum.

GÜN'DE DÜN...

11 Nisan

1984. Sağmalcılar ve Metris hapishanesinde devrimci tutsaklar Tek Tıp Elbiseye karşı açlık grevine başladı.

12 Nisan

1968. Nazım Hikmet'in “Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim” adlı kitabını yayımladığı için hakkında soruşturma açılan Mehmet Ali Ermiş sorgu sırasında katledildi.

1991. “Terörle Mücadele” Kanunu kabul edildi. Yeni kanuna göre 141, 142 ve 163. maddeler kaldırıldı. Hapishanede bu maddelerden yatmakta olanlara koşullu af getirildi.

13 Nisan

1975. 4 Hıristiyan Falanjiste karşılık 27 Filistinlinin öldürülmesiyle Lübnan İç Savaşı başladı.

14 Nisan

1986. ABD, Amerikan yurttaşlarına ve askeri birliklerine karşı “terörist” saldırıları desteklediği gerekçesiyle Libya'ya hava saldırısına girişti.

1987. Tek tip öğrenci derneğini hedefleyen Öğrenci Dernekleri tasarısını protesto eylemleri yapıldı. Öğrenciler Ankara'ya doğru yürüyüşe geçtiler. İki gün sonra hükümetteki Anavatan Partisi tasarını geri çekmek zorunda kaldı.

15 Nisan

1969. İstanbul Şehir Tiyatroları sanatçıları ve çalışanları greve gitti.

16 Nisan

1988. İsrail komandoları Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) askeri komutanı Ebu Cihad'ı Tunus'ta öldürdü.

17 Nisan

1974. Sol yayımlarından çıkan “Halk Savaşı, Halk Ordusu” adlı kitapta komünizm propagandası yapıldığı iddiasıyla yayınevi yönetmeni Muzaffer Erdost 7,5 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

18 Nisan

1954. Albay Cemal Abdülnasır Mısır'da krallığı darbeyle devirerek iktidarı ele geçirdi.

1978. Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu'nun öldürülmesini protesto eden Milliyetçi Hareket Partili ve Milli Selamet Partili faşistlerin çıkardığı olaylarda Malatya'da solcu ve alevilere ait birçok işyeri ve ev tahrip edildi. Birçok kişi yaralandı.

1983. Lübnan'daki ABD askeri varlığını protesto etmek amacıyla Beyrut'taki ABD elçiliğine düzenlenen intihar saldırısında eylemi düzenleyen kişinin de aralarında bulunduğu 63 kişi öldü. Ölenlerin 17'si Amerikalı.

1992. Kürt Enstitüsü İstanbul'da düzenlenen törenle açıldı.

19 Nisan

1943. Nazilerce istila edilen Polonya'nın başkenti Varşova'daki Yahudilere yönelik “temizlik hareketi”ne karşı, Varşova Gettosu Ayaklanması başladı.

1966. 79 gündür devam eden Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası grevi “halk sağlığını tehlikeye düşürdüğü” gerekçesiyle bir ay ertelendi.

20 Nisan

1970. ABD Başkanı Richard Nixon “savaşı Vietnam'dan 150 bin kişilik bir Amerikan gücünün daha geri çekileceğini açıkladı.

16-17 NİSAN KATLIAMI

Sabahat Karataş

16-17 Nisan 1992'de İstanbul'da dört ayrı evde Sabahat Karataş, Eda

Yüksel, Taşkın Usta, Sinan Kukul, Arif Öngel, A. Fazıl Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş (Kılıç), Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen polisler ağır silahlar ve bombalar kullanarak yaptığı saldırılar sonrasında katledildiler.

Devrimci-Sol'u partileşmeye taşıma sürecinde 16-17 Nisan 1992'de düşmanın yaptığı bu operasyonlara karşılık Sabahat Karataş ve yoldaşları direniş boyunca pencereden dalgalandırdıkları bayrak, attıkları sloganlar ve ‘varsa cesaretiniz gelin’ haykırılarıyla bir direniş destanı yazmışlardır.

Tarımsal üretimde kadınlar

Tarlasında ürününü yetiştiren, ahırında hayvanlarının bakımı ile uğraşan köylümüz, geçmişinden günümüze gelişen tarım teknikleri hayatını kolaylaştırır da sosyal ve kültürel yaşamına bu değişikliklerin yansımalarını yerleştirememiştir. Bunun en önemli nedeni; köylerde hala yarı-feodal üretim tarzının ve dolayısıyla feodal kültürün yoğun etkilerinin hakim olmasıdır. Feodal kültürün en ağır yükünü de kadınlar taşıyor. Yaşadığı yörede toplumsal yaşam içerisinde erkeklerle birlikte tarlada yetişen ürünün seçiminde, hazırlıkların yapılmasından hasatına kadar üretimin her aşamasına katılan kadınlar evin işleriyle, çocuklarının yetiştirilmesiyle de yükümlüdür.

Kadınlar tarımsal faaliyette etkin bir rol oynuyor olsa da erkek egemenliğinin hakim olduğu toplumumuzda yaşamın her alanında alınan kararlarda söz hakkına sahip olamamış, sürekli dışlanmışlardır. Eği-

tim ve öğretim hakkı erkek çocuklara sunulurken kız çocuklarının okutulması yadırganmıştır. Böylece kadının gelişiminin önüne çocuk yaşlardan itibaren engel konularak sürekli yönetilen, emeği babası, eşi, kardeşleri tarafından sömürülen olmuştur. Tarımsal üretimle sağlanan her ürünün satışında kendinin ve ailesinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir gelir kadın üreticiye verilmemiş ihtiyacı olduğunda eğer gerekli görülürse verilmemiştir. **Tarımsal faaliyette erkek egemenliği altında aktif çalışan köylü kadınlara her üründen gelir elde edememesine karşın, ek olarak bostanda yetiştirdiği her sebze, meyveyi, evinde süttten yaptığı peyniri, yoğurdu, bulguru, turşuyu, reçeli şehirlerde kurulan semt pazarlarına getirip satarak kendisinin ve ailesinin ihtiyaçlarını karşılıyorlar.**

TARIM İŞÇİSİ KÖYLÜ KADINLAR

Ülkemizde uygulanan emperyalist politikalar nedeniyle toprak ağaları ve zengin köylülerle yoksul köylülerin gelirleri arasındaki uçurumun daha da artmasını, yoksul köylüler toprağını terk edip ağalara ve zengin köylülere çalışmaya mecbur kalmıştır. **T. Kürdistanı**'ndaki topraksız ve yoksul köylülerin **Karadeniz**'e gelerek fındık bahçelerinde çalışması, **Akdeniz**'de pamuk tarlalarında, narenciye bahçelerinde tarım işçisi olarak çalışmalarıdır. Yılın 7 ayını evlerinden uzakta **Karadeniz** ve **Akdeniz** illerinde fındık, pamuk, narenciye, sebze, meyve hasatı için buralarda tarla, ırma kenarlarında sağlıksız ve her türlü hastalığa sebep olan koşullar altında çadırlar kuran yoksul tarım işçisi köylülerin çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. **Tarım işçisi kadınların ve çocukların buralarda aldıkları gündelik ücretler erkeklerle oranla çok düşüktür.** Örneğin **Karadeniz**'de fındık hasatında erkek işçi-

nin günlüğü 2003 yılında 9-12 milyon arasında değişiyorken, kadın işçiler ve çocuklara 6-8 milyon veriliyordu. Alınan bu ücretlere yemek ve temizlik ücretleri dahil değildir. Yemeğini temizliğini çadırlarda kadınlar gidermeye çalışıyorlar, böyle ortamlarda ne kadar sağlıklı yaşayabilirlerse.

KÖYLÜ KADINLAR ÖRGÜTLENME YOLUNDA

Üretici köylü kadınların şehirlerdeki semt pazarlarına getirdiği ürünü- gıdayı satarak çalışma ve yaşam koşulları açısından seçeneklerini biçimlendirerek feodal koşullardan kurtuluyor olması. Kendi toprağını köyünü bırakarak ekmeğinin peşinde yılın 7 ayını evlerinden uzakta yaşamının devam ettirebilmek için ailesiyle bilmediği yerlere giderek hiç yetiştirmedikleri ürünü belki de ilk defa hasat ettiği ürünün tadına bakabilen yoksul köylü kadınlar üretimden gelen gücünün erkeğin yoldaşı olarak farkına varması, gittikçe ailedeki konumunun güçlenmesi köylü kadınların yaşadığı toplum içerisindeki yerinin farkına varmasına ve

gelişmesine sebep olmuştur. Ekonomik özgülüğünü kazanmasıyla emeğinin karşılığını alamayan köylü kadınlar birlikte hareket ederek örgütlenmeye başlıyor. **Erzurum**'un Merkezeye bağlı **Çayırtepe** köyünde 100 kadın "**Çayırtepe Köyü Sınırlı Sorumlu Tarımsal Kalkınma Kooperatifi**" kurdu. Yalnızca köylü kadınların üye aldığı kooperatifte, her kadın iki süt ineği sahibi olacak. **Çayırtepe** kadınlardan **Rabia Gül**'ün öncülüğünü yaptığı kooperatifle ilgili bilgileri köylü kadınlara anlatarak kooperatifi yalnızca kendilerinin kurabileceği fikrini yaymasıyla başladı. Ülkemizde bir ilki gerçekleştiren Çayırtepe köylü kadınlar **Çayırtepe Sınırlı Sorumlu Tarımsal Kalkınma Kooperatifi**'ni kurdular. **Çayırtepe** köylü kadınlar çevre köylerden de kadınları kazanabilmek için çalışmalarını sürdürüyor. Ülkemizde bu ilk köylü kadın örgütülüğü, kolektifle gelen birlikte üretimin, düzenin yarattığı baskılar ve saldırılara karşı koyabilmenin ön koşulu olduğunu gösteriyor. (Samsun)

Tecavüze takipsizlik

lay ile **Aygül Demirtaş**, takipsizlik kararında cinsiyet ayrımının olduğunu söyledi.

'Tecavüz' den takipsizliğe varan olaylar şöyle gelişti:

Mardin'in Kızıltepe İlçesi'ne bağlı Yüceli Köyü nüfusuna kayıtlı 5 çocuk annesi **H.A. (39)**, Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yürüttüğü soruşturma kapsamında eşi **A.A.** ile birlikte **5 Mart 2002** tarihinde Yüceli Jandarma Karakolu ekipleri tarafından gözaltına alındı. Bir süre İl Jandarma Komutanlığı'nda tutulan H.A., eşi A.A. ile birlikte Mardin Emniyet Müdürlüğü Töerle Mücadele Şubesi ekiplerine teslim edildi.

Terörle Mücadele Şubesi'nde sorgulanan H.A. üzerine buzlu su döküldükten sonra pervane karşısında tutulduğunu, üzerine buz koyulduğunu, hortumla tazyikli su sıkıldığını, omuzlarına coplarla vurulduğunu ve makatına sert bir cisimle tecavüz edildiğini söyledi.

Gözaltında gördüğü işkenceler üzerine rahatsızlanan H.A., **Mardin Devlet**

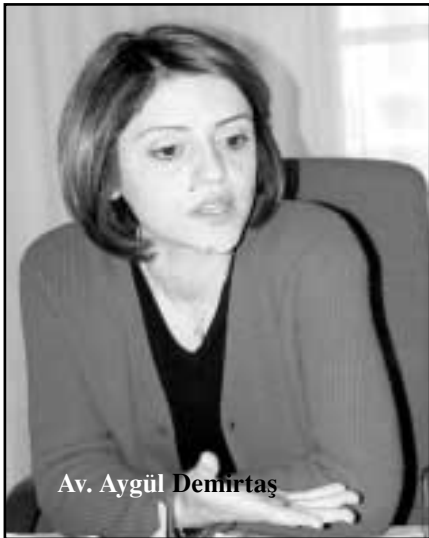
Hastanesi'ne kaldırıldı. Dr. Yekbun Doğan ve Murat Ilgaz tarafından muayene edilen H.A., iğne yapıldıktan sonra Emniyet Müdürlüğü'ne geri getirildi. Savcılığa çıkarılmadan önce üçüncü kez Mardin Devlet Hastanesi'ne götürülen H.A., bu kez Dr. Ayhan Özden tarafından muayene edildi. Dr. Özden, H.A.'ya, "vücudunun herhangi bir yerinde darp ve cebir izine rastlanmadığı"na dair rapor verdi.

Mardin Cumhuriyet Savcılığı'na çıkarılan H.A., burada işkence ve kötü muameleye maruz kaldığını ifade etti. Savcılık, Devlet Hastanesi Baştabipliği'nden daha önce verilen sağlık raporları hakkında bilgi istedi. Savcılık ayrıca görevini gereği gibi yapmayanlar hakkında da görevi ihmal suçundan tahkikatın yapılacağını belirterek, düzenlenecek raporun ivedi bir şekilde kendisine gönderilmesini talep etti. Bunun üzerine H.A., aynı gün içerisinde yeniden Mardin Devlet Hastanesi'nde götürülerek, bu kez Genel Cerrah Op. Dr. Ata Hitay tarafından muayene edildi. Hitay da daha önce verilen

raporlar doğrultusunda "H.A.'nın hayatı tehlike geçirmediği, iş ve gücüne mani olmadığı, vücudunda şiddet izine rastlanmadığı" öne sürdü. Raporun verilmesinin ardından H.A., eşi A.A. ile birlikte tutuklandı.

Darp ve cebir izine rastlandı

Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderilen H.A.'nın fiziki durumunun kötü olduğunu tespit eden hapishane idaresi, aynı gün H.A.'yı Mardin Devlet Hastanesi Acil Servisi'ne götürdü. Acil Servis'te görevli başka bir doktor tarafından yapılan muayene sonucunda H.A.'nın vücudunda darp ve cebir izine rastlandığı kaydedildi. Raporla ayrıca, "Sol koltuk altında iç kısmında dirseğe kadar yaygın ekimozlar mevcuttur. Aynı şekilde sağ kolu altında da ekimozlar mevcut. Sol kulak altında, yüzünde ödem ve hassasiyet mevcuttur. Aynı zamanda her iki ayak tabanında ödem ve hassasiyet mevcuttur. Çekilen filmde kırık yoktur" denildi.

Av. Aygül Demirtaş

Mardin Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde görevli kadın polis **Hanife Şennur Pat**'in gözaltına alınan H.A.'ya copla tecavüz ettiği iddiaları üzerine soruşturma başlatan Mardin Cumhuriyet Savcısı **Zafer Hazar**, "**Hakkında dava açılması istenilen şahsın bir bayan olduğunu, bir bayanın diğer bir bayanın ırzına geçmesini ceza hukuku anlamında mümkün olmadığını**" belirterek takipsizlik kararı verdi. Karara tepki gösteren H.A.'nın avukatları **Sıla Ta-**

“Görüşeceğiz Lale”

Lale Çolak F Tipi Hapishaneleri protesto etmek için Ölüm Orucuna katıldı ve eylemin 222. gününde şehit düştü.

Lale Çolak'ın yönetmen olan ablası Dilek Çolak Kardeşi Lale'nin son beş ayına tanıklık etti ve yaşamını belgeselle dönüştürdü. Dilek Çolak'ın kar-

deşini, İstanbul'u ve şiiri anlattığı “Görüşeceğiz Lale” adlı belgesel İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği'nin (İFSAK) kısa film yarışmasında birinci oldu.

Lale'nin 27 yıllık yaşamı 17 dakika süren belgeselde kısaca anlatılıyor.

Lale Çolak 15 yaşında ilk kez Eyüp'te “duvara yasadışı yazı yazmaktan” dolayı tutuklanıp yedi ay hapis hanelere girer. Daha sonra defalarca hapse giren Çolak, son olarak 1996 yılında Ölüm Orucu eylemine destek vermek için Unkapanı'nda yapılan eyleme katılır ve gözaltına alınarak “Yasadışı TİKB örgütü üyesi olmak” iddiasıyla yargılanıp 12,5 yıl ceza alır.

19 Aralık 2000'de yapılan “Hayata Dönüş” operasyonu adı altında hapis hanelere yapılan saldırıya kadar Ümraniye Hapishanesi'nde tutuklu kalan Lale Çolak; katliam sonrasında getirildiği Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde

Ölüm Orucu'na başlar. Adli Tıp kurumunun raporu üzerine 20 Aralık 2002'de operasyondan iki yıl sonra serbest bırakılıp Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne yatırılır.

Lale'nin ablası Dilek Çolak, kardeşinin son 15 ayına tanıklık etmişti. 2002'nin yılbaşı akşamı arkadaşlarıyla Lale'nin yanbaşında buluşup Vedat Türkali'nin İstanbul şiirini okudular. Lale ise bir hafta sonra 8 Ocak 2002 günü 222. gününde yaşamını yitirdi.

Dilek Çolak bir yıl sonra kardeşi

Lale'yi anlatmak için çalışmalarına başladı. Lale'nin şiir okuduğu yılbaşı gecesi kameraya alınmıştı. Ardından hapishane arkadaşları ve tanıdıkları Lale'yi anlattı. Lale'nin 27 yıllık yaşamının 17 dakikada anlatıldığı belgeselin adını “Görüşeceğiz Lale” koydu. Dilek Çolak “Görüşeceğiz Lale” ile 2003 yılı aralık ayında İFSAK Kısa Film Yarışması'na katıldı ve 135 yapıt arasından belgesel dalında birinci seçildi. Belgesel 16. İstanbul Kısa Film Günlerinde gösterime girecek.

Dünya Tiyatrolar Günü'nde SOKAK TİYATROLARI

27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü'nde Devrim Tiyatroları ve Değişim Atölyesi oyuncuları yaptıkları sokak etkinlikleri ile tiyatroyu halka taşıyacaklarını dile getirdiler. Devrim Tiyatroları Yüksel Caddesi'nde bir sokak tiyatrosu sergiledi. Ardından bir basın açıklaması yaparak; sistemin elindeki her türlü güce inat tiyatro yapmaya ve oyunlarını halka taşımaya devam edeceklerini belirttiler.

Aynı saatlerde Değişim Atölyesi oyuncuları da Sakarya Caddesi'nde bir sokak tiyatrosunu gösterime sundular. 28 Mart günü de Amatör Tiyatrocular Biri Bizi Gözetliyor ve Popstar programlarının insani değerlere zarar verdiğini söyleyerek bu programları izlememe çağrısı yaptılar. Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen tiyatrocular bu gibi programlar ile düşünmeyen, sorgulamayan insanların yaratılmaya çalışıldığını söylediler. (Ankara)

23 Mart 2003 tarihinde Ümraniye PSAKD Ümraniye'de bulunan Prens Düğün Salonu'nda bir gece düzenledi. Gecede açılış konuşmasını PSAKD Ümraniye Şube Başkanı Ahmet Akça yaptı. Akça; Pir Sultan Abdal'ın, zalimin zulmüne karşı başkaldırının adı olduğunu ve bütün Anadolu toprakları üzerinde yaşayan halkın yüreğinde sevgiyi, kardeşliği eken bir şahsiyet olduğunu dile getirdi. 28 Mart seçimlerinin yakın bir tarihte gerçekleşen bir gece olmasından kaynaklı siyasiler tarafından yoğun ilgi gösterildi. Katılımın yoğun olduğu geceye çok sayıda sanatçı, PSAKD bünyesinde çalışmalarını yürüten semah ve halk oyunları katılım sağladı. Ayrıca gecede Tohum Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren Barbara Halk Sahnesi de “Polonya'da Çocuklar Seferi” adlı oyunla geceye renk kattı.

Ümraniye PSAKD'de ETKİNLİK

“İhsan Cibelik Serbest Bırakılsın” KAMPANYASI SÜRÜYOR!

Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir

araya gelen İdilcan Kültür Merkezi çalışanları, Grup Yorum elemanı İhsan Cibelik'in serbest bırakılmasını istedi. 22 Ocak 2004 tarihinde tutuklanarak Sincan F Tipi'ne gönderilen ve Wernicke Korsakoff hastası olduğu belirtilen Cibelik için, yapılan eylemde kültür merkezi çalışanları müzik enstrümanlarını havaya kaldırdı. “İhsan Cibelik serbest bırakılsın”, “Türküler susmaz, halaylar durmaz” vb. sloganları atan grup yaptığı basın açıklamasında “Biz biliyoruz ki, Sheakspear'in dediği gibi; bir ulusun türkülerini yapanlar ve yaşatanlar, yasalarını yapanlardan ve uygulayanlardan daha güçlüdür” dedi. (H. Merkezi)

Demek ki bir kap yemeğe ihtiyacımız var ki buraya gelip saatlerce bekliyoruz, ihtiyacımız olmasa bekler miyiz? Bazen sıra yüzünden kavga ediyoruz. Çünkü sırayı kaybedip de yemek alamazsak o gün çocuklarımız aç kalacak. Şimdi siz söyleyin gidip hırsızlık mı yapalım, intihar mı edelim bilemiyoruz. Bu ne biçim ülkedir ki vatandaşlarına sahip çıkmıyor, biz burada açlıktan ölürken onlar keyif çatıyorlar.

Madalyonun öteki yüzü; Açlık, yoksulluk, sefalet

Emperyalist haydutların ve onların uşağı Türk egemen sınıfları komprador kapitalistler ve toprak ağalarının emekçi halkımız üzerindeki oyunları ve bu oyunların yansımaları olan açlık, yoksulluk ve sefalet her geçen gün artarak devam ediyor. **İşsizlik çığ gibi büyürken, emekçi halkımız her geçen gün daha da yoksullaşılıyor, evine bir parça ekmek götüremeyen insanların sayısı çığ gibi artıyor.**

Bir tarafta küçük bir azınlığın har vurup harman savurduğu, gününü gün ettiği ve bunların da her gün burjuva medyada boy boy gösterildiği bir yaşam; öte tarafta **“ay sonunu nasıl getiririm, bakkala, ev sahibine borcumu nasıl veririm”**in hesabını yapan, yok sayılan, yaşamları televizyon kanallarında sadece reyting malzemesi olabilen büyük yığınlar. **Bir tarafta milyarlarca lira maaş aldığı halde geçinemediğini söyleyen pişkin bir başbakan, halkın vekili olduğunu söyleyen bakanlar, öteki tarafta asgari ücretle geçinmeye çalışan Ahmetler, Mehmetler, Fatmalar, Hatceler...**

Türkiye'nin iki yüzü; biri en lüks mekanlarda yaşarken, diğeri yoksul gecekondularda hayatta kalma mücadelesi veren bir kesim.

Bu gecekondu semtlerinden biri olan İstanbul'un Maltepe ilçesine

bağlı Gülsuyu Mahallesi'ne gittik, oradaki halkımızın sorunlarına ortak olmak için. Gülsuyu'nda yemek dağıtan bir aşevi olduğunu öğrendik. Biz de bir kap yemek almak için sabahın erken saatlerinde yağmur, kar, çamur demeden bekleyen insanlarla sohbet ettik. Kimi Muşlu, kimi Bingöllü, kimi Samsunlu, Urfalı, Karanlı... Çekiniyorlar başta **“acaba konuşursak bize kızıp bu yemeği de keserler mi”** diye. Sonradan açıklıyorlar. Bizim soru sormamıza bile gerek kalmadan, anlatmaya başlıyorlar sorunlarını. **Çoğunun sorunu aynı, işsizlik, yoksulluk vb. Gazeteci olduğumuzu söylememize rağmen, bizden iş istiyorlar, yardım etmemizi istiyorlar, ağlayarak yaşadıkları bu hayattan kurtulmak istediklerini söylüyorlar.** Utanıyorlar, sıkılıyorlar, kızıp öfkeleniyorlar, birilerinin seslerini duymasını istiyorlar.

Belediye tarafından hafta içi her gün dağıtılan yemeği almak öyle kolay olmuyor. Önce muhtardan fakirlik kağıdı alman gerekiyor, arkasından belediyede adamının (onların deyişiyle **dayının**) olması gerekiyor. Adam bulan **“şanslı”**, ona bir kart veriliyor. O kartı gösterince iki kepçe yemek alabiliyorsun. İster 10 kişi ol, istersen iki kişi iki kepçeden fazla alamıyorsun. Bizim gittiğimiz gün münüde nohut ve portakal var.

“SİZ GÖRÜYORSUNUZ HALİMİZİ”

İK: Neden buradasınız, durumunuzu anlatır mısınız?

Nurhayat Doğan: Bingöllüyüm, uzun yıllardır İstanbul'dayız. Hiçbir şeyimiz yok.

Eşim çalışmıyor, iş gücü yok, maddi durumumuz çok kötü. Kiralarda sürünüyoruz. Ne yapacaksın işte mecburusun. Belediye burada yemek veriyor gelip alıyoruz. Günde bir kap yemek alıyoruz onu da çoluk-çocuk paylaşıyoruz. 6 aydır büyük tüpüm bitti alamıyorum, küçük tüple idare etmeye çalışıyorum. Bakkala bir sürü borcumuz var, hayat çok pahalı, hiçbir şeyin yanına yaklaşamıyorsun, bir kilo domates, salatalık alamıyorsun. Aylarca evimize bir kilo et girmiyor. Eşim boyacı iş yok, depremden sonra hiç çalışmadı, durumumuz kötü. Bir kızım çalışıyor, o da staj yapıyor. Böbrek hastasıydı ilaç alamadık.

Remziye Acar: Bizim konuşmamıza gerek yok, siz görüyorsunuz halimizi. Geliyoruz buralarda soğukta, karda, kışta yemek kuyruğuna giriyoruz. Çoluk çocuğumuz için mecburuz. Bunlar işsizlik yüzünden oluyor. Çoluk çocuğumuz aç kalmasın diye gelip burada direniyoruz. Muşluyuz, doğuluyuz. Eşim lise mezunu ama iş bulamadığı için çalışmıyor. Kiracıyım,

kiramı ödeyemiyorum. Durumumuz kötü, yeşil kartımız var, o da süresi doldu mu götürüp yeniden vizesini çıkarmamız gerekiyor, onun için de günlerce uğraştırıyorlar, bir sürü zorluk çıkarıyorlar. Bir küçük kızım var, birkaç sefer bayıldı, tedavisini yapamadık. Ne ilaç alabildik ne de tedavi sonucunu alabildik. Böyle birçok zorluk yaşıyoruz işte.

“FAKİR YEMEĞİ BU”

İK: Günde bir tas yemek alıyorsunuz, bunun katkısı ne oluyor size?

R. Acar: Ya ne olacak işte, yemekleri beğenmiyoruz ama mecburuz. Çoluk çocuk aç kalmasın diye yani, nereden getireceğiz, pazara gidecek durumumuz yok, aylık yok bu yüzden yani. Geliyoruz kuyruğa giriyoruz, yemeğimizi alıp gidiyoruz.

Böyle olmasını istemezdik. Böyle gelip birilerinin verdiği bir kap yemeği almak istemezdik. Geçen arabalardan bakıyorlar, yoldan geçenler bakıyor, utanıyoruz ama mecburuz işte. Beğensek de, beğenmesek de almak zorundayız, fakir yemeği bu ne yapacağız.

Bu duruma artık bir çözüm bulsunlar, sadece yemekle iş bitmiyor. Yani yemeği götürüyorsun bir öğünlük yemektir, akşam yemeği, öbür yemek ne olacak?

Herkes fakir burada, fakir olanlar gelip yemeği alıyor götürüyorlar, herkes görüyor ama yemekle iş bitmiyor ki. **İş bulsunlar, sadece gösteriş olsun diye yemek vermek çözüm değil, iş versinler.** Dayısı olanlar işe girmesin, öbür fakir fukarayı da göz önüne alsınlar. Kaç kere baş vurduk, hiçbir yerden sonuç alamadık. Gençsiniz diyorlar, genciz ama gidip ne yapalım, kötü yollara mı düşeceğiz, hırsızlık mı yapacağız yok. Bize bir çare bulsunlar artık. Sadece seçim yaklaştı diye gelip bizden oylarını istemesinler, başka zaman da bizi tanısınlar, bilsinler.

Zeynep Urgan: Ben 53 yaşındayım, 33 yaşında özürlü bir çocuğum var. Çalışmıyorum, diğer çocuğum okula gidiyor, başkasının yardımıyla okutuyorum, evim kira, üç aydır kiramı ödeyemiyorum, ben merdiven silerek geçimimi sağlamaya çalışıyorum. Bu durumdan hiç memnun değilim ama mecburum. **Bu devlet sadece zenginlerin devleti midir? Niye bizi görmüyorlar?** Seçim zamanlarında her gün televizyonlarda “şunu yapacağız, bunu yapacağız” diyorlar, sözde halkın yanındaymış gibi görünüyorlar ama seçimler bittikten sonra bizleri unutuyorlar. Buraya geliyorum ama başım önümde utaniyorum, ama ne yapayım, başka çarem yok.

“KÖYLERİMİZİ YAKIP YIKTILAR, BİR TAS ÇORBAYA MUHTAÇ ETTİLER”

Gülten Işık: Ben 75 yaşındayım kirada oturuyorum, adamım kanser hastası çalışmıyor. Maddi durumum çok kötü, sadece 65 yaş emeklisi maaşı alıyoruz. Bu yaşta soğukta burada saatlerce sırada bekliyorum ki bir tas yemek alayım. Bizi bu hallere düşürenler utansın. Köylerimizi yakıp yıktılar, bizi gurbet ellere sürdüler, şimdi de bir tas çorbaya muhtaç ettiler.

Döndü Öztürk: Ben Samsunluyum kendim hastayım, çocuklarım da hasta. Bir tek kızım çalışıyor, başka çalışmam yok. Kız da ne kadar çalışıp bize bakacak, asgari ücret yetmiyor. Köyde geçimimizi sağlayamadığımız için, İstanbul'a biraz daha iyi bir yaşam için 1997 yılında geldik. 1998 yılında benim evim yandı. 1999 yılında zaten deprem oldu. İyi bir yaşam için geldiğimiz İstanbul'da gittikçe perişan olduk. Çocuğum kalp hastası, siniri var psikoloğa gidecek durumum yok, çocuklarımı tedavi ettiremiyorum.

Buraya soğukta bir tas yemek almak için geliyoruz, çoluğumuzun çocuğumuzun üstünde giyecek bir şey yok, hasta oluyoruz ama başka yapacak bir şeyimiz yok. İnsanın çok zoruna gidiyor. Mesela bir iş olsa, kendi paramı kendim kazansam, ayaklarımın üstünde durabilsem daha iyi olur. Yoksa kış günü işim ne, bir tas yemek için gelip bir iki saat bekleyeyim, onu da çocuklar beğenmiyorlar.

Benim çocuklarımın da istediğini yemek, istediğini içmek, istediğini giymek hakkı var, istiyorlar ama durumlar el vermiyor ki. Ben çalışmak istiyorum, iş bulamıyorum. Devletin bizi duyması gerekiyor.

Melek Özdemir: Benim de maddi durumum hiç iyi değil. Tek göz bir odada oturuyorum. Evin her yeri akıyor, çok rezillik içindeyim. Eşim asgari ücretle çalışıyor yetiştiremiyoruz eve. 2 çocuğum var. Bir odanın içinde 4 nüfus yatıp kalkıyoruz. Bu durumdan hiç memnun değiliz. Demek ki bir kap yemeğe ihtiyacımız var ki buraya gelip saatlerce bekliyoruz, ihtiyacımız olmasa bekler miyiz? Bazen sıra yüzünden kavga ediyoruz. Çünkü sırayı kaybedip de yemek alamazsak o gün çocuklarımız aç kalacak.

Hasta olduğu için nereye gittiye iş vermediler. Şimdi siz söyleyin gidip hırsızlık mı yapalım, intihar mı edelim bilemiyoruz. Bu ne biçim ülkedir ki vatandaşlarına sahip çıkmıyor, biz burada açlıktan ölümler onlar keyif çatıyorlar.

Cemile Ekşi: 19 yaşında bir oğlum var. Sara hastası, sürekli nöbet geçiriyor. Doktor kurbanı oldu, paramız olmadığı için doktorlar ameliyat etmiyorlar. Şimdi çocuğun gözleri riskli, evde yatıyor. Vakıf ilacının bir kısmını veriyor o da raporda yazılı olanı veriyor, ilaçları 100-150 milyon tutuyor, alamıyorum zor durumdayım. Beyim askerde kaza geçirdi. Kozyatağı'nda seyyar satıcılık yapıyor. Zabıtalara yakasını bırakmıyor, zabıtalara bıraksa iyi kötü ekmek paramız çıkar ama beledi-

yelerin kendi adamlarına yerleri vermeleri bizi zor durumda bırakıyor. Bu yemeği almak için çalmadık kapı bırakmadık. Önce muhtara gittik, o bizi tersledi geri gönderdi. Daha sonra belediyeye baş vurduk, oradan da bir cevap alamadık. Ne zamanki seçimler gündeme geldi tekrar muhtara gittik, sanki daha önce bizi kovan o değilmiş gibi, tamamen oyları kapmak için bize gerekli evrakları verdi. Bu verilen yemeği alıyoruz, şuradan buradan yardım alıyoruz yoksa aç susuz kalırız. Buradan iki kepçe yemek alıyoruz yeterli olmuyor. Yemekler bazen çok kötü çıkıyor çoluk çocuk ishal oluyor, hastalanıyor. Bu yemeği de alırken kimi zaman dağıtıcılar tarafından aşağılanıyoruz, bize bağırıp çağırıyorlar.

(Kartal)

“BİZ AÇLIKTAN ÖLÜRKEN ONLAR KEYİF ÇATIYORLAR”

Nazife Kaya: Ben Urfalıyım beyim Karşı. 12 senedir İstanbul'dayız. Eşim çalışmıyor. Kirada oturuyorum, evim çok rutubetli, resmen su içinde yatıp kalkıyoruz. 3 tane çocuğum var inan ki bizim oturduğumuz yerde kimse oturamaz. Beyim böbrek hastası çalışmıyor, ben de karaciğerimden ameliyatlıyım. Hiçbir yere gidemiyorum. Sadece bu yemeği almak için buraya geliyorum. Benim tek isteğim bize iş imkanı sağlansın, birileri yardım elini uzatsın geçimimizi sağlayalım. Yardım için her yere başvurduk, hiç kimse bize yardımcı olmuyor. Benim 3 kızım var, üçü de okula gidiyor. İnanın kahvaltısız okula gidip geliyorlar. Öğretmeni bir parça ekmek verirse yiyorlar, vermezse öyle aç geri dönüyorlar. Eşim 43 yaşında iki kez ameliyat oldu, böbreğini aldılar, üçüncü ameliyatı olması gerekiyor ama yapamıyo-

İşçi-köylü'den

Son 20 yılın en düşük katılımı seçimi olan 28 Mart'ın ardından; SEÇİMİ SANDIK BAŞINA GİTMİYENLER KAZANDI

Egemen sınıfların halka bildik vaatlerini sıraladıkları bir seçim sürecini daha geride bıraktık. Hem yerel hem de genel anlamda seçimler, değişen koşullara bağlı olarak yapıldığı dönemin özelliklerini yansıtmaması açısından oldukça önemli ve incelenmeye değerdir. **Hiçbir seçim süreci bizler açısından bir önceki ya da daha öncekiler ile aynı değildir, olamaz da.** Yaşadığımız süreç içinde geniş kitlelerin düşünceleri, umutları, umutsuzlukları, talepleri ile ilgili çok somut veriler sunan bir çeşit kamuoyu araştırması, yoklaması da diyebileceğimiz seçimlerin, hepsinin içinden geçilen süreç ile beraber kendisine özgü nitelikleri vardır.

28 Mart Pazar günü yapılan yerel seçimler de bu özellikleri taşımaktadır. Gelişmesi ve sonuçları açısından bakıldığında kendine özgü yanları oldukça çok olan ve son 20 yılın en düşük katılımı seçim süreci olduğu için ayrıca önemlidir.

Seçimlerin hemen ardından özellikle AKP hükümetine yakınlığı ile bilinen medya, seçimin galibini AKP olarak yansıtmaktan geri kalmadı. Zaten seçim öncesi binbir çeşit "araştırma şirketleri" tarafından yapılan ve güvenilirliği konusunda ciddi endişeler taşınan/ taşınması gereken anket sonuçları da basında çarşaf çarşaf verilmişti. Her ne kadar bunun seçim sonuçlarını etkilemeyeceği iddia edilse de tüm bunların plansız, kendiliğinden olan gelişmeler olduğunu düşünmek saflık olur.

İlk olarak seçim sonuçlarına bakıldığında gerçekten tam da devletin yapmaya çalıştığı gibi AKP'nin seçimlerden büyük zaferle çıktığı, DYP ve MHP'nin kendini topladığı hatta seçim otobüsüne asansörle çıkarılan **Bülent Ecevit**'in DSP'sinin bile adım adım ilerlediği yorumu yapılabilir. **Ancak önemli olan buz dağının arkasındaki gerçekleri görmek ve göstermektir.**

Böyle bakıldığı zaman görünen tek gerçek ise; seçimi her değerlendirirken kendilerinin kazandığını iddia eden düzen partilerinin hepsinin yanıldığı ve **28 Mart'ın tek galibinin sandık başına gitmeyen kitleler olduğudur.**

Bu konuda rakamlara başvurmakta fayda var. Seçimlere katılım oranı ile başlarsak; **Türkiye'de son 20 yıl içinde yapılan seçimlerde katılım oranı genelde %80'in üstünde bir grafik izlemiştir.** 2002 yılının Kasım ayında yapılan genel seçimlerde bu oran % 79.1'e düşmüştü. **2004 Mart yerel seçimlerinde ise aynı oran son 20 yılın rekorunu kırarak % 72.1'e kadar gerilemiştir.** Bu sayı 70'li yıllardaki oranlar ile hemen hemen aynıdır.

Yani genel seçimlerden sonra seçmen sayısı yaklaşık iki kat arttığı halde toplam oy sayısı nerede ise aynı verilerde kalmıştır. **Başka bir deyişle tüm şatafatlı çalışmalar, yaptırılan anketler, seçmenlere sunulan vaatler ve daha somut olarak seçim hediyeleri, kaçak yapılaşmaya göz yummalar, savrulan vaatler düzenden umudunu kesen yaklaşık 13 milyon insanı kandırmaya yetmemiş, sandık başına çekememiştir.**

AKP'nin oy artışının medyanın deklar ettiği gibi büyük bir zafer işaret etmediği de bir gerçektir. **Keza 2002 yılına göre değerlendirme yapılırsa AKP'nin kendi içinde 0.189'lük bir gelişme gösterdiği görülür.** Bu rakama göre seçime katılım oranları 2002 yılındaki verilerde olsaydı AKP'nin oy oranı % 40'larda ancak olacaktı. Kaldı ki R. Tayyip Erdoğan Şubat ayında yaptığı bir konuşmada "**% 50'nin üzerine çıkmalıyız**" diyerek somut hedeflerini açıklamıştı. Oysa seçimden önce yapılan "**kamuoyu araştırmaları**" AKP'nin bir rekor denemesinde bulunacağını, % 50 civarında oy alacağı beklentisi-

ni yayıyordu.

Yapılan anketlerin bizler için en güzel yanılgılarından biri de sandık başına gitmeyen geniş kitlenin belirlenmesinde düşülen hatadır. Oy miktarı olarak yaklaşık 16 milyon gibi bir rakam veren devlet, hem oy miktarı hem de oy oranı olarak bu rakamların çok çok altında bir gerçeklik ile yüz yüze kalmıştır. **28 Mart'ta ülkede bulunan 43.7 milyon seçmenden sadece 31.8'inin sandık başına gitmesi başlı başına AKP'nin planlarının tutmaması anlamına gelmektedir.**

AKP'nin ilk bakışta bu denli yüksek rakamlarla seçimlerden çıkmış olmasının elbette ki oldukça fazla nedeni var. **Bu nedenlerden biri AKP'nin, yaşadığı koşullardan rahatsız olan ancak bunu düzetecek bir alternatif bulamayan seçmen için çok fazla yıpranmamış, diğerlerine göre yeni sayılacak bir parti olmasıdır.** Yani AKP aslında kendisine inanan kitlelerin oyları ile değil hoşnutsuz olan, çaresiz kalan, kötünün iyisini seçmeye karar veren oylar ile "**başarıyı**" yakaladı denilebilir.

Yine yabancı olmadığı bir durum da **Denizli'nin Honas ilçesine bağlı Aşağı Dağdere köyünde** yaşandı. **Aşağı Dağdere köylüleri köylerinde yapılan maden ocağının çalışmasını protesto etmek için oy kullanmadı.** Aynı yöntemi kullanan **Diyarbakır** merkeze bağlı **Güzel köylüleri** ise köy yollarının yapılmasını protesto etmek için toplu halde oy kullanmadılar.

Başta da değindiğimiz gibi hiçbir seçim süreci bir önceki ile aynı özellikleri taşımaz. Bu açılardan değerlendirildiğinde bu seçim sürecinin de özgün yönleri bulunmaktadır. Ama vurgulamaya çalıştığımız gibi seçim sonuçlarını değerlendirirken öncelik vurgusu mutlaka halkın duyduğu tepkiye, hoşnutsuz kitlenin sandık başına gitmediğine yapılmalıdır. **Çünkü bu kesim özellikle AKP'nin tüm şaşalı çalışmalarına, yanıltıcı anketlere rağmen egemenlerin tuzağına düşmemiş, yalanlarına kanmamış bir kesimi temsil etmektedir.**

Bu gelişmelere bakarak yerel seçimlerden önce başlayan ve azgınca devam eden devlet terörünün devam edeceğini söy-

lemek yanlış olmaz. **Önder Babat ve İmam Boztaş**'ın katledilmesi, **13 Mart'ta Ankara Kızılay**'da öğrencilerin eylemine azgınca saldırılması ve tutuklamaların olması vb. olayların ardından son saldırı furcası **Ekmek ve Adalet**, Gençlik Gelecektir dergileri, **Halkın Hukuk Bürosu**, Anadolu'nun Sesi radyosu, **TAYAD** vb. kurumların polis tarafından basılması ile devam etti. Bu saldırıları devletin özel süreçler öncesi saldırılarında yoğunlaşması olarak nitelendirmek ve böyle geçiştirmek doğru olmayacaktır. Saldırıların vermek istediği mesaj açık ve nettir. **"Devlete karşı çıkmayı aklınızdan bile geçirmeyin, yoksa sonunuz böyle olur"** mesajını tüm ilerici, devrimci, demokrat kitleye vermeye çalışan devlet, NATO zirvesi öncesi tıpkı burjuva basına yansıttığı gibi "**terör temizliği**" yapmaktadır. Bir yandan efendilerine zirveye "**ne kadar iyi**" hazırlandığının mesajını vermeye çalışan devlet bir yandan da topluma göz dağı vermeyi amaçlamaktadır.

Çünkü her ne kadar egemenler yerel seçimlerden zaferle çıktıklarını iddia etseler de işsizler ordusunun her geçen gün arttığı, sistemden hoşnutsuz kitlelerin çoğaldığı, sandık başına gitmeyen insanların nerede ise 13 milyonluk bir sayıya ulaştığı Türkiye'de AKP hükümetinin halka saldırmaktan başka çaresi yoktur.

Bizlerin de bu saldırılar karşısında durmaktan, direnmekten başka çaremiz yoktur. Saldırıları tek tek kurumlara değildir. Saldırı hepimizdir. 1 Nisan'da yapılan saldırıları kinamak için devrimci ve sosyalist basın çalışanlarının bir araya gelerek yaptıkları eylemler devrimci dayanışmanın güzel örneklerini sergilemektedir.

Yaklaşan 1 Mayıs ve Haziran ayında yapılacak olan NATO zirvesi bir yandan devlete yeni saldırıları için gerekçe oluştururken bir yandan da bizlerin bu saldırılara karşı alanlarda olacağımız direniş günleri olmaları açısından önemlidir. **24 Nisan, 1 Mayıs, 18 Mayıs** gibi önemli tarihleri anlamlı kılmakta ancak onları bugünün saldırılarına barikat örmenin araçları olarak kullandığımız oranda olacaktır.

"Bizler işçiyiz, sistemin oynadığı değiliz"

Bursa'ya bağlı dört dağ ilçesinden biri olan **Harmancık** belediye işçilerinin sendikal örgütlülüğe başlaması sonucunda yaşanan sorunları işçilerin kendi aktarımıyla sizlere ulaştırıyoruz.

-Bize kendinizi tanıtır mısınız?

1. İşçi: Ben Harmancık Belediye-si'nde çalışıyorum. 1999 yılından bu yana bu beledeyide bilfiil çalışmaktayım. 11 Aralık 2003 tarihinde DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye olduk. Belediyede 20 işçi çalışıyor. 13 kişi sendikaya üye olduk. Bir arkadaşımız yapılan baskılar sonucu sendikadan istifa ettirildi. **Üye olduktan sonra 8 kişi, üye tarihinden 3 gün sonra geri kalan bizler ise 1 Ocak 2004 tarihin-**

den itibaren "Valilikten alınan vizesiz izin adı altında işten atıldık. Çalışmadığımız bu dönem içinde zorlayıcı sebepler gerekçesiyle "**kanunca**" verilen yarım ücret hakkımızı da alamadık. 2 aylık bir dönem sonunda bazı arkadaşlarımızı çağırılmalarına rağmen, sendika üyesi 6 kişi hala "**ücretsiz izin vaadiyle**" çalıştırılmamaktadır.

- Sizleri sendikal örgütlülüğe sevkeden sebepler nelerdi? İşyerinde çalışma koşullarının zorluklarını anlatır mısınız?

1. İşçi: Belediye kurulduğundan bu yana her gelen başkan bir önceki baş-

kann almış olduğu işçileri çıkartıp, kendi siyasi düşüncesine uygun bir başka deyişle (yandaşlarını) çıkan işçilerin yerine almaktadır. İlk amacımız olarak bunu hedef seçip her başkanın uyguladığı keyfi uygulamalara dur demektir. Bizler işçiyiz, sistemin oynadığı değil.

2. İşçi: Çalıştığım yerde kuru bir asgari ücret verilmekte. Haftalık 48 saat çalışmaya karşılık, 45 saatlik mesai veriliyor. Yaptığımız mesainin de karşılığını alamıyoruz. Belediyedeki iş makinalarının ve araçların işçi sağlığına uygun olmamasından dolayı can güvenliğimiz olmadan, Başkanın zorlaması ile arkadaşlarımız bu araçları

kullanmak zorunda kalıyorlar. Bunca ağır koşullarla birlikte yasal olarak hak kazandığımız 3 aylık dönemlerde 13 günlük ödeme yapılması gereken ikramiyemizi alamıyoruz. Devletin verdiği başkan vermiyor. Bizim hakkımızı başka yerlerde kullanıyor. "**Sizler geçici işçisiniz sizin ikramiyeniz yok**" cümlesini kullanarak bu hakkımızı göz göre göre gasp ediyor. Bizler de haklarımızı almanın tek yolunun örgütlü mücadelede olduğunu ve haklarımızı alana kadar da mücadelemizi sürdüreceğimizi dile getirerek, demokratik hakkımız olan sendikal mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz.

(Bursa)

Oysa İstanbul'da 28-29 Haziran'da yapılacak olan NATO toplantısının 'verimli' geçmesi için, toplantı öncesi ve toplantı esnasında bu toplantının gerçekleşmemesi yönünde çalışmalar yapacak olan kurumları basıp çalışanlarına işkence yaparak işçi sınıfına ve devrimcilere gözdağı vermeye çalışan TC'nin gözardı ettiği bir nokta var: **Devrimci Dayanışma.**

Saldırıların hemen ardından bir araya gelen **Partizan, Atılım, Sosyalist Demokrasi, Hareket, Barikat, Devrimci Demokrasi, Odak, Çağrı, Direniş, Devrimci Hareket, Kızıl Bayrak, Dayanışma, Özgür Gençlik, Ekmek ve Adalet** dergileri yaptıkları eylemler ve ortaya koydukları devrimci duruşlarıyla Ekmek ve Adalet dergisi şahsında hiçbir kurumun yalnız olmadığını ve olmayacağını en güzel biçimde ifade ettiler.

* 2 Nisan'da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde bir araya gelen devrimci ve sosyalist basın çalışanları ellerinde "Ekmek ve Adalet dergisi yalnız değildir", "Sosyalist basın susturulamaz", "AB, ABD, NATO bizi susturamaz" dövizleri ve boyunlarında fotoğraf makineleriyle "Baskılar bizi yıldırmaz", "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz" sloganlarını attılar.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin yapılan saldırılara tepkisiz kalması nedeniyle cemiyet binası önünde saat 12:00'de gerçekleşen eylemde **Kızıl Bayrak Dergisi'nden İmdat Babalık**'ın okuduğu ortak metinde "Bu tür saldırılarda en başta devrimci-sosyalist basının hedef seçilmesi boşuna değildir. Onlar gerçeklerin emekçi halk kitlelerine açıklanmasından korkuyorlar. Onun için haber yapma hakkımıza ve halkın haber alma hakkına, gerçekleri bilme özgürlüğüne saldırıyorlar. Bizler başta Türkiye Gazeteciler Cemiyeti olmak üzere tüm basın örgütlerini gözaltındaki gazetecileri sahiplenmeye, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" ifadelerine yer verildi. Sloganlarla son bulan eylemin ardından **Ekmek ve Adalet dergisinin** Mecidiyeköy'deki bürosuna gitti.

* Saat 13:00'de **Makine Mühendisleri Odası**'nda yapılan basın toplantısında ise saldırılar hakkında bilgilendirme yapıldı ve destek amaçlı gelen kurumların saldırılar hakkında düşündükleri ifade edildi. Aydın ve sanatçılardan **Cezmi Ersöz, Ruhan Mavruk, Şanar Yurdatapan, Grup Yorum** elemanları ve **Abdurrahman Dilipak**'ın katıldığı toplantıya **ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi), Tohum Kültür Merkezi, İşçi-Köylü, TUYAB, ESP, BEKSAV, İHD İstanbul Şubesi, Mazlum-der, Özgür-Der, Mezopotam-**

ya Kültür Merkezi vb. kurumlar da basın toplantısına destek verdi. **TAYAD** adına açıklama yapan yönetim kurulu üyesi **Naime Kara**, geçtiğimiz aylarda başlattıkları "**Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?**" kampanyasıyla beraber kurumları üzerinde gözle görülür bir baskıya maruz kaldıklarını ifade etti. **Erdoğan Kaldi** adlı kişinin gözaltında verdiği sahte ifadelerle başta **TAYAD Başkanı Tekin Tangün**'ün kaçırılıp tutuklanması ve ardından 148 kişinin gözaltına alınmasının bu kompunun bir parçası olduğunu belirtti. Yazar **Cezmi Ersöz** ve **Şanar Yurdatapan** ise sonuna kadar bu saldırıların karşısında olacaklarını belirterek, kampanya başladığı anda **Ö. şehitlerinin** sayısının 107 iken bu sayının 110'a ulaştığını dile getirdiler. Ersöz "Bu gençlerin yaptığı sadece yasal bir afiş asmaktı. Ama gözaltına alınıp işkenceye maruz kaldılar. Bu saldırıları omuzlamak için her alanda dayanışmaya ihtiyacımız var" dedi ve çağrı yaptıkları halde basın toplantısına gelmeyen aydın ve sanatçıların duyarsızlığına değinerek **Tekirdağ F Tipi'nden İnan Doğan** adlı tutsağın yazdığı mektubu okudu.

Ersöz ve Yurdatapan'ın ardından söz alan **Abdurrahman Dilipak, İHD İstanbul Şubesi Başkanı Hürriyet Şener, Ruhan Mavruk, BEKSAV ve ILPS** temsilcileri saldırılara karşı aynı alanda faaliyet yürüten kurumların ortak hareket etmesi gerektiğinin altını çizdi. **Ruhan Mavruk** "Bu bir çağ yangınıysa bizler sanatçılar olarak yüreğimiz bu yangınla sınıyalım" diyerek başladığı konuşmasını şiirle sonlandırdı. Katılan kurumların temsilcileri de düşüncelerini ifade ederek bu saldırıların devletin kendisinin de açıkça ifade ettiği gibi NATO öncesi "temizlik operasyonu" olduğu belirtilerek bu

birlikteliğin NATO'ya karşı yapılacak olan eylem ve etkinliklerde de olması gerektiğine vurgu yapıldı.

* Aynı gün **Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'nde** toplanan **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD, İstanbul Gençlik Derneği, Grup Yorum ve ÇHD'li** avukatlar basın toplantısı düzenleyerek gözaltında olanların durumları ve saldırılara ilişkin bilgilendirme yaptı. **ÇHD** adına açıklamayı yapan **Av. Taylan Talay 1 Nisan gecesi gözaltına alınanlarla** karakolda yaptığı görüşmeyi şu sözlerle ifade etti: "Görüşüğümüzde dikkatimizi çeken ilk şey herkesin vücudunda gördükleri işkenceden kaynaklanan morluklar ve eziklikler oldu. Herkesle görüşme imkanımız olmadı. Ancak bize anlattıkları su, şeker, tuz vb. en temel ihtiyaçlarının karşılanmadığı ve çıplak bir vaziyette nezarete bekletildikleri. Emniyetkilerle konuşup bu yapılanların tamamen hukuksuz ve insanlık dışı uygulamalar olduğunu, böyle bir şeye hakları olmadığını anlatmaya çalıştığımızda bize söyledikleri 'AB'den bize gelen emir böyle. Gidin derdinizi onlara anlatın' oldu". **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** adına **Tigin Öztürk** ve **TAYAD** adına **Naime Kara'nın** da açıklama yaptığı basın toplantısı tüm **DKÖ'ler** ve basının bu saldırılara karşı ortak hareket etmesi gerektiği belirtilerek sona erdirildi.

* 3 Nisan 2004 tarihinde ise devrimci-sosyalist basın ve çeşitli **DKÖ** temsilcileri **AB Enformasyon Merkezi** önünde basın açıklaması yaparak bundan önceki saldırılarda nasıl ortak hareket edildiyse bugün de yarın da bu ortak karşı duruşun devam ettiğini ve edeceğini bir kez daha gösterdi. **Devrimci Demokrasi** gazetesi çalışanı **Hakan Bingöl**'ün basın metnini okuduğu

eylemde "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Ekmek ve Adalet yalnız değildir", "Baskılar bizi yıldıramaz", "AB, ABD, NATO bizi susturamaz" dövizleri taşıyıp gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi. **Bingöl** yaptığı açıklamada "Ne Avrupa Birliği emperyalistleri, ne ABD, ne de NATO sosyalist basının sesini kısamaz" dedi. "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Baskılar bizi yıldırmaz" vb. sloganların atıldığı eylemin bitiminde devrimci-sosyalist basın çalışanları **İstiklal Caddesi'nde Ekmek ve Adalet**'in eski sayılarını dağıtarak dostta düşmana karşı, devrimci dayanışmanın her koşulda gerçekleşebileceğini gösterdiler. **Atılım** ve **Partizan** çalışanları ve okurlarının önlükleriyle katıldığı gazete satışında polis ortamı germe çabaları sosyalist basın tarafından boşa çıkartıldı. Caddeden geçen insanlar gazeteye yoğun ilgi göstererek bu birlikteliğin devam etmesi yolunda isteklerini dile getirdiler. Daha sonra aralarında **Devrimci Demokrasi, Atılım, Odak, Özgür Gençlik, Devrimci Hareket** ve **Partizan** dergisinin de bulunduğu bir grup **TAYAD**'ı ziyaret ederek gazete satışından elde edilen geliri verdi ve gelen olumlu tepkileri de oradaki ailelerle paylaştı.

* 5 Nisan 2004 tarihinde **Beşiktaş DGM'ye** çıkarılan 29 kişinin serbest bırakılması için (10 kişi savcılığa çıkarılmadan, gözaltındayken serbest bırakıldı) saat 12:00'de mahkeme önünde devrimci-sosyalist basın çalışanları ve okurları eylem yaptı. Elleri "ABD, AB, NATO bizi susturamaz", "Ekmek ve Adalet yalnız değildir", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Grup Yorum'a özgürlük" vb. dövizleri açan grup "Sosyalist basın susturulamaz", "Ekmek ve Adalet yalnız değildir" sloganlarını attı. **Halkevleri, Kaldıraç, DDSB, Tuzla Deri-İş Sendikası, Tohum Kültür Merkezi, ILPS, TUYAP, Emekçi Hareket Partisi, BEKSAV, ESP ve İHD İstanbul Şubesi'nin** de destek verdiği eylemde basın metnini okuyan **Partizan** dergisinden **Gülseren Diken** "Haziran ayında İstanbul'da yapılacak olan NATO zirvesi öncesi, muhalefet güçlerinin sesi boğulmak istenmektedir. Bizler yapılan saldırıyı kınıyoruz ve gözaltındakilerin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. 12 Eylül karanlığının ürünü **DGM'ler, sosyalist basının ve demokratik kurumların sesini kısamaz**" dedi. Eylem sloganlarla son buldu.

Operasyonların olduğu birçok ilde de protesto eylemleri yapıldı.

AB Enformasyon Merkezi önünde yapılan eylemde "Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz" sloganları yankılandı.

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA
İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: **Beşir KASAP**
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BUROLAR

KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL. TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: TUNA CAD. ÇANKAÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK. TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKEMEN İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9. TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

NATO toplantısının yaklaşması ile beraber devletin devrimci kurumlara saldırı dalgası genişledi

DEVLETİN “NATO TEMİZLİĞİ” SÜRÜYOR

Mart ayının başından beri artan devlet saldırılarına gazetemizin daha önceki sayılarında da yer vermiştik.

Üniversite öğrencisi **Önder Babat**'ın katledilmesinin ardından saldırı dalgasının son örneğini **1 Nisan 2004** tarihinde **Ekmek ve Adalet** dergisi, **Anadolunun Sesi** radyosu, **Halkın Hukuk Bürosu**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, **İdil Kültür Merkezi**, **Okmeydanı Halkının Sesi** ve **Gençlik Gelecektir** dergisinin basılması olarak yaşadık.

Bu tarihler arasında Dersim'de Devrimci demokrasi gazetesi okuru olan **İmam Boztaş** ailesinin gözü önünde katledildi. İstanbul'da EKB çalışanı **Derya Aksakal**'ın kaçırılmasının ardından **Ölüm Orucu** gazilerine yönelik saldırılar gündeme geldi. Ama saldırılar bunlarla da bitmedi. Seçim çalışmalarının engellenmesini protesto etmek isteyen **ESP**'liler de bu azgın saldırılardan paylarını aldı. Bu saldırılar sırasında 40 kişi gözaltına alındı. Yine **16 Mart** anmaları için **Beyazıt**'ta toplanan kitleye saldıran polis onlarca kişiyi gözaltına aldı ve saldırıda ağır yaralananlar oldu.

Bu arada **TAYAD**'a yönelik saldırılar da devam etti. Yapılan operasyonlarda neredeyse 500 kişi gözaltına alındı.

Adeta bir saldırı furyası başlatarak efendilerine **NATO** zirvesine hazır olduğunu ispatlamaya çalışan AKP hükümeti yerel seçimlerden aldığı “**moral**” ile bundan sonra saldırılarına daha da hız verecek gibi görünüyor. Saldırıların ardından burjuva basında çıkan haberler ise tam bir iki yüzlülük örneği. Öncesinde “**NATO zirvesinin terör örgütlerinin hedefi olabileceği**” yönlü duyumlar aldıklarını belirten egemenlerin bu çabasını sonuna kadar sahiplenen burjuva basın, saldırıların ardından da “**NATO öncesi terör temizliği**”, “**Eylem hazırlığındaki teröristlere darbe**” vb. haberler ile saldırıyı meşrulaştırma hareketine girişti. Gözaltına alınan 59 kişinin götürüldükleri işkencehanelerde polislerin avukatlara “**AB bizden bunu istedi, gidin onlara sorun**” demesi bunun göstergesi. Yapılan bu saldırıların elbetteki bir mesajı

var. Devletin politikalarına durmayı düşünen, karşı duran herkese, yaklaşan NATO toplantısı öncesi protestoları planlayan kesimlere “**bu işe kalkışmayın, başınıza bunlar gelebilir**” mesajını vermek isteyen devletin bu saldırıları karşısında verilecek yanıt da nettir. İstanbul'da saldırıların ardından **devrimci ve sosyalist basın çalışanlarının** bir araya gelerek yaptıkları eylemler, **aydın ve sanatçıların protestoları** saldırılara verilen yanıtlardır. Bu yanıtları geliştirmek, kitleleştiirmek önemlidir.

SALDIRILAR DEVRİMCİ DAYANIŞMA İLE YANITLANDI

1 Nisan 2004 tarihinde **Ekmek ve Adalet**, **TAYAD**, **Gençlik Gelecektir** dergisi, **İdil Kültür Merkezi**, **Halkın Hukuk Bürosu**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, **Okmeydanı Halkının Sesi** gazetesi, **Okmeydanı Kültür Merkezi**, **İstanbul Gençlik Derneği**, **Anadolu'nun Sesi** radyosu vb. kurumlar **Siyasi Şube** polislerince basıldı. Saatler boyu süren aramalarda kurumlar ve çalışanları üzerinde estirilen terörün, devletin kendi yaptığı açıklamalara göre 1 yıl öncesinden planlandığı ve 1 Nisan'da da hayata geçirildiği ortaya çıktı. Uluslararası çapta yapılan baskınlar yurtdışında **Belçika**, **Almanya**, **İtalya** ve **Hollanda**; yurtiçinde **İstanbul**, **Adana**, **İzmir**, **Bursa** vb. illerde yapıldı. Yurtiçi ve yurtdışında toplam **59** kişi gözaltına alındı. Bir yandan uyum paketleri çıkararak ve bu paketlerle demokratikleşmeye doğru adım attığına dair kitleleri aldatabileceğini sanan TC devleti bir yandan da devrimci-demokrat-ilerici kurumlara yönelik ilk olmayan ve son da olmayacak olan faşizan saldırılarını sürdürerek hem kendisinin ve hem de Avrupa demokrasisinin gerçek yüzünü göstermeye devam ediyor. Devrimci-demokrat kurumlara illegal örgüt muamelesi yapan ancak planladığı operasyonlardan tatmin edici bir sonuç alamayınca burjuva basını devreye sokan Emniyet Genel Müdürlüğü günlük gazeteler ve televizyonlarda, asıl teröristin kendisinin olduğunu kanıtlayan görüntüleri yayınlamaktan da geri durmadı.

